GOODREADS YILIN EN İYİ GERİLİM ROMANI ÖDÜLÜ

46 DİLDE
2,5 MİLYON
OKUR

SESSİZ HASTA

ALEX MICHAELIDES

Çeviri: Aslı Perker

domingo

SESSİZLİĞİN KÖKLERİ TAHMİN EDEBİLECEĞİNİZDEN ÇOK DAHA DERİNLERDE.

Başarılı ressam Alicia Berenson, kocası Gabriel onun için endişelenmesin, iyi olduğunu görsün diye bir günlük tutuyordu. Bu çok sevdiği adam, ondan sebep mutsuz olmamalıydı.

Alicia Berenson, otuz üç yaşında, kocasını suratına beş kez ateş ederek öldürdü. Sonrasında tek kelime bile konuşmadı.

Adli psikoterapist Theo Faber, yıllardır kimsenin başaramadığını başarıp Alicia'yı konuşturabileceğinden emin.

Ama olur da başarırsa, gerçeği duymak isteyecek mi?

"Unutulmaz! Hitchcock gerilimi, Agatha Christie kurgusu ve Yunan trajedisinin birleşimi."
ENTERTAINMENT WEEKLY

NEW YORK TIMES ÇOKSATANLAR LİSTESİNDE 46 HAFTA

"YILIN EN İYİ KİTAPLARI" SEÇKİLERİNDE
AMAZON • PUBLISHERS WEEKLY

"Sayfalar, çevirirken parmaklarınızın arasında tutuşup yanıyor."
DAVID BALDACCI

"Zekice kurgulanmış, sofistike bir gerilim."
LEE CHILD

978-605-198-148-2
9 786051 981482
38 TL
KDV'den muaftır.

domingo
www.domingo.com.tr

SESSİZ HASTA

SESSİZ HASTA

ALEX MICHAELIDES

Çeviri: Aslı Perker

domingo

domingo

SESSİZ HASTA
ALEX MICHAELIDES

Özgün ismi: Silent Patient
© 2019 Alex Michaelides

Türkçe yayın hakları:
© 2021 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.
Sertifika No: 46105

Çeviri: Aslı Perker
Editör: Algan Sezgintüredi
Özgün kapak tasarımı: Anne Twomey
Kapak görseli: Ivan Ozerov/ 916192814/ Getty Images Türkiye
Kapak ve sayfa uyarlama: Betül Güzhan

ISBN: 978 605 198 148 2

Baskı: Mart 2021
Pasifik Ofset
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi
A Blok Kat: 2 Haramidere Avcılar 34310 İstanbul
Tel: (212) 412 17 77 Sertifika No: 44451

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Şahkulu Mah. Büyük Hendek Cad. Brot Apt.
No: 4/10 Beyoğlu İstanbul
Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr
www.domingo.com.tr

Ebeveynime.

Ama neden konuşmuyor?

–Euripides, *Alkestis*

GİRİŞ

Alicia Berenson'ın Günlüğü

14 Temmuz

Bunları neden yazdığımı bilmiyorum.

Doğru değil. Belki de biliyorum ama kabul etmek istemiyorum.

Buna, bu yazdığım şeye ne denir, onu bile bilmiyorum. Günlük demek biraz yapmacık geliyor. Söyleyecek bir şeyim olduğundan da değil. Anne Frank ya da Samuel Pepys günlük tutar. Benim gibi biri değil. "Jurnal" demek biraz akademik geliyor. Sanki her gün yazmak zorundaymışım gibi ki yazmak istemiyorum. Zorunluluğa dönerse hayatta yapamam.

Belki de hiçbir isim vermem. Arada bir yazdığım, isimsiz bir şey. Bak bu daha iyi. Bir şeye bir kez isim verildiğinde o isim, o şeyin bütününü ya da neden önem taşıdığını görmene engel oluyor. Kelimeye odaklanıyorsun ki o aslında en önemsiz bölümü, buz dağının tepesi. Kelimelerle aram hiçbir zaman çok iyi olmadı. Her zaman görsel düşünürüm, kendimi resimlerle ifade ederim. Dolayısıyla Gabriel olmasaydı bunu yazmaya başlamazdım.

Son zamanlarda kendimi birkaç şeyle ilgili kötü, depresif hissediyordum. Saklamayı başardığımı sanıyordum ama o fark etti. Tabii ki fark etti; her şeyi fark eder zaten. Resmin nasıl gittiğini sordu. Gitmiyor, dedim. Bir bardak şarap verdi; o yemeği yaparken mutfak masasında oturdum.

Gabriel'ın mutfakta hareket edişini seyretmeyi seviyorum. Zarif bir şeftir, düzenlidir. Benim gibi değil. Ortalığı dağıtırım ben.

"Anlat," dedi

"Anlatacak bir şey yok. Bazen zihnimin içinde takılıp kalıyorum işte. Bataklıkta yürümeye çalışıyormuşum gibi geliyor."

"Hislerini yazmayı denesene. Bir tür kayıt tutmuş olursun. Yardımı olabilir."

"Evet, olabilir. Denerim."

"Sadece söylemekle kalma, tatlım. Yap."

"Yaparım."

Sıkıştırıp durdu ama hiçbir şey yapmadım. Birkaç gün sonra elinde bu defterle çıkageldi. Siyah deri bir kapağı ve kalın beyaz sayfaları var. İlk sayfada elimi gezdirdim, yumuşaklığını hissettim. Ardından kalem alıp yazmaya başladım.

Haklıydı elbette. Şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum. Yazmak bir tür rahatlama, kendimi ifade edebileceğim bir alan sağlıyor. Biraz terapi gibi galiba.

Gabriel bir şey söylemedi ama benim için endişelendiğinin farkındayım. Dürüst olmam gerekirse ki olsam iyi olacak, bu günlüğü tutmayı kabul etmemin sebebi, ona iyi olduğumu ispat etmekti. Benim için endişelenmesi fikrine katlanamam. Onu hiçbir şekilde sıkıntıya sokmak ya da mutsuz etmek veya ona acı çektirmek istemem. Gabriel'ı çok seviyorum. Hayatımın aşkı o; kuşkum yok. Onu o kadar çok, o kadar tümüyle seviyorum ki bazen fazla geliyor. Bazen düşünüyorum da...

Hayır, bunu yazmayacağım.

Bu bana sanatsal ilham veren neşeli fikir ve imgelerden, üzerimde yaratıcı etki bırakan şeylerden oluşan bir defter olacak. Sadece olumlu, mutlu ve normal düşünceleri yazacağım.

Delice fikirlere yer yok.

Birinci Bölüm

Görmeye gözleri, duymaya kulakları olan, kendini hiçbir faninin sır tutamayacağına inandırabilir. İnsanın dudakları sessizse parmak uçlarıyla konuşur; sözleri her gözeneğinden sızar.

–Sigmund Freud, *Psikanalize Giriş Dersleri*

I

Alicia Berenson kocasını öldürdüğünde otuz üç yaşındaydı.

Yedi yıllık evliydiler. İkisi de sanatçıydı; Alicia ressam, Gabriel tanınmış bir moda fotoğrafçısıydı. Gabriel'ın yarı aç, yarı çıplak kadınları tuhaf, kötü gösteren açılardan çekmeye dayanan, değişik bir tarzı vardı. Ölümünden beri fotoğraflarının fiyatları astronomik seviyelere fırladı. Açıkçası fotoğrafları bana kof ve sığ geliyor. Alicia'nın en iyi işlerindeki düşünülmeden yapılma niteliğinden mahrumlar. Alicia Berenson'ın bir ressam olarak zamanın sınamasına dayanıp dayanamayacağını bilecek kadar sanattan anlamıyorum elbette. Kötü şöhreti her zaman yeteneğini gölgeleyeceğinden konuya nesnel bakmak zor. Beni de taraf tutmakla suçlayabilirsiniz. Size sunabileceğim tek şey, değerli ya da değersiz, kendi fikrim. Ve bana göre Alicia bir tür dehaydı. Teknik yeteneği bir yana, resimlerinin tekinsiz, neredeyse gırtlağınıza yapışan ve adeta ahlaksız bir kıskaca alıveren bir dikkat çekiciliği vardı.

Gabriel Berenson altı yıl önce öldürüldü. Kırk dört yaşındaydı. Ağustos ayının yirmi beşinde öldürüldü. Belki hatırlarsınız, tarihte kaydedilmiş en yüksek derecelere varan, olağan dışı sıcak bir yazdı. Öldüğü gün, yılın en sıcak günüydü.

Gabriel hayatının son gününde erken kalkmıştı. Bir araba, Kuzeybatı Londra'da, Hampstead Heath'in ucunda Alicia ile paylaştıkları evden onu 05.15'te almaya geldi. Shoreditch'te bir

çekime götürüldü ve bütün günü bir terasta, *Vogue* için modellerin fotoğrafını çekerek geçirdi.

Alicia'nın ne yaptığıyla ilgili fazla bir şey bilinmiyor. Yaklaşan bir sergisi vardı ve işleri gecikmişti. Muhtemelen günü bahçenin ucundaki, kısa süre önce stüdyoya çevirdiği çardakta resim yaparak geçirdi. Gabriel'ın çekimi uzadı ve gece saat on bire kadar eve getirilmedi.

Yarım saat sonra komşuları Barbie Hellmann birkaç el silah sesi duydu. Barbie polisi aradı ve Haverstock Hill'deki karakoldan saat 23.35'te bir araba yollandı. Polisin, Berenson'ların evine varması üç dakikadan az sürdü.

Ön kapı açıktı. Ev zifiri karanlıktı; elektrik düğmelerinin hiçbiri çalışmıyordu. Polisler koridordan geçerek salona girdiler. Salonu el fenerleriyle aydınlattılar. Alicia şöminenin yanında, ayakta bulundu. Beyaz elbisesi fenerin ışığında hayalet misali parlıyordu. Alicia polisin varlığının farkında değil gibiydi. Buzdan bir heykel misali, yüzünde adeta görülmemiş bir dehşetle karşılaşmışçasına bir korku ifadesiyle hareketsiz, donakalmıştı.

Yerde bir silah vardı. Hemen yanında, gölgelerin içinde el ve ayak bilekleri telle bağlanmış Gabriel bir sandalyeye oturtulmuştu ve hareketsizdi. Polisler önce yaşadığını sandılar. Başı, baygınlık geçirmiş gibi yana yatmıştı. Ardından bir ışık huzmesi, Gabriel'ın birkaç defa yüzünden vurulduğunu ortaya çıkardı. Yakışıklı yüzü mahvolmuş, geriye kavrulmuş, kararmış, kanlı yığın kalmıştı. Arkasındaki duvara kafatası, beyin, saç ve kan parçaları saçılmıştı.

Her yer kan içindeydi. Kan duvarlara sıçramış, ahşap döşemedeki izler boyunca minik nehirler oluşturmuştu. Polisler kanın Gabriel'a ait olduğunu varsaydılar. Ama çok fazla kan vardı. Derken fener ışığında bir şey parıldadı. Alicia'nın ayaklarının dibinde, yerde bir bıçak vardı. Başka bir ışık huzmesi Alicia'nın beyaz elbisesine yayılmış kan lekelerini ortaya çıkardı. Polislerden biri Alicia'nın kollarını kaldırıp ışığa tuttu. Bileklerindeki

damarların üzerinde derin yarıklar vardı. Taze kesiklerden kan fışkırıyordu.

Alicia hayatını kurtarma çabalarına direndi. Ancak üç polis onu kontrol altına alabildi. Sadece birkaç dakikalık mesafede olan Royal Free Hastanesi'ne götürüldü. Yolda kendinden geçerek bilincini kaybetti. Çok kan kaybetmişti ama ölmedi.

Sonraki gün hastanede özel bir odada yatakta yatıyordu. Polis, avukatının gözetimi altında onu sorguya çekti. Alicia sorgu boyunca sessiz kaldı. Kanı çekilmiş dudakları bembeyazdı; arada kımıldadılar ama ne ses çıkardılar ne de bir kelime oluşturdular. Alicia hiçbir soruya cevap vermedi. Konuşamıyordu, konuşmuyordu. Gabriel'ı öldürmeyle suçlandığında da konuşmadı. Tutuklandığında da sessiz kaldı; suçunu ne kabul ne de inkâr etti.

Alicia bir daha hiç konuşmadı.

Sessizliği hikâyeyi sıradan bir aile trajedisinden çok daha büyük bir şeye, manşetleri ve halkın merakını aylarca meşgul eden bir bilmeceye, bir gizeme dönüştürdü.

Alicia sessizliğini korudu. Ama bir beyanatta bulundu. Bir resim. Hastaneden çıkarılıp duruşma öncesinde ev hapsine alındığı süreçte başlamıştı. Mahkemenin atadığı psikiyatri hemşiresinin ifadesine göre Alicia doğru düzgün yemek yemiyor ve doğru düzgün uyumuyordu. Sadece resim yapıyordu.

Normalde Alicia bir resme başlamadan önce haftalarca, hatta aylarca çalışırdı. Hiç durmadan eskizler yapar, kompozisyonu tekrar tekrar oluşturur, renkler ve formlarla oynardı: her bir fırça darbesinin titizlikle uygulandığı, uzun bir gebeliği takip eden uzun bir doğum. Ama şimdi yaratıcı sürecini tamamıyla değiştirmiş ve bu resmi, kocasının ölümünü izleyen birkaç gün içinde bitirmişti.

Çoğunluk için bu, onu suçlu bulmaya yetmişti. Gabriel'ın ölümünden sonra bu kadar kısa bir sürede stüdyosuna dönmüş olması olağanüstü bir duyarsızlık örneğiydi. Soğukkanlı bir katilin hiçbir pişmanlık duymadığının göstergesi.

Belki. Ama Alicia Berenson'ın bir katil olma ihtimaliyle birlikte, bir ressam olduğunu da unutmayalım. Fırçalarını ve boyalarını alıp karışık hislerini tuval üzerinde ifade etmesi, en azından bana göre son derece mantıklı. Resim yapmanın bir kereliğine ona böylesi kolay gelmesi şaşırtıcı değil. Kedere kolay denebilirse.

Resim bir oto-portreydi. Resmin ismini, sol alt köşesine, açık mavi Yunan harfleriyle yazmıştı.

Tek kelimeydi:

ALKESTİS.

2

Alkestis, Yunan mitlerinden birinin kadın kahramanıdır. En kederlisinden bir aşk hikâyesi. Alkestis, kocası Admetus için hayatını feda eder, hiç kimsenin yapmadığını yaparak onun yerine ölür. Bu sinir bozucu kendini feda etme hikâyesinin Alicia'nın durumuyla ne gibi bir bağlantısı olduğu belirsizdi. Göndermenin gerçek anlamı benim için bir müddet bilinmezliğini korudu. Bir gün gerçek ortaya çıkana kadar...

Ama çok hızlı gidiyorum. Fazla kaptırdım kendimi. Baştan başlamalı ve olayları, kendilerini anlatmaya bırakmalıyım. Onları renklendirmemeli, eğip bükmemeli ya da yalan söylememeliyim. Adım adım, yavaş ve dikkatli ilerleyeceğim. Ama nereden başlamalı? Kendimi tanıtmalıyım ama belki de henüz yeri değildir. Sonuçta hikâyenin kahramanı değilim. Alicia Berenson'ın hikâyesi bu ve dolayısıyla onunla başlamalıyım. Ve *Alkestis* ile.

Resim, Alicia'yı cinayetten günler sonra evdeki stüdyosunda, elinde fırçasıyla şövale ve tuvalin önünde durur gösteren bir oto-portreydi. Resimde Alicia çıplak. Vücudu, ayrıntı atlanmadan gösteriliyor: Uzun kızıl saçları kemikli omuzlarına dökülüyor, mavi damarları şeffaf derisinin altından belli oluyor ve iki bileğinde taze yaralar var. Parmaklarının arasında bir fırça tutuyor. Fırçadan kırmızı boya damlıyor. Kan mı yoksa? Resim yaparken resmedilmesine rağmen tuval, yüz ifadesi gibi, bomboş.

Başını omuzunun üzerinden çevirmiş, doğrudan bize bakıyor. Ağzı açık, dudakları aralanmış. Sessiz.

Duruşma sırasında Alicia'yı temsil eden küçük bir Soho galerisinin müdürü Jean-Felix Martin tartışmalı bir karar vererek *Alkestis*'i sergileyeceğini söyledi ve pek çok kişi tarafından fırsatçı ve korkunç bir insan olmakla suçlandı. Ressamının kocasını öldürmekten zanlı olması, uzun yıllara dayanan tarihinde galerinin önünde ilk kez kuyruklar oluşması demekti.

Ben de diğer bütün şehvetli sanat düşkünleri gibi sırada, hemen yandaki seks dükkânının kırmızı neon ışıklarının önünde bekledim. Birer birer içeri girdik. Girdikten sonra panayırlardaki perili evlere sokulurcasına resme yönlendirildik. Nihayet sıranın başında olduğum ve *Alkestis* ile karşı karşıya kaldığım an geldi.

Resme, Alicia'nın yüzüne bakarak gözlerindeki bakışı yorumlamaya, anlamaya çalıştım ama resim bana bir şey söylememekte inat ediyordu. Alicia ifadesiz bir maske misali bakıyordu bana. Okunamaz, asla içine girilemez bir maske. İfadesinde ne masumiyet ne de suçluluk duygusu görebiliyordum.

Başkaları onu daha kolay okuyordu.

Arkamdaki kadın, "Saf kötülük," diye fısıldadı.

Yanındaki, "Değil mi?" diye ona katıldı. "Soğukkanlı kaltak."

Biraz haksız geldi bana; sonuçta Alicia'nın suçluluğu henüz kanıtlanmamıştı. Ama gerçekte çoktan karar verilmişti. Gazeteler daha en baştan onu bir cani olarak etiketlemişti: bir *femme fatale*, bir karadul. Bir canavar.

Bulgular açıktı: Alicia Gabriel'ın cesedinin yanında, tek başına bulunmuştu ve silahın üzerinde bir tek onun parmak izleri vardı. Gabriel'ı öldürdüğünden hiç şüphe duyulmamıştı. Diğer yandan, onu *neden* öldürdüğü belirsizdi.

Cinayet medyada çokça tartışılmıştı ve gazetelerde, radyolarda ve televizyonlardaki sabah programlarında birbirinden farklı teoriler ortaya atılmıştı. Alicia'nın yaptıklarını açıklamak, Alicia'yı yargılamak ya da haklı çıkarmak üzere uzmanlar getirtilmişti. Acaba ev içi şiddet kurbanı mıydı ve artık dayanamayacağı

noktaya geldiğinde mi patlamıştı? Bir başka teori kötü sonlanan bir seks oyunuydu. Kocası bağlı bulunmuştu, değil mi? Bazıları Alicia'yı cinayete sürükleyen şeyin eski usul bir kıskançlık vakası olduğunu söylüyordu. Başka bir kadın mı vardı? Ama erkek kardeşi mahkemede Gabriel'ı karısına âşık, sadık bir eş olarak tanımlamıştı. Peki, ya para? Alicia'nın Gabriel'ın ölümünden kazanacağı mühim bir meblağ yoktu. Parası olan oydu; babasından miras kalmıştı.

Böylelikle Alicia'nın cinayeti işleme sebebine ve sonraki suskunluğuna dair spekülasyonlar –cevabı olmayan daha çok soru– devam etti. Neden konuşmayı reddediyordu? Bu ne demekti? Bir şey mi saklıyordu? Birini mi koruyordu? Öyleyse kimi? Ve neden?

O günlerde, herkes konuşurken, yazarken, Alicia hakkında tartışırken bütün bu histerinin, bu patırtının tam göbeğinde bir boşluk olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Bir sessizlik. Bir sfenks.

Duruşma sırasında hâkim Alicia'nın konuşmayı reddetmesinden pek hoşlanmadı. Hâkim Alverstone masum insanların sıklıkla masumiyetlerini haykırdıklarına işaret etti. Alicia sadece susmakla kalmıyor, herhangi bir pişmanlık emaresi de göstermiyordu. Duruşma boyunca bir kez bile ağlamamıştı ki bu basında çok konuşulan bir konu olmuştu. Yüzü kıpırdamıyordu bile, buz gibiydi.

Savunmanın cezayı hafifletme talebi dışında pek seçeneği yoktu: Alicia'nın çocukluğundan beri akıl sağlığıyla ilgili birtakım problemleri olduğu öne sürüldü. Hâkim bunların çoğunu söylenti olduğu gerekçesiyle duymazdan geldi ama sonunda Imperial College'ın Adli Psikiyatri Bölümü'nde çalışan ve kuzey Londra'daki güvenilir adli tıp birimi The Grove'un klinik müdürlüğünü yürüten Profesör Lazarus Diomedes'e kulak verdi. Profesör Diomedes, Alicia'nın konuşmayı reddetmesinin tek başına derin psikolojik sıkıntı delili olduğunu ve cezasının buna göre değerlendirilmesi gerektiğini öne sürdü.

Bu psikiyatristlerin açıkça söylemekten hoşlanmadıkları bir şeyin dolambaçlı yoldan söylenmesiydi:

Diomedes, Alicia'nın deli olduğunu söylüyordu.

Makul görünen tek açıklama buydu; yoksa neden sevdiği adamı bir sandalyeye bağlayıp yüzüne yakın mesafeden ateş edecekti? Sonra da hiçbir pişmanlık belirtisi göstermeyip tek kelime bile etmeyecekti? Deli olmalıydı.

Öyle olması gerekirdi.

Hâkim Alverstone hafifletilmiş ceza talebini kabul etti ve jüriye kararlarını verirken bunu göz önünde bulundurmalarını söyledi. Sonrasında Alicia The Grove'a yatırıldı. Gözetimiyse ifadesi hâkimi etkileyen Profesör Diomedes'e bırakıldı.

Açıkçası Alicia deli değildiyse yani sessizliği bir numara, jüriyi kandırmaya yönelik bir rol idiyse işe yaramıştı. Uzun bir mahkûmiyetten kurtulmuştu ve tamamıyla iyileşirse birkaç yıl içerisinde serbest kalabilirdi. İyileşme rolünü yapmaya başlama zamanıydı, değil mi? Arada sırada birkaç sözcükle, derken biraz daha fazlasıyla bir tür pişmanlığı yavaşça dile getirmenin? Ama hayır. Haftalar haftaları, aylar ayları kovaladı, yıllar geçti. Alicia konuşmadı.

Susuyordu sadece.

Daha fazla açıklama, herhangi bir itiraf olmayınca hayal kırıklığına uğrayan medya sonunda Alicia Berenson'a ilgisini kaybetti. Alicia diğer kısa süreliğine ün kazanmış, yüzünü hatırlayıp ismini unuttuğumuz katiller listesine katıldı.

Hepimizin unutmadığını söylemek gerekiyor. Ben dâhil kimileri Alicia Berenson efsanesine ve biteviye suskunluğuna hayret etmeye devam ediyorduk. Bir psikoterapist olarak bana göre Alicia'nın, Gabriel'ın ölümüyle bağlantılı şiddetli bir sarsıntı geçirdiği ve suskunluğunun, sarsıntının tezahürü olduğu açıktı. Yaptığı şeyle başa çıkamayan Alicia bozulan bir araba misali tekleyip stop etmişti. Arabanın yeniden çalışmasına, Alicia'nın hikâyesini anlatmasına, iyileşmesine yardımcı olmak istiyordum. Onu tamir etmek istiyordum.

Böbürleniyor görünmek istemem ama Alicia Berenson'a yardım edebilecek niteliğe sahip tek kişi olduğumu düşünüyordum. Ben bir adli psikoterapistim ve toplumun en zarar görmüş, en incinebilir insanlarından bazılarıyla çalıştım. Ve Alicia'nın hikâyesindeki bir şey içimde yankı bulmuştu: En başından beri ona yönelik derin bir duygudaşlık hissediyordum.

Ancak maalesef o günlerde hâlâ Broadmoor'da çalışıyordum ve Alicia'yı tedavi etmek, kaderin beklenmedik müdahalesi olmasaydı boş bir fantezi olarak kalacaktı. Kalmalıydı.

Alicia'nın yatırılmasından yaklaşık altı yıl sonra The Grove'da adli psikoterapist kadrosu açıldı. İlanı görür görmez seçeneğim olmadığını anladım. Sezgilerimi dinledim ve işe başvurdum.

3

Adım, Theo Faber. Kırk iki yaşındayım. Ve kafayı yediğim için psikoterapist oldum. Gerçek bu. Ama iş görüşmesinde sorulduğunda verdiğim cevap bu değildi.

Indira Sharma baykuş gözlerini andıran gözlüklerinin tepesinden bana bakarak, "Sizce sizi psikoterapiye iten neydi?" diye sordu.

Indira, The Grove'da danışman psikoterapistti. Ellilerinin sonlarında, yuvarlak, çekici bir yüze ve bir kısmı ağarmış uzun siyah saçlara sahip bir kadındı. Bana bunun kolay, gelecek daha zor sorulara alıştırma sorusu olduğunu telkin etmeye çalışırmış gibi hafifçe gülümsedi.

Durakladım. Heyetteki diğer üyelerin bana baktığını hissedebiliyordum. Çalışılmış cevabımı verirken göz temasında kalmaya özen gösterdim. Ergenlik yıllarımda bir huzur evinde yarı zamanlı çalıştığıma ve bunun da nasıl psikolojiye ilgi duymama sebep olduğuna dair sempatik bir hikâye anlattım. Psikoterapi yüksek lisansı yapmıştım, vesaire.

Omuz silkerek, "İnsanlara yardım etmek istiyordum herhalde," dedim. "O kadar."

Ki bu tamamıyla yalandı.

Tamam, tabii ki insanlara yardım etmek istiyordum. Ama o benim ikincil hedefimdi. Özellikle eğitimime ilk başladığım zamanlarda. Esas sebebim tamamen bencilceydi. Kendime yardım

etme derdindeydim. Akıl sağlığı alanında çalışan çoğu kişi için de aynısının doğru olduğuna inanıyorum. Bu iş bizi çekiyor çünkü hasarlıyız; kendimizi iyileştirmek için psikoloji okuyoruz. Bunu itiraf etmeye hazır olup olmadığımızsa başka bir soru.

Biz insanların ilk yılları, hafızanın öncesindeki uzak bir diyarda yer alır. Bu sisli, kadim diyardan, köpüklerden kusursuz doğan Afrodit gibi karakterlerimiz tam oluşmuş olarak çıktığımızı düşünürüz. Ama beynin gelişimine yönelik araştırmalar sayesinde durumun bu olmadığını biliyoruz. Yarı şekillenmiş bir beyinle doğuyoruz; ilahi bir Olympos'ludan çok, çamurlu bir kil topağı gibi. Psikanalist Donald Winnicott'ın da dediği gibi: "Bebek diye bir şey yoktur." Kişiliklerimizin gelişimi tecritte gerçekleşmiyor, başkalarıyla kurulan ilişkiler aracılığıyla oluyor. Görünmeyen, hatırlanmayan kuvvetler tarafından şekillendiriliyoruz, tamamlanıyoruz: ebeveynlerimiz.

Malum sebeplerden dolayı bu çok ürkütücü: Hafızanın öncesindeki diyarda hangi aşağılanmalara maruz kaldık, hangi işkencelere, tacizlere uğradık kim bilir? Karakterimiz biz farkında bile olmadan şekillendi. Ben gergin, korku dolu ve endişeli büyüdüm. Bu endişe var oluşumdan önceye dayanıyor ve benden bağımsız olarak var görünüyordu. Ama yanında kendimi hiç güvende hissetmediğim babamla ilişkimden kaynaklandığı kuşkusunu taşıyorum.

Babamın öngörülemez ve gelişigüzel öfke nöbetleri herhangi bir durumu, durum ne kadar iyi olursa olsun potansiyel bir mayın tarlasına dönüştürürdü. Zararsız bir tespit ya da zıt bir ses tonu öfkesini tetikleyebilir ve hiçbir şekilde kaçışı olmayan patlamaları başlatırdı. Peşimden odama koşarken bağırtıları evi sarsardı. Yatağımın altına dalar, kayarak duvara yapışırdım. Uçuşan tozlar arasında soluk almaya çalışırken tuğlaların beni yutmasını ve ortadan kaybolmayı dilerdim. Ama eli beni yakalar ve kaderimle yüzleşmek üzere dışarı çekerdi. Kemer çıkar ve üzerimde şaklamadan önce havada ıslık çalardı. Her darbede sağa sola savrulurdum ve etim yanardı. Derken kırbaçlama başladığı gibi

aniden biterdi. Yerde büzüşmüş kalakalırdım. Kızgın bir ufaklığın fırlatıp attığı bir bez bebek gibi.

Bu öfkeyi tetiklemek için ne yapmış olduğumu ya da hak edip etmediğimi hiçbir zaman bilemezdim. Anneme babamın neden hep bana bu kadar kızgın olduğunu sormuştum; umut kırıcı bir omuz silkişle, "Nereden bileyim? Deli işte baban," demişti.

Deli derken şaka yapmıyordu. Bugünkü bir psikiyatrist tarafından değerlendirilse muhtemelen babama kişilik bozukluğu teşhisi konurdu. Yaşamı boyunca hiçbir zaman tedavi edilmemiş bir hastalık. Sonucuysa histeri, tehdit, gözyaşı ve kırılan camları içeren fiziksel şiddetle geçen bir çocukluk ve ergenlikti.

Elbette birkaç mutluluk anı vardı; genellikle babamın evden uzak olduğu zamanlar. Bir aylığına iş gezisi için Amerika'ya gittiği bir kış hatırlıyorum. Otuz gün boyunca annemle evin ve bahçenin, onun gözetimi altında olmadan gerçek sahipleriydik. O aralık ayında Londra'da çok fazla kar yağmıştı ve bahçemizin tamamı kalın bir kar örtüsü altında kalmıştı. Annemle kardan adam yapmıştık. Bilinçli ya da değil o sırada evde olmayan efendimizi temsil etmesi için yapmıştık onu. Kardan adama "Baba" adını vermiştim; koca göbeği ve göz niyetine konulmuş iki siyah taş, kaş yerine iki çalı ile gerçekten de yadsınamayacak bir benzerlik vardı. Manzarayı babamın eldivenlerini, şapkasını ve şemsiyesini takarak tamamlamıştık. Sonra da ona kartopları atarak yaramaz çocuklar gibi kıkırdamıştık.

O gece fena tipi vardı. Annem yatmaya gittiğinde uyuyormuşum gibi yapmış, sonra sessizce kalkıp bahçeye çıkmış ve yağan karın altında durmuştum. Ellerimi öne doğru uzatıp kar taneciklerini yakalıyor ve parmaklarımın ucunda eriyip gitmelerini seyrediyordum. Hem coşturucu hem ürkütücüydü ve ifade edemediğim bir gerçeğe değiniyordu; dağarcığım sınırlı, sözcüklerim yetersizdi. Yok olan kar taneciklerini bir şekilde yakalamak, mutluluğu yakalamak gibi bir şey; anında hiçliğe dönüşüveren bir sahip olma eylemi. Bu evin dışında bir hayat olduğunu hatırlatıyordu bana: geniş ve tarifi zor güzelliğe sahip bir dünya; o

an için ulaşamayacağım bir dünya. O anın hayali, izleyen yıllar boyunca defalarca bana geri geldi. Sanki çevreleyen bütün bir sefalet o kısacık özgürlük anının daha da çok parlamasına sebep oluyordu; karanlığın çevrelediği küçük bir ışıktı.

Hayatta kalmanın tek yolunun psikolojik olduğu kadar fiziksel olarak da kaçmak olduğunu anladım. Uzağa gitmeliydim, çok uzağa. Ancak o zaman güvende olabilirdim. Sonunda, on sekizime geldiğimde üniversiteye girmemi sağlayacak notları tutturdum. Surrey'deki o yarı açık hapishaneyi terk ettim ve özgür olduğumu zannettim.

Yanılıyordum.

O zamanlar bilmiyordum ama artık çok geçti. Babamı içselleştirmiş, benimsemiş ve bilinçaltımın derinliklerine gömmüştüm. Ne kadar uzağa kaçarsam kaçayım gittiğim her yere onu da götürüyordum. İçimde bir cehennem azabı, tamamen onun sesiyle çınlayan, susmak bilmeyen öfkeli bir koro, değersiz, utanç verici bir başarısızlık abidesi olduğumu haykırıyordu.

Üniversitedeki ilk dönemimde, o ilk soğuk kışta bu sesler öyle yükseldi ki beni tamamen felç edip kontrolü altına aldı. Korkudan hareket edemiyor, dışarı çıkmıyor, sosyalleşemiyor ve arkadaş edinemiyordum. Evden hiç ayrılmamıştım adeta. Umutsuz bir vakaydım. Tamamen yenilmiş ve tutsak edilmiştim. Köşeye sıkışmıştım. Çıkış yoktu.

Sadece bir çözüm çıktı ortaya.

Eczaneden eczaneye gidip kutularca parasetamol aldım. Şüphe uyandırmamak için tek seferde sadece birkaç kutu alıyordum ama aslında endişelenmeme gerek yoktu. Kimsenin umurunda değildim; kendimi hissettiğim kadar görünmez olduğum açıktı.

Odam buz gibiydi ve kutuları açarken parmaklarım uyuşmuş, titriyordu. Bütün hapları yutabilmek muazzam çaba gerektirdi. Ama zorla hepsini birbiri ardına yutmayı başardım. Sonra daracık rahatsız yatağıma uzanıp gözlerimi kapadım ve ölümü bekledim.

Ama ölüm gelmedi.

Karnımda müthiş bir ağrı başladı. İki büklüm doğrulup kustum. Bir yandan safra bir yandan da midemin hazmedemediği ilaçları üstüme çıkardım. Midem bir alev topu, karanlıkta yattım. Sonsuz bir bekleyiş. Sonra karanlığın içinde bir şeyi yavaşça anladım.

Ölmek istemiyordum. Daha değil; henüz yaşamamışken değil.

Bu bana, ne kadar karanlık ve tam tanımlanmamış olsa da bir tür umut verdi. Her halükârda bunu yalnız başıma yapamayacağımı anlamamı sağladı: Yardıma ihtiyacım vardı.

Bu yardım bana Ruth şeklinde geldi. Üniversitenin rehberlik hizmetlerinin tavsiyesiyle gittiğim bir psikoterapist. Ruth beyaz saçlı, toplu bir kadındı. Hali bir büyükanneninki gibiydi. Sempatik, inanmak istediğim bir gülüşü vardı. Önceleri pek bir şey söylemedi. Sadece dinledi. Çocukluğumdan, evimden, ailemden bahsettim. Ve anlattıkça, ayrıntılar ne kadar üzücü olursa olsun hiçbir şey hissetmediğimi fark ettim. Duygularımdan, bilekten kopmuş el misali arınmıştım. Üzücü anılarımdan ve intihara olan eğilimimden bahsediyordum ama aslında bunları hissedemiyordum.

Ancak arada bir Ruth'un yüzüne bakıyordum. Ben anlattıkça gözlerinde yaşların biriktiğini görmek beni şaşırttı. Kavraması zor gelebilir ama o gözyaşları ona ait değildi.

Benim gözyaşlarımdı.

O zaman bunu anlamamıştım. Ama terapi böyle bir şey. Hasta kabul edemediği duygularını terapistine aktarıyor; terapisti de onun hissetmekten korktuğu bütün duyguları üstlenip onun adına hissediyor. Sonra ona duygularını yavaş yavaş geri veriyor. Ruth'un benimkileri bana geri vermesi gibi.

Ruth'la birkaç yıl boyunca birbirimizi görmeye devam ettik. Hayatımdaki tek devamlı şey oydu. Sayesinde yeni bir ilişki şeklini benimsedim: karşılıklı saygı, dürüstlük ve iyiliğe dayanan, ithamların, öfkenin ve şiddetin olmadığı bir ilişki şekli. İçimde kendimi yavaş yavaş farklı hissetmeye başladım. Daha az boş,

daha çok hissedebilen, daha az korkan biri. İçimdeki nefret dolu koro hiçbir zaman beni tamamen terk etmedi ama artık zihnimde onunla savaşmak için Ruth'un sesi vardı ve koroyu daha az önemsemeye başladım. Kafamın içindeki sesler gitgide azaldı ve sonunda da tamamen çekip gittiler. Kendimi huzurlu hatta zaman zaman mutlu hissediyordum.

Psikoterapinin gerçekten hayatımı kurtarmış olduğu açıktı. Daha da önemlisi, hayatımın kalitesini de değiştirmişti. Konuşarak iyileşmek, kimliğimin merkezine oturmuş ve beni tanımlayan şey haline gelmişti.

Mesleğim buydu, anlamıştım.

Üniversiteden sonra Londra'da psikoterapi eğitimi aldım. Bu zaman boyunca Ruth'u görmeye devam ettim. Beni hem destekliyor hem de cesaretlendiriyordu. Ancak aynı zamanda takip ettiğim yolda gerçekçi olmam gerektiği uyarısında da bulunuyordu: "Parkta yürüyüş yapmaya benzemez," diyordu. Haklıydı. Hastalarla çalışmanın, elimi kirletmenin, rahat bir hayattan çok çok uzak olduğu ortaya çıktı.

Güvenlikli bir psikiyatri ünitesine ilk gidişimi hatırlıyorum. Daha oraya geleli birkaç dakika olmuşken bir hasta pantolonunu indirmiş, çömelip önümde kakasını yapmıştı. Leş kokulu bir bok yığını. Bunun kadar mide bulandırıcı olmayan ama en az o kadar dramatik başka bir sürü olay, başarısız intihar girişimleri, kendine zarar verme deneyimleri, dizginlenemeyen histeri ve keder nöbetleri; hepsi katlanabileceğimden çok daha fazlaydı. Ama her seferinde hepsine biraz daha dayanıklılık gösterdim ve gitgide kolaylaştı.

İnsanın bir psikiyatri ünitesinin tuhaf dünyasına bu kadar hızlı uyum sağlayabilmesi acayip. Delilerin arasında kendinizi gitgide daha çok rahat hissediyorsunuz; sadece başkalarının değil, kendinizinkiyle de barışıyorsunuz. Bana göre hepimiz kendimize göre farklı şekillerde deliyiz.

Alicia Berenson'ı anlama sebebim de bu. Ben şanslılardan biriydim. Genç yaşta psikiyatrik yardım aldığım için psikolojik

karanlığın kıyısından döndüm. Ancak zihnimin bir köşesinde diğer hikâye her zaman bir olasılık olarak kaldı: Delirebilir ve hayatımı Alicia gibi kilitli kapılar arkasında tamamlayabilirdim. Çok şükür...

Elbette bunların hiçbirini neden psikoterapist olduğumu soran Indira Sharma'ya söyleyemezdim. Önünde sonunda bir iş görüşmesiydi ve başka bir şey bilmiyor olsam bile bu oyunu nasıl oynamam gerektiğini biliyordum.

"Sonunda," dedim, "insanı psikoterapist yapan, işin kendisi. Birincil amaçlarınız ne olursa olsun."

Indira bilmişçesine başını salladı. "Evet, çok doğru. Çok doğru."

Görüşme iyi gitti. Indira, Broadmoor'da çalışma tecrübemin avantaj sağladığını söyledi: Aşırı psikolojik gerilimle başa çıkabileceğim anlamına geliyordu. Hemen orada işi bana teklif ettiler, kabul ettim.

Bir ay sonra The Grove'a doğru gidiyordum.

4

The Grove'a buz gibi bir ocak rüzgârıyla geldim. Yolun kenarındaki çıplak ağaçlar, iskeletleri andırıyorlardı. Gökyüzü, yağmaya hazırlanan karın ağırlığıyla bembeyazdı.

Girişin dışında durdum ve elimi cebimdeki sigarama attım. Sigara içmeyeli bir haftayı geçmişti. Bu sefer gerçekten bıraktığıma kendi kendime söz vermiştim. Ama işte, yine sözümü bozuyordum. Kendime kızarak bir tane yaktım. Psikoterapistler sigara içmeyi çözümlenememiş, iyi bir terapistin çözümleyip aşması gereken bir bağımlılık olarak görürler. İçeri sigara kokarak girmek istemiyordum. O yüzden sigara henüz ağzımdayken birkaç tane nane atıp ağırlığımı bir ayaktan diğerine vererek dikilirken çiğnedim.

Titriyordum ama açıkçası üşümekten çok gerginliktendi. Şüphelerim vardı. Broadmoor'daki danışmanım hata yaptığımı söylemekten çekinmemişti. Ayrılmamın gelecek vadeden bir kariyeri yarıda bırakmak olduğunu ima etmişti. The Grove ve özellikle Profesör Diomedes ile ilgili çekinceleri de vardı.

"Kurallara uymayan bir adam. Grup ilişkileriyle ilgili bir sürü çalışması var. Bir müddet Foulkes ile birlikte çalıştı. Hertfordshire'de seksenlerde bir tür alternatif teröpatik topluluk idare etti. O tür terapi türleri, özellikle de günümüzde ekonomik olarak ayakta kalamaz..." Bir saniyelik tereddüdün ardından sesini alçaltarak devam etmişti. "Seni korkutmaya çalışmıyorum, Theo.

Oranın kapatılacağına dair söylentiler duydum. Altı ay içinde kendini işsiz bulabilirsin. Tekrar düşünmek istemediğine emin misin?"

Sırf kibarlıktan tereddüt edermiş gibi yapmıştım.

"Eminim," demiştim.

Başını sallamıştı. "Bana kariyer intiharı gibi geliyor. Ama kararını verdiysen..."

Ona Alicia Berenson'dan, onu tedavi etmek istediğimden bahsetmemiştim. Anlayacağı dilde anlatabilirdim: Çalışmanın daha sonra bir kitaba dönüşmesi gibi. Ama bir işe yaramayacağını biliyordum; yine de hata yaptığımı söyleyecekti. Haklıydı belki. Yakında kendim görecektim.

Sigaramı söndürdüm, kaygılarımı bastırdım ve içeri girdim.

The Grove, Edgware Hastanesi'nin en eski bölümünde bulunuyordu. Etrafına uzunca bir zaman önce daha geniş ve genel olarak daha çirkin eklemeler ve uzantılar yapılmış orijinal kırmızı tuğla Victoria dönemi bina, arada ufacık kalmıştı. Sakinlerinin tehlikeli olduklarını ima eden tek şey, tellerin üzerine yerleştirilmiş ve yırtıcı kuşları gözetliyormuş gibi görünen kameralardı. Karşılama bölümündeki her şey çok dostane görünecek şekilde yapılmıştı. Büyük mavi kanepeler, hastalar tarafından yapılmış ve duvarlara yapıştırılmış çocukça resimler. Gözüme güvenlikli bir psikiyatri ünitesinden çok, bir kreş gibi geldi.

Uzun boylu bir adam yanımda bitti. Gülümseyerek elini uzattı. Kendini psikiyatri başhemşiresi Yuri olarak tanıttı.

"The Grove'a hoş geldiniz," dedi. "Maalesef büyük bir karşılama komitesi yok. Sadece ben."

Yuri yakışıklı, yapılı, otuzlarının sonlarında görünen bir adamdı. Siyah saçlıydı ve yakasından boynuna ilerleyen bir kabile dövmesi vardı. Tütün ve fazlasıyla tatlı losyon kokusu saçıyordu. Aksanlı konuşmasına rağmen İngilizcesi mükemmeldi.

"Letonya'dan yedi yıl önce geldim buraya," dedi. "Geldiğimde tek kelime İngilizce konuşamıyordum. Bir yıl içerisinde akıcı konuşmaya başladım."

"Etkileyici."

"Aslında değil. İngilizce kolay bir dil. Letonca öğrenmeyi deneyin esas."

Gülerek kemerinde şıngırdayan anahtarları aldı. Aralarından bir dizi anahtar çıkarıp bana verdi.

"Bireysel odalar için bunlara ihtiyacınız olacak. Koğuşlar için de bilmeniz gereken şifreler var."

"Çok anahtar var. Broadmoor'da daha az anahtarım vardı."

"Eh, olabilir. Stephanie aramıza katıldığından beri güvenliği biraz artırdık."

"Stephanie kim?"

Yuri cevap vermedi. Ama resepsiyon masasının arkasındaki ofisten çıkmakta olan kadına başıyla selam verdi. Karayipli bir kadındı. Kırklarının ortasındaydı ve keskin bir kâkülü vardı. "Ben Stephanie Clarke," dedi. "The Grove'un yöneticisi."

Gülümsemesi sahte geldi bana. Tokalaşmasının Yuri'ninkinden daha sıkı, kuvvetli ve çok daha az misafirperver olduğunu fark ettim.

"Bu ünitenin müdürü olarak," dedi, "güvenlik benim için en mühim konu. Hem hastaların hem de çalışanların güvenliği. Eğer siz güvende değilseniz hastalarınız da değildir." Bana ufak bir aygıt uzattı: bir kişisel saldırı alarmı. "Yanından ayırma. Ofisinde bırakma."

"Emredersiniz, efendim," dememek için kendimi tuttum. Kolay bir hayatım olsun istiyorsam onunla iyi geçinmek zorunda olduğumu anlamıştım. Laf dalaşına girmeyip göze batmamak geçmişte fazla buyurgan koğuş müdürlerine karşı taktiğim olmuştu.

Gülümseyerek, "Tanıştığımıza memnun oldum Stephanie," dedim.

Stephanie başını salladı ama gülümsemedi. "Yuri seni ofisine götürecek." Dönüp bir daha bakmadan yürüyüp gitti.

Yuri, "Gelin," dedi.

Koğuş girişine gittik. Büyük bir demir kapı. Hemen yanındaki metal detektörünün başında bir güvenlik görevlisi dikiliyordu.

Yuri, "Kuralları biliyorsunuzdur," dedi. "Kesici aletler, silah olarak kullanılabilecek hiçbir şey yok."

Güvenlik görevlisi üzerimi ararken, "Çakmak da yok," dedi. Suçlayan bir ifadeyle cebimdeki çakmağı çıkarıp aldı.

"Pardon," dedim, "Üstümde olduğunu unutmuşum."

Yuri onu takip etmemi söyledi. "Ofisinizi göstereyim," dedi. "Herkes grup toplantısında, o yüzden ortalık bayağı sessiz."

"Ben de katılabilir miyim?"

"Gruba mı?" dedi Yuri şaşırarak. "Önce yerleşmek istemez misiniz?"

"Sonra yerleşebilirim. Senin için sorun değilse"

Omuz silkti. "Nasıl isterseniz. Bu taraftan."

Önüme düştü, kilitli kapılarla bezeli, birbirine bağlanan koridorlara daldık. Kapanan kapıların, sürülen sürgülerin, kilitlerde dönen anahtar seslerinin ritmiyle yavaşça ilerledik.

Binanın yıllardan beri pek bakım görmediği anlaşılıyordu: Duvarlardaki boyalar dökülüyordu; hafif bir küf ve çürüme kokusu koridorlara sinmişti.

Yuri kapalı bir kapının dışında durdu ve başıyla işaret etti. "İçerideler," dedi. "Girin."

"Peki, teşekkürler."

Hazırlanırken duraksadım. Ardından kapıyı açtım, içeri girdim.

5

Grup toplantısı, parmaklıklı yüksek pencereleri kırmızı tuğlalı bir duvara bakan uzun bir salondaydı. Yuri'nin tıraş losyonundan hafif esintiler taşıyan kahve kokusu hâkimdi içeriye. Yaklaşık otuz kişi çember halinde oturmuştu. Çoğunun elinde kâğıt bardaklarda çay ya da kahve vardı ve esneyerek kendilerine gelmeye çalışıyorlardı. Bazılarıysa kahvelerini bitirmiş, ellerindeki boş bardakları eğip büküyor, düzleştiriyor ya da yırtıyordu.

Grup günde bir ya da iki kez bir araya geliyordu; yönetim toplantısıyla grup terapi toplantısı arasında bir şeydi. Ünite idaresi veya hastaların bakımıyla ilgili konular tartışılmak üzere gündeme alınıyordu. Profesör Diomedes'in anlatmaya bayıldığı üzere, hastaları kendi tedavilerinde yer almalarına ve sağlıklarında sorumluluk üstlenmeye teşvik etmeye yönelik bir girişimdi ve her hastada işe yaradığı söylenemezdi. Diomedes'in grup terapisi geçmişi, her tür toplantıdan hoşlandığı anlamına geliyordu ve mümkün olduğu kadar çok grup çalışmasını teşvik ediyordu. En çok seyirci karşısında mutlu olduğunu söyleyebilirdiniz. Beni karşılamak için ayağa kalktığında belli belirsiz bir organizatör havası taşıdığını düşündüm.

Ellerini açarak, "Theo, geldin demek. Gel, katıl aramıza," diyerek çağırdı beni.

Belli belirsiz bir Yunan aksanıyla konuşuyordu. Otuz yılı aşkın bir süreden beri İngiltere'de yaşadığı için neredeyse bütün

aksanını kaybetmişti. Yakışıklı bir adamdı ve altmışlarında olmasına rağmen çok daha genç görünüyordu. Bir psikiyatristten çok patavatsız bir dayı misali muzip, yaramazca bir tutumu vardı. Bu, gözetimi altındaki hastalara, işine kendini vermediği anlamına gelmiyordu. Sabahları temizlikçilerden önce geliyor ve gece vardiyasında çalışanlar gittikten uzun süre sonra bile orada oluyordu. Bazı geceleri odasındaki kanepede uyuyarak geçiriyordu. İki kez boşanmış Diomedes, üçüncü ve en başarılı evliliğini The Grove'la yaptığını söylemekten hoşlanıyordu.

"Şöyle geç," diyerek yanındaki boş sandalyeyi gösterdi. "Otur, otur."

Dediğini yaptım. Diomedes beni coşkuyla tanıştırdı: "İzninizle yeni psikoterapistimi takdim edeyim. Theo Faber. Ufak ailemize hoş geldin derken bana katılırsınız umarım."

Diomedes konuşurken çembere baktım, gözlerim Alicia'yı aradı. Ama görünürde yoktu. Takımı ve kravatıyla kusursuz görünen Profesör Diomedes haricindekiler çoğunlukla tişört ya da kısa kollu gömlek giymişti. Kimin hasta, kimin çalışan olduğunu ayırt etmek zordu.

Yüzlerden birkaçı tanıdıktı. Örneğin Christian. Broadmoor'dan tanıyordum. Rugby oynayan, burnu kırık, kara sakallı bir psikiyatrist. Hırpani tarzda yakışıklıydı. Ben geldikten kısa süre sonra Broadmoor'dan ayrılmıştı. Christian'dan pek hoşlanmıyordum ama haksızlık etmeyeyim; birlikte uzun süre çalışmadığımız için onu iyi tanımıyordum.

Indira'yı elbette iş görüşmemizden hatırlıyordum. Bana gülümsemesine minnettardım çünkü etrafımdaki tek dost yüz onunkiydi. Hastaların çoğu bana güvenmeyerek bakıyorlardı. Onları suçlamıyordum. Yaşadıkları fiziksel, psikolojik, cinsel tacizler bana güvenmeden önce uzun bir zaman geçirmeleri gerektiği anlamına geliyordu. O da güvenecekleri varsa. Hastaların hepsi kadındı ve çoğunun sert hatları, yara izleri vardı. Zor, akıl hastalığının çölüne düşmelerine sebep olmuş korkunç olaylar ya-

şadıkları hayatları olmuştu. Yolculukları yüzlerine işlenmişti ve bunu görmemek olanaksızdı.

Ama ya Alicia Berenson? O neredeydi? Çembere bir kez daha baktım ama hâlâ bulamıyordum. Sonra birden fark ettim. Dosdoğru ona bakıyordum. Alicia çemberin karşısında, tam karşımda oturuyordu.

Onu görememiştim çünkü görünmezdi.

Alicia öne eğik oturuyordu. Ağır ilaç aldığı belliydi. Eli titriyor, tuttuğu kâğıt bardaktan yere çay sızıyordu. Yanına gidip bardağını düzeltmemek için kendimi tuttum. O kadar uyuşmuş haldeydi ki herhalde fark etmezdi.

Onu bu kadar kötü bir durumda bulmayı beklemiyordum. Bir zamanlar olduğu güzel kadının birkaç yankısı vardı: koyu mavi gözler, simetrisi mükemmel bir surat. Ama çok zayıftı ve pis görünüyordu. Omuzlarına dökülen kızıl saçları karmakarışık ve kirliydi. Tırnakları yenmiş, koparılmıştı. Bileklerinde solgun yara izleri görülüyordu. *Alkestis* portresinde gördüğüm yaralar. Parmaklarının titremesinin verilen ilaçların yan etkisi olduğu açıktı. Risperidone ve diğer güçlü anti-psikotikler. Açık ağzının kenarında parıldayan salyanın kontrolü dışında akışı da ilaçların bir diğer nahoş yan etkisiydi.

Diomedes'in bana baktığını hissettim. Dikkatimi Alicia'dan alıp ona odaklandım.

"Eminim kendini benden daha iyi tanıtırsın, Theo," dedi. "Birkaç kelime söylemeye ne dersin?"

"Teşekkürler," diyerek başımı salladım. "Gerçekten ekleyeceğim bir şey yok. Sadece burada olmaktan çok mutluyum. Heyecanlı, gergin ve umutluyum. Ve herkesi tanımak için sabırsızlanıyorum. Özellikle de hastaları. Ben..."

Kapının aniden açılmasıyla sözüm kesildi. Önce hayal görüyorum zannettim. İçeri bir dev daldı ve elindeki çentikli iki sopayı kaldırıp mızrak atar gibi bize doğru savurdu. Hastalardan biri gözlerini kapatıp çığlık attı.

Mızrakların bize saplanacağını zannettim ama ikisi de takırdayarak çemberin ortasına, yere düştü. Derken mızrak falan olmadıklarını anladım. İkiye kırılmış bir bilardo istekasıydı yerdeki. İri kıyım hasta, koyu renk saçlı, kırklı yaşlarında bir Türk kadınıydı. Bağırdı: "Yeter artık! Bu isteka bir haftadır kırık ve hâlâ siktiğimin şeyinin yenisini getirmediniz!"

Diomedes, "Çok ayıp, Elif," dedi. "Grup toplantısına bu kadar geç katılmana müsaade edip etmeyeceğimize karar verene kadar bilardo istekası konusunu seninle tartışmaya hazır olmayacağım." Başını hafifçe çevirip soruyu bana attı. "Sen ne düşünüyorsun, Theo?"

Gözlerimi kırpıştırıp konuşabilmek için bir saniye bekledim. "Bence toplantı saatlerine saygılı olmak ve hastane toplantısına zamanında gelmek önem..."

Çemberden birisi, "Yani senin yaptığın gibi mi?" dedi.

Döndüğümde konuşanın Christian olduğunu gördüm. Şakasına gülüyordu. Kendimi zorlayarak gülümsedim ve Elif'e döndüm.

"Haklı, ben de bu sabah geç geldim. Belki bu birlikte öğrenebileceğimiz bir derstir."

"Ne diyorsun be?" dedi Elif. "Ne sikimsin ki sen?"

"Elif, kullandığın sözlere dikkat et," dedi Diomedes. "Beni sana yalnız kalma cezası vermeye zorlama. Otur."

Elif ayakta durmaya devam etti. "İsteka ne olacak?"

Soruyu Diomedes'e sormuştu. Diomedes cevap vermem için bana döndü.

"Elif, isteka konusunda kızgın olduğunu görebiliyorum," dedim. "Herhalde onu kıran kişi de kızgındı. Buysa bize böyle bir yerde kızdığımız zaman ne yapmamız gerektiğini düşündürüyor. Bu konuyu ele alıp biraz öfke üzerinde konuşmamıza ne dersin? Oturmaz mıydın?"

Elif gözlerini devirdi ama oturdu.

Indira memnun görünerek başını salladı. Indira'yla öfke hakkında konuşmaya başladık ve hastaları da konuşmaya dâhil

etmeye çalıştık. Uyumlu çalıştığımızı düşündüm. Diomedes'in seyrederek performansımı değerlendirdiğini hissediyordum. Tatmin olmuş görünüyordu.

Alicia'ya baktım. Bana baktığını ya da en azından benim olduğum tarafa baktığını görünce şaşırdım. İfadesinde hafif bir sis hali vardı; adeta gözlerini odaklamakta, görmekte zorlanıyormuş gibiydi.

Bu kırık kabuğun bir zamanların dehası, tanıyanların büyüleyici, çarpıcı, hayat dolu sözleriyle tarif ettiği Alicia Berenson olduğunu söyleseniz inanmazdım. The Grove'a gelerek doğru kararı verdiğimi o an anladım. Bütün kuşkularım silinip gitti. Alicia benim hastam oluncaya kadar bu işin peşini kesinlikle bırakmamaya karar verdim.

Kaybedecek vakit yoktu. Alicia kayıptı. Kaybolmuştu.

Ve ben onu bulmaya niyetliydim.

6

Profesör Diomedes'in ofisi hastanenin en yıpranmış bölgesindeydi. Köşelerde örümcek ağları vardı ve koridordaki ampullerden sadece birkaç tanesi çalışıyordu. Kapıyı tıklattım ve sesi, bir anlık sessizliğin ardından duyuldu.

"Gelin."

Kapı gıcırdayarak açıldı. İçerideki koku derhal burnuma çarptı. Hastanenin geri kalanından farklı kokuyordu. Antiseptik ya da çamaşır suyu gibi kokmuyordu; tuhaftır, tiyatrolarda orkestraların çaldığı çukur alan gibi kokuyordu. Teller, yaylar ve cilayla ahşap gibi kokuyordu. Gözlerimin kasvete alışması birkaç saniye sürdü ve ardından, duvara dayalı kuyruksuz piyanoyu gördüm; bir hastaneyle uyumsuz bir nesne. Gölgelerde yirmi küsur metal nota sehpası parıldıyordu ve bir masanın üzerine yığılı nota kâğıtları gökyüzüne uzanan, dengesiz bir kule oluşturuyorlardı. Başka bir masanın üzerinde bir keman, bir obua ve flütün yanında duruyordu. Hemen yanlarında güzel ahşap kasnağı ve sürüsüne bereket teliyle bir arp vardı.

Ağzım açık bakakaldım. Diomedes güldü.

"Enstrümanları mı merak ediyorsun?" diye sordu. Masasının arkasında oturmuş kıkırdıyordu.

"Sizin mi?"

"Benim. Müzik benim hobim. Hayır, yalan söyledim. Müzik benim tutkum." Parmağıyla dramatik bir havada göklere işaret

etti. Profesörün hareketli bir konuşma tarzı vardı; sözlerine çeşitli el hareketleri eşlik ediyor, destek veriyordu. Adeta görünmez bir orkestrayı yönetiyordu.

"Resmî olmayan bir müzik grubu yönetiyorum," dedi, "isteyen, personel veya hasta, katılabiliyor. Müziğin son derece etkin bir tedavi aracı olduğunu düşünüyorum." Durakladı ve kıvrak, müzikli bir tonda ezberden okudu: "Müziğin vahşi bir göğsü yumuşatacak cazibesi var... Katılıyor musun?"

"Haklı olduğunuza eminim."

"Hım." Diomedes beni biraz süzdü. "Çalıyor musun?"

"Ne çalıyor muyum?"

"Herhangi bir şey. Üçgen zil, iyi bir başlangıçtır."

Başımı salladım. "Müzikten pek anlamam. Okuldayken biraz blok flüt çalmıştım, hepsi o."

"Nota okuyabiliyor musun yani? Bu bir avantaj. Güzel. Herhangi bir enstrüman seç. Sana öğreteceğim."

Gülümseyip yine başımı salladım. "Yeteri kadar sabırlı değilim maalesef."

"Değil misin? Bir psikoterapist olarak sabır, geliştirmek isteyeceğin bir erdemdir. Biliyor musun, gençliğimde müzisyen mi, rahip mi yoksa doktor mu olsam diye kararsız kalmıştım." Diomedes güldü. "Ve şimdi hepsiyim."

"Doğrudur."

"Biliyor musun," diyerek duraksamadan konuyu değiştirdi, "iş görüşmende kararı belirleyen bendim. Kararı belirleyen oyu veren yani. Lehinde çok kuvvetli görüş bildirdim. Neden, biliyor musun? Anlatayım. Sende bir şey gördüm Theo. Bana kendimi hatırlatıyorsun... Kim bilir? Belki birkaç seneye burayı sen yönetiyor olursun." Cümlenin bir an havada asılı kalmasına müsaade etti, ardından iç çekti. "Tabii burası hâlâ yerinde duruyor olursa."

"Sizce olmayacak mı?"

"Kim bilir? Çok az hasta ve çok fazla çalışan var. Ekonomik açıdan daha 'uygun' bir model bulunabilir mi diye görmek için vakıf ile ciddi çalışıyoruz. Ki bu da hiç durmadan izlendiğimiz,

değerlendirildiğimiz, hatta gözetlendiğimiz anlamına geliyor. Bu şartlar altında nasıl terapi yapabiliriz, diye sorabilirsin. Winnicott'ın dediği gibi, yanan bir binada terapi uygulayamazsın." Başını salladı ve birden yaşını gösterdi; yorgun ve bıkkın. Sesini alçaltıp bir komplonun içindeymiş gibi fısıldadı. "Müdürün, Stephanie Clarke'ın onlarla dümen çevirdiğini düşünüyorum. Nihayetinde maaşını vakıf ödüyor. Onu izle bak, ne demek istediğimi anlayacaksın."

Diomedes'in biraz paranoyakça konuştuğunu düşünüyordum ama belki bu da anlaşılabilir bir şeydi. Yanlış bir şey söylemek istemediğimden bir anlığına diplomatik sessizliği seçtim. Ve ardından...

"Size bir şey sormak istiyorum," dedim. "Alicia hakkında."

"Alicia Berenson mı?" Diomedes garip bir bakış attı. "Ne olmuş ona?"

"Ona nasıl bir terapi uygulandığını merak ediyorum. Bireysel terapide mi?"

"Hayır."

"Bir sebebi var mı?"

"Denendi ve vazgeçildi."

"Neden? Onunla kim ilgilendi? Indira mı?"

"Hayır." Diomedes başını salladı. "Alicia'yla şahsen ilgilendim."

"Anlıyorum. Ne oldu?"

Omuzlarını silkti. "Ofisime gelmeyi reddediyordu, odasında ziyaret etmeye başladım. Seanslar esnasında yatağında öylece oturup pencereden dışarı bakıyordu. Konuşmayı reddediyordu elbette. Bana bakmayı bile reddediyordu." Bıkkınlıkla ellerini havaya kaldırdı. "Tamamen vakit kaybı olduğuna karar verdim."

Başımla anladığımı belirttim. "Herhalde... Aktarımla ilgili..."

"Evet?" Diomedes merakla baktı. "Devam et."

"Sizi otoriter bir figür... Belki olası bir ceza verici olarak algılamış olması muhtemel, değil mi? Babasıyla ilişkisi nasıldı bilmiyorum ama..."

Diomedes hafif bir gülümsemeyle dinliyordu. Sonunu bildiği bir fıkrayı dinler gibiydi. "Ama daha genç biriyle iletişim kurabileceğini mi düşünüyorsun?" dedi. "Dur, tahmin edeyim... Senin gibi biriyle? Ona yardım edebileceğini mi düşünüyorsun, Theo? Alicia'yı kurtarabileceğini? Konuşturabileceğini?"

"Kurtarmayı bilemem ama ona yardım etmek isterim. Denemek isterim."

Diomedes aynı eğlenir gülümsemeyi sürdürüyordu. "İlk değilsin. Ben başaracağıma inanıyordum. Alicia bizi, terapiye inancımızı paramparça edecek kayalara çağıran sessiz bir denizkızı, evlat." Gülümsedi. "Bana başarısızlık üzerine müthiş bir ders verdi. Belki senin de aynı dersi alman gerekiyordur."

Meydan okurcasına baktım. "Başaramazsam elbette."

Diomedes'in gülümsemesi silindi, yerini anlaması daha zor bir şeye bıraktı. Bir anlığına sessiz kaldı ve ardından bir karara vardı.

"Göreceğiz, değil mi? Önce Alicia ile tanışmalısın. Henüz tanıştırılmadınız, değil mi?"

"Hayır, henüz değil."

"O zaman Yuri'ye söyle, ayarlasın. Sonrasında beni bilgilendirirsin."

"Güzel," derken heyecanımı bastırmaya çalışıyordum. "Elbette."

7

Terapi odası bir hapishane hücresi kadar hatta daha da boş ve ufaktı. Pencere kapalıydı ve parmaklıklıydı. Ufak bir masada duran parlak pembe peçete kutusu, uyumsuz neşelilikte bir nota gibiydi ve herhalde Indira'nın marifetiydi: Christian'ın hastalarına kâğıt mendil uzatacağını zannetmiyordum.

Birbirinden yıpranmış iki koltuktan birine oturdum. Dakikalar geçiyordu. Alicia'dan bir haber yoktu. Gelmiyor muydu? Belki de benimle görüşmeyi reddetmişti. Hakkıydı.

Sabırsız, gergin, endişeliydim; kalktım, pencereye yürüdüm. Demir parmaklıkların arasından dışarı baktım.

Avlu üç kat aşağıdaydı. Tenis kortu büyüklüğündeydi ve yüksek, kırmızı tuğladan duvarlarla çevrelenmişti. Tırmanılamayacak kadar yüksekti duvarlar ama deneyenler olmuştu kuşkusuz. Hastalar her öğleden sonra, isteyip istemediklerine bakılmaksızın otuz dakikalığına dışarı, temiz hava almaya çıkarılıyorlardı ve bu buz gibi havada çıkmak istemeyenlere katılmadığımı söyleyemezdim. Bazıları tek başlarına durmuş, kendi kendilerine konuşuyor, bazılarıysa hiçbir yere gitmeyen huzursuz zombiler misali ileri geri yürüyordu. Kimileri gruplar halinde durmuş konuşuyor, sigara içiyor, tartışıyordu. Sesler, bağırışlar ve heyecanlı tuhaf kahkahalar bana kadar geliyordu.

Önce Alicia'yı göremedim. Sonra yerini tespit ettim. Avlunun uzak bir köşesinde, duvar dibinde tek başına duruyordu.

Heykel gibiydi; kılı kıpırdamıyordu. Yuri avluda ona doğru yürüdü. Birkaç metre ötede duran hemşireyle konuştu. Hemşire başıyla onayladı. Yuri ne yapacağı belli olmayan bir hayvana yaklaşır gibi yavaşça ve temkinle Alicia'ya yaklaştı.

Ona fazla ayrıntıya girmemesini, sadece ünitedeki yeni psikoterapistin onunla tanışmak istediğini söylemesini söylemiştim. Bunu bir emir değil, bir rica olarak sunmasını istemiştim. O konuşurken Alicia hiç kıpırdamadan dinledi. Ama ne başıyla onayladı ne de reddetti. Duyduğuna dair bir emare de görünmüyordu. Kısa bir duraksamanın ardından Yuri dönüp yürümeye başladı.

Bu kadar, gelmeyecek, diye düşündüm. Siktir, tahmin etmeliydim. Zaman kaybıydı.

Derken Alicia beni şaşırtarak öne bir adım attı. Ayaklarını sürüyerek Yuri'yi avluda takip etti. Penceremin altında gözden kayboldular.

Geliyordu. Sinirlerime hâkim olmaya ve kendimi hazırlamaya çalıştım. Kafamdaki olumsuz sesleri, bu iş için yeterli olmadığımı, sahtekârın teki olduğumu söyleyen babamın sesini susturmaya çalıştım. Kes sesini diye düşündüm, kes sesini, kes sesini...

Birkaç dakika sonra kapı tıkladı.

"Gelin," dedim.

Kapı açıldı. Alicia Yuri'yle birlikte koridorda duruyordu. Ona baktım. Ama o bana bakmadı, bakışları yerde kaldı.

Yuri bana gururla gülümsedi. "Burada."

"Evet, görebiliyorum. Merhaba Alicia."

Cevap vermedi.

"İçeri gelir miydin?"

Yuri sanki onu içeri doğru itecekmiş gibi öne doğru eğildi ama ona gerçekten dokunmadı bile. Bunun yerine fısıldadı: "Gir, tatlım. Girip otur."

Alicia bir anlığına tereddüt etti. Yuri'ye baktı ve kararını verdi. Hafifçe yalpalayarak odaya girdi. Bir kedi kadar sessiz oturdu. Elleri kucağında titriyordu.

Kapıyı kapamak üzereydim ama Yuri gitmedi. Sesimi alçalttım.

"Buradan sonrasıyla ben ilgilenebilirim. Teşekkürler."

Yuri endişeli görünüyordu. "Ama o burada tek başına. Profesör dedi ki..."

"Bütün sorumluluğu alıyorum. Sorun yok." Cebimden bireysel saldırı alarmımı çıkardım. "Bak, bu yanımda ama ihtiyacım olmayacak."

Alicia'ya baktım. Beni duyduğuna dair en ufak bir ipucu yoktu. Yuri memnuniyetsizce omuz silkti.

"Burada bekleyeceğim. Bana ihtiyacınız olursa."

"Gerekli değil ama teşekkürler."

Yuri çıktı, kapıyı kapadım. Alarmı masanın üzerine koydum. Alicia'nın karşısına oturdum. Bakışlarını kaldırmadı. Onu bir anlığına inceledim. Yüzünde hiçbir ifade yoktu; bomboştu. İlaç verilmiş bir maske. Altında ne yattığını merak ettim.

"Beni görmeyi kabul ettiğine sevindim," dedim.

Bir cevap bekledim. Gelmeyeceğini bile bile. Devam ettim: "Hakkında, benim hakkımda bildiğinden çok daha fazlasını bilmek gibi bir avantajım var. Ünün seni aşıyor. Bir ressam olarak ününden bahsediyorum. Çalışmalarının hayranlarındanım." Tepki vermedi. Oturduğum yerde hafifçe kıpırdandım. "Profesör Diomedes'e konuşmak istediğimi söyledim; bu görüşmeyi ayarladı. Kabul ettiğin için teşekkür ederim."

Bir tür bir onaylama bekleyerek duraksadım; bir göz kırpışı, bir baş onayı, bir kaş çatma... Hiçbir şey yapmadı. Ne düşündüğünü tahmin etmeye çalıştım. Belki de herhangi bir şey düşünemeyecek kadar ilaçların tesiri altındaydı.

Eski terapistim Ruth'u hatırladım. O ne yapardı? Ruth farklı parçalardan oluştuğumuzu, bazılarının iyi, bazılarının kötü olduğunu, sağlıklı bir zihnin bu karşıtlıkları dengeleyebileceğini, iyiliklerle kötülükleri idare edebileceğini söylerdi. Akıl hastalıklarının bu tip bütünleşmelerin eksikliğinden kaynaklandığı fikrindeydi; kabul edilmez parçalarımızla iletişimi kaybediyorduk.

Alicia'ya yardım edeceksem önce kendinden sakladığı bu parçaların bilincin ötesindeki yerlerini tespit etmemiz ve çeşitli noktaları zihin haritasında birleştirmemiz gerekecekti. Ancak o zaman kocasını öldürdüğü gece yaşanan o korkunç olayları bir bağlam içinde değerlendirebilirdik. Yavaş, zorlu bir süreç olacaktı.

Normalde bir hastayla çalışmaya başlarken herhangi bir zorunluluk, önceden belirlenmiş bir tedavi izleği olmaz. Genelde aylarca süren konuşmalarla başlarız. İdeal bir dünyada olsak Alicia bana kendinden, hayatından, çocukluğundan bahsederdi. Dinler ve yavaşça, sonunda doğru ve faydalı yorumlar yapabileceğim ölçüde tamamlanacak bir resim oluştururdum. Bu durumda ise hiçbir konuşma olmayacaktı. Dinlemek olmayacaktı. Gereken bilgiyi, karşı-aktarım (Alicia'nın seanslarda bende yaratacağı duygular) gibi sözel olmayan ipuçlarından ve başka kaynaklardan edinebileceklerimden toparlayacaktım.

Başka bir deyişle Alicia'ya yardım planımı aslında nasıl gerçekleştireceğimi bilmeden yapmıştım. Ve şimdi, sadece kendimi Diomedes'e kanıtlamak için değil, daha da önemlisi, Alicia'ya karşı görevimi yerine getirebilmek, ona yardım edebilmek için başarmalıydım.

Karşımda, ilaçlardan sersemlemiş, ağzının etrafında salya birikmiş, parmakları güveler misali titreyerek otururken içime ani ve beklenmedik bir hüzün çöktü. Ona ve onun gibilere, bize, yaralı ve kaybolmuş herkese derinden üzüldüm.

Elbette bunların hiçbirini ona söylemedim. Bunun yerine Ruth'un yapacağını yaptım.

Sessizlik içinde, öylece oturduk.

8

Masamda Alicia'nın dosyasını açtım. Diomedes vermişti. "Notlarımı okumalısın," demişti. "Yardımı dokunur."

Notlarına bakmak istemiyordum; Diomedes'in ne düşündüğünü zaten biliyordum; Benim ne düşündüğümü bulmam gerekiyordu. Ama yine de kibarca kabul etmiştim.

"Teşekkürler. Gerçekten çok faydası olur."

Ofisim küçüktü ve çok az eşyası vardı. Binanın en ucunda, yangın çıkışının yanına sıkıştırıverilmiş gibiydi. Pencereden dışarı baktım. Ufak bir karatavuk dışarıda donmuş çimenleri gagalayıp duruyordu; neşesiz ve umutsuz görünüyordu.

Ürperdim. Oda buz gibiydi. Pencerenin altındaki ufak radyatör bozuktu. Yuri tamir ettirmeyi deneyeceğini ama aslında yapabileceğim en iyi şeyin Stephanie'ye söylemek ya da o olmazsa konuyu grup toplantısında açmak olduğunu söylemişti. Birden Elif'e ve yeni isteka için mücadelesine müthiş bir duygudaşlık hissettim içimde.

Alicia'nın dosyasına fazla beklentiye girmeden baktım. İhtiyacım olan bilginin çoğu internet veri tabanındaydı. Ancak Diomedes pek çok yaşlı çalışan gibi (Stephanie'nin aksi yöndeki taleplerine aldırmadan) raporlarını el yazısıyla kâğıda geçirmeyi yeğlediğinden önümdeki dosyanın çoğu sayfasının köşeleri kıvrıktı.

Diomedes'in notlarını, biraz eski usul psikanalitik yorumlarını görmezden gelerek karıştırıp hemşirelerin Alicia'nın davra-

nışları hakkında tuttukları günlük hasta devir-teslim raporlarına odaklandım. O raporları dikkatle okudum. Veri, rakam, detay istiyordum. Tam olarak nasıl bir şeyin içine girdiğimi, neyle baş etmem gerekeceğini ve beni bekleyen bir sürpriz olup olmadığını öğrenmek istiyordum.

Sonunda dosyadan fazla bir şey çıkmadı. Alicia buraya yatırıldıktan sonra bileklerini iki kere kesmiş ve eline geçirebildiği her şeyle kendine zarar vermeye çalışmıştı. İlk altı ay boyunca ikiye bir gözetimde tutulmuştu. Bu, iki hemşirenin her an onu izlemesi anlamına geliyordu. Sonra hemşire sayısı bire indirilmişti. Alicia içine kapanık ve yalnız durmaya devam etmiş, diğer hastalar ya da çalışanlarla herhangi bir iletişim kurmak için bir girişimde bulunmamıştı ve diğer hastalar da çoğunlukla onu kendi haline bırakmışlardı. Biriyle konuştuğunuzda size cevap vermiyor ve hiçbir zaman da sohbet başlatmıyorsa çok geçmeden varlığını bile unutursunuz. Alicia hızla gündelik hayatın fonuna karışmış, görünmez olmuştu.

Sadece tek bir olay göze çarpıyordu. Alicia'nın buraya getirilmesinden birkaç hafta sonra, kantinde gerçekleşmişti. Elif Alicia'yı sandalyesine oturmakla suçlamıştı. Ne olduğu tam bilinmiyordu ama gerilim hızla tırmanmıştı. Anlaşıldığı kadarıyla Alicia birden parlamış, bir tabağı kırmış ve keskin kenarıyla Elif'in boğazını kesmeye kalkışmıştı. Ellerinin bağlanması, sakinleştirici verilmesi ve tecrit edilmesi gerekmişti.

Bu olayın neden dikkatimi çektiğinden emin değildim. Bana doğruymuş gibi gelmiyordu. Elif'e sormaya karar verdim.

Bir defterden bir sayfa kopardım ve kalemime uzandım. Üniversiteden kalma eski bir alışkanlık: Kâğıda dökme sürecindeki bir şey, zihnimi düzenlememe yardımcı oluyor. Herhangi bir fikri, kâğıda dökmeden tam olarak oluşturabilmişliğim yok.

Fikirlerimi, notlarımı ve amaçlarımı yazmaya başladım: Bir saldırı planı yapıyordum. Alicia'ya yardım edebilmek için onu ve Gabriel ile ilişkisini anlamam gerekiyordu. Onu sevmiş miydi? Ondan nefret mi etmişti? Onu neden öldürmüştü? Ve neden

cinayet ya da herhangi başka bir şey hakkında konuşmayı reddediyordu? Hiç cevap yoktu. Henüz yoktu. Sadece sorular.

Bir kelime yazıp altını çizdim: ALKESTİS.

Oto portre. Bir şekilde önemliydi, biliyordum ve neden önemli olduğunu anlamak, gizemi çözmede başrol oynayacaktı. Bu resim Alicia'nın tek iletişimi, verdiği tek ifadeydi. Ve benim henüz anlamadığım bir şeyi söylüyordu. Galeriye bir kez daha gidip resme tekrar bakmam gerektiğini not ettim.

Başka bir kelime daha yazdım: ÇOCUKLUK. Gabriel'ın neden öldürüldüğünü anlayacaksam sadece Alicia'nın onu öldürdüğü gece yaşanan olayları anlamam yetmeyecek, geçmişte olanları da anlamam gerekecekti. Kocasını vurduğu o birkaç dakikanın tohumları muhakkak ki yıllar sonra biçilmek üzere çok önceden ekilmişti. Cinayet işletecek öfke şimdide doğmaz. Hatırladığımızdan önceki zamanlardan, ilk yıllarımızdan gelir; o yaşlarda yaşanan taciz ve kötü muameleler yıllar içerisinde birikir ve sonunda patlar. Genellikle de en yanlış hedefe patlar. Çocukluğunun onu nasıl şekillendirdiğini öğrenmem gerekiyordu. Ve eğer bunları bana Alicia anlatmayacaksa anlatacak birilerini bulmam gerekiyordu. Alicia'yı cinayet öncesinden tanıyan, geçmişini, Alicia'nın kim olduğunu ve neden bu hale geldiğini anlamamda yardımcı olabilecek birilerini.

Dosyada Alicia'nın en yakın akrabası olarak, annesinin bir trafik kazasında ölümünden sonra onu büyüten halasının adı (Lydia Rose) geçiyordu. Alicia da arabadaymış ama kazayı sağ atlatmış. Sarsıntı küçük kızı derinden etkilemiş olmalıydı. Lydia'nın bana bunu anlatabileceğini umdum.

İletişime geçilebilecek diğer kişi, Alicia'nın avukatıydı: Max Berenson. Max, Gabriel Berenson'ın kardeşiydi. Dolayısıyla evliliklerini yakından izleyebilecek konumda bulunmuştu. Max Berenson'ın bana açılıp açılmayacağıysa başka bir meseleydi. Psikoterapistinin Alicia'nın ailesiyle aileden herhangi bir talep gelmeden görüşmeye kalkması, en hafif nitelemeyle alışılmışın

dışındaydı. Diomedes'in onaylamayacağını hissediyordum. Reddedebileceğini düşünerek hiç sormamaya karar verdim.

Geriye dönüp baktığımda bunun, Alicia konusundaki ilk mesleki ihlalim olduğunu, izleyen olaylar için talihsiz bir emsal oluşturduğunu görüyorum. Orada durmam gerekirdi. Ama daha o zaman bile durmak için çok geçti. Pek çok açıdan kaderim, tıpkı bir Yunan trajedisi gibi, çoktan yazılmıştı.

Telefona uzandım. Alicia'nın dosyasındaki iletişim numarasını kullanarak Max Berenson'ın ofisini aradım. Açılmadan önce birkaç kez çaldı.

Soğuk algınlığıyla boğuştuğu bariz bir sekreter, "Elliot, Barrow ve Berenson'ın ofisi," diyerek cevap verdi.

"Mr. Berenson, lütfen."

"Kimin aradığını sorabilir miyim?"

"Theo Faber. The Grove'da psikoterapistim. Mr. Berenson ile yengesi hakkında görüşüp görüşemeyeceğimi sormak istemiştim."

Kadın cevap vermeden önce bir sessizlik oldu.

"Ah... Evet. Mr. Berenson haftanın geri kalanında ofis dışında olacak. Edinburgh'da bir müşterimizi ziyaret ediyor. Numaranızı bırakırsanız döndüğünde sizi aratırım."

Numaramı verip kapadım.

Dosyadaki bir sonraki numarayı aradım. Alicia'nın halası Lydia Rose. Bu sefer telefon ilk çalışında açıldı. Yaşlıca bir kadının nefes nefese ve sıkkın sesi geldi.

"Evet? Ne vardı?"

"Mrs. Rose ile mi görüşüyorum?"

"Siz kimsiniz?"

"Yeğeniniz Alicia Berenson ile ilgili arıyorum. The Grove'da çalışan bir psiko..."

"Siktir git," dedi ve telefonu kapadı.

Kızdım kendime.

İyi bir başlangıç değildi.

9

Feci sigara çekiyordu canım. The Grove'dan çıkarken paltomun ceplerine baktım ama bulamadım.

"Bir şey mi arıyorsunuz?"

Döndüm. Yuri tam arkamda duruyordu. Geldiğini duymamıştım ve onu o kadar yakınımda görünce biraz ürktüm.

"Hemşire odasında buldum," dedi sırıtarak. Paketimi uzattı. "Cebinizden düşmüş olmalı."

"Teşekkürler."

Paketi alıp bir sigara yaktım. Ona da ikram ettim. Yuri başını salladı.

"Ben içmiyorum. En azından sigara içmiyorum." Güldü. "İçkiye ihtiyacınız var gibi. Gelin, bir bira ısmarlayayım."

Tereddüt ettim. İçgüdüsel tepkim, reddetmekti; hiçbir zaman birlikte çalıştıklarımla samimiyet kurmamıştım. Yuri'yle herhangi bir ortak yanımızın olduğundan da kuşkuluydum. Ama muhtemelen Alicia'yı The Grove'daki herkesten daha iyi tanıyordu. Ve görüşleri işe yarayabilirdi.

"Elbette," dedim, "Neden olmasın?"

İstasyonun yakınındaki The Slaughtered Lamb adlı pub'a gittik. Karanlık ve pisti. Herhalde daha iyi günleri olmuştu; yarısı boşalmış bardaklarının başında uyuklayan yaşlı adamların da. Yuri iki bira aldı, arkadaki masalardan birine oturduk.

Büyük bir yudum alıp ağzını sildi.

"E?" dedi. "Alicia'yı anlatsanıza."

"Alicia mı?"

"Nasıl buldunuz?"

"Bulduğuma emin değilim."

Yuri soru sorar gibi bakıp gülümsedi. "Bulunmak istemiyor mu? Evet, doğru. Saklanıyor."

"Sen ona yakınsın, görebiliyorum."

"Özel ihtimam gösteriyorum. Onu kimse benim tanıdığım kadar tanımaz. Profesör Diomedes bile."

Sesinde gurur tınısı vardı. Nedense battı bana. Onu iyi mi tanıyordu yoksa hava mı atıyordu, meraklandım.

"Sessizliğine ne diyorsun? Sence ne anlama geliyor?"

Yuri omuz silkti. "Herhalde konuşmaya hazır olmadığı anlamına geliyor. Hazır olduğunda konuşacaktır."

"Neye hazır olduğunda?"

"Gerçeğe hazır olduğunda, dostum."

"Neymiş gerçek peki?"

Yuri başını hafifçe yana yatırdı, beni inceledi. Ve ağzından çıkan soru beni şaşırttı.

"Evli misin, Theo?"

Başımı salladım. "Evet, evliyim."

"Evet, tahmin etmiştim. Ben de bir zamanlar evliydim. Buraya Letonya'dan taşındık. Ama o buraya benim gibi uyum sağlamadı. Hiç çaba sarf etmedi, İngilizce öğrenmedi. Her neyse... Zaten şey değildi... Mutlu değildim ama inkâr ediyordum. Kendime yalan söylüyordum..." İçkisini bitirip cümlesini tamamladı. "Âşık olana kadar."

"Karına değil, herhalde?"

Yuri gülüp başını salladı.

"Hayır. Bizim orada oturan bir kadına. Çok güzel bir kadın. İlk bakışta aşktı benimki... Onu yolda gördüm. Konuşacak cesareti bulmam hayli vaktimi aldı. Onu takip ederdim... Bazen o bilmeden onu seyrederdim. Evinin dışında durup bakardım, pencereye çıkmasını umut ederdim." Güldü.

Hikâye beni rahatsız etmeye başlamıştı. Biramı bitirip saatime baktım. Yuri'nin ne düşündüğümü anlayacağını umuyordum ama anlamadı.

"Bir gün," dedi, "Onunla konuşmaya çalıştım. Ama benimle ilgilenmedi. Birkaç kez denedim... Ama onu takip etmeyi bırakmamı söyledi."

Kadının kabahati yok, diye düşündüm. Kusura bakmamasını söyleyip kalkmak üzereydim ama Yuri konuşmaya devam etti.

"Kabul etmesi çok zordu," dedi. "Birbirimiz için olduğumuza emindim. Kalbimi kırdı. Ona çok kızdım. Çok sinirlendim."

Kendime rağmen merakla sordum. "Sonra ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey? Karınla mı kaldın?"

Yuri başını salladı. "Hayır. Evliliğim bitmişti. Ama kabul etmek için bu kadına âşık olmam gerekiyormuş. Gerçeği görebilmek için. Bazen dürüst olabilmek uzun zaman ve cesaret istiyor, biliyor musun?"

"Anlıyorum. Ve Alicia'nın evliliğiyle ilgili gerçeği görmesi için hazır olmadığını düşünüyorsun. Öyle mi? Haklı olabilirsin."

Yine omuz silkti. "Şimdi Macaristan'dan gelmiş iyi bir kızla nişanlıyım. Bir güzellik merkezinde çalışıyor. İngilizcesi iyi. İyi bir çiftiz. İyi vakit geçiriyoruz."

Başımı salladım ve saatime tekrar baktım. Paltomu aldım. "Gitmem gerekiyor. Karımla buluşmaya gecikiyorum."

"Tamam, sorun değil... Adı ne? Karının?"

Niyeyse söylemek istemedim. Yuri'nin onunla ilgili herhangi bir şey bilmesini istemiyordum. Ama saçmaydı.

"Kathryn," dedim. "Adı Kathryn... Ama ben ona Kathy diyorum."

Yuri bir tuhaf gülümsedi.

"Sana bir tavsiyede bulunayım," dedi. "Eve, karına git. Eve, seni seven Kathy'ye git. Ve Alicia'yı arkanda bırak."

10

Kathy ile buluşmak için oyuncuların bazen prova sonrasında oturmayı sevdikleri South Bank'teki National Theatre'ın kafesine gittim. Kafenin arka tarafında birkaç aktris arkadaşıyla oturmuş, derin bir muhabbete dalmıştı. Yaklaşırken başlarını kaldırıp bana baktılar.

Kathy beni öperken, "Kulakların çınlıyor mu, sevgilim?" dedi.

"Çınlamaları mı lazımdı?" dedim.

"Kızlara seni anlatıyordum."

"Ha. Gideyim mi?"

"Saçmalama. Otur. Zamanlaman harika. Tam nasıl tanıştığımıza gelmiştim."

Oturdum ve Kathy devam etti. Anlatmayı sevdiği bir hikâyeydi. Arada bir bana bakıp beni de dâhil edermiş gibi gülümsüyordu. Ama bu sadece formalite icabı bir jestti çünkü bu onun hikâyesiydi, benim değil.

"Nihayet geldiğinde bir barda oturuyordum. Artık onu bulamayacağıma emin olmuşken içeri girdi. Hayallerimin erkeği. Geç olsun güç olmasın. Yirmi beşime geldiğimde evlenmiş olacağımı sanıyordum, biliyor musunuz? Otuzda iki çocuğum, küçük bir köpeğim ve büyük bir kredi borcum olacaktı. Ama işte, otuz üç yaşındaydım ve işler planladığım gibi gitmemişti." Kathy bunu geniş bir gülümsemeyle söyledi ve kızlara göz kırptı.

"Daniel adlı, Avustralyalı bir çocukla çıkıyordum. Ne evlenmek ne de yakın zamanda çocuk sahibi olmak istiyordu. Yani zamanımı boşa harcadığımı biliyordum. Ve çıktığımız bir gece, birdenbire doğru erkek içeri girdi..." Kathy bana bakıp gülümsedi ve gözlerini devirdi. "*Kız arkadaşıyla* birlikte."

Hikâyenin bu kısmının, dinleyicilerin sempatisini kazanmak bakımından çok dikkatli anlatılması gerekiyordu. İkimiz de tanıştığımızda başkalarıyla beraberdik. Çifte aldatma, özellikle birlikte olunan kişiler tarafından tanıştırılınca, bir ilişkiye başlamanın en güzel ve elverişli yolu değil. Bir sebepten birbirlerini tanıyorlardı, detayları hatırlamıyorum. Marianne bir zamanlar Daniel'in ev arkadaşıyla çıkmıştı galiba ya da öteki türlüydü. Nasıl tanıştırıldığımızı hatırlamıyorum ama Kathy'yi gördüğüm ilk anı hatırlıyorum. Elektrik çarpması gibi bir şeydi. Uzun siyah saçlarını, delici yeşil gözlerini, ağzını hatırlıyorum. Güzeldi, zarifti. Bir melekti.

Kathy durup gülümsedi ve elime uzandı. "Hatırlıyor musun, Theo? Nasıl konuşmaya başladığımızı? Psikiyatri eğitimi aldığını söylemiştin. Ben de deli olduğumu. Tencereyle kapak."

Kızlardan kocaman bir kahkaha yükseldi. Kathy de güldü ve gözleri samimiyetle, biraz tedirginlikle benimkileri arar gibi baktı bana. "Hayır ama... Sevgilim... Gerçekten de ilk görüşte aşktı. Değil mi?"

Bu benim başlama işaretimdi. Başımı salladım ve yanağından öptüm. "Tabii ki öyleydi. Gerçek aşk."

Hamlem arkadaşlarından onaylayan bakışlar aldı. Ama rol yapmıyordum. Doğru söylüyordu. İlk bakışta aşktı. Eh, en azından şehvet söz konusuydu. O akşam Marianne ile birlikte olmama rağmen gözlerimi Kathy'den alamamıştım. Daniel ile hararetle konuşmasını uzaktan seyretmiştim ve birden dudaklarından "siktir" kelimesinin dökülüşünü görmüştüm. Kavga ediyordu. Bayağı hiddetli görünüyordu. Daniel dönüp gitmişti.

Marianne, "Sessizsin," demişti, "ne oldu?"

"Hiç."

"Eve dönelim madem. Yorgunum."

Yarım kulak dinleyerek, "Henüz değil," demiştim. "Bir şey daha içelim."

"Hemen gitmek istiyorum."

"Git öyleyse."

Marianne bana kırgın bir bakış atıp montunu alarak gitmişti. Ertesi günün kavgalı geçeceğini biliyordum ama umurumda değildi. Barda oturan Kathy'nin yanına gitmiştim.

"Daniel geri gelecek mi?" diye sormuştum.

"Hayır," demişti. "Ya Marianne?"

Başımı sallamıştım. "Hayır. Bir içki daha ister misin?"

"Evet, isterim."

Birer içki daha söylemiş, barda durup sohbet etmiştik. Psikoterapi eğitimimden bahsetmiştik, hatırlıyorum. Kathy drama okulunda geçirdiği dönemi anlatmıştı: Uzun sürmemişti; ilk yılının sonunda bir ajansla anlaşmıştı ve o zamandan beri profesyonel oyunculuk yapıyordu. Bilmiyorum neden ama çok iyi bir oyuncu olduğunu tahmin etmiştim.

"Okumak bana göre değildi," demişti. "Oradan kurtulup sadece... Yapmak istedim. Anlıyor musun?"

"Ne yapmak istedin? Oynamak mı?"

"Hayır. Yaşamak." Kathy başını yana eğmiş, zümrüt yeşili gözleri siyah kirpiklerinin altından hınzırca benimkilere bakmıştı. "Pekâlâ, Theo. Nasıl hâlâ bu kadar sabredebiliyorsun? Okumaya yani."

"Belki dışarı çıkıp 'yaşamak' istemiyorumdur. Belki de ödleğimdir."

"Hayır. Ödlek olsaydın kız arkadaşınla eve giderdin."

Gülmüştü. Şaşırtıcı derecede muzır bir kahkahaydı. Onu oracıkta tutup öpmek istemiştim. Daha önce hiç bu kadar aşırı bir fiziksel arzu hissetmemiştim. Onu kendime çekmek, dudaklarını ve vücudunun ısısını üzerimde hissetmek istemiştim.

"Özür dilerim," demişti. "Öyle demem gerekirdi. Hep aklıma ilk geleni söylüyorum. Dedim ya, biraz deliyim."

Deliliğini ilan etmek ("Ben deliyim", "Ben çılgınım", "Aklımı kaçırmışım") Kathy'nin sık yaptığı bir şeydi ama ben ona hiçbir zaman inanmadım. Yaşadığım türden bir karanlığı yaşadığına inanamayacağım kadar sık ve kolayca gülüyordu. Kendiliğindenliği, bir hafifliği vardı Kathy'nin: Yaşamaktan zevk alıyordu ve hayat onu çok eğlendiriyordu. Öyle olduğunu söyleyip durmasına rağmen hayatımda gördüğüm en deli olmayan insandı. Yanındayken kendimi çok daha aklı başında hissediyordum.

Kathy Amerikalıydı. Manhattan'da doğup büyümüştü. İngiliz annesi sayesinde çifte vatandaşlığa sahipti ama İngilizlikle uzaktan yakından alakası yoktu. Sadece konuşmasıyla değil, dünyaya bakış ve algılayış şekliyle de hiç ama hiç İngiliz değildi. Öylesine özgüven, öylesine coşkunluk... Daha önce hiç onun gibi birini görmemiştim.

Bardan çıkıp bir taksi durdurmuş ve evimin adresini vermiştik. Kısa yolu konuşmadan aşmıştık. Eve geldiğimizde dudaklarıma yumuşacık bir öpücük kondurmuştu. Bütün dirayetimi kaybedip onu kendime çekmiştim. Ben anahtarla cebelleşirken öpüşmeye devam ediyorduk. Soyunmaya başladığımızda henüz eve girmemiş, yatak odasına sürüklenmemiş ve yatağın üzerine düşmemiştik.

O gece hayatımın en erotik, en güzel gecesiydi. Saatlerce Kathy'nin vücudunu keşfettim. Bütün gece, şafak sökene kadar seviştik. Her yerde beyaz renk olduğunu hatırlıyorum: perdelerin kenarlarından içeri sızan beyaz gün ışığı, beyaz duvarlar, beyaz çarşaflar, gözlerinin akı, dişleri, teni. Daha önce hiçbir tenin bu kadar aydınlık, şeffaf olabileceğini düşünmemiştim: fildişi beyazı. Bazı yerlerde mavi damarları hemen derisinin altından görünüyordu. Sanki beyaz bir mermerin arasındaki renklerdi. O bir heykeldi. Ellerimin arasında hayata gelen bir Tanrıça.

Sarılıp yatmıştık. Kathy'yle yüz yüzeydik, o kadar yakındık ki gözlerini net göremiyordum. Sisli bir yeşil denize bakıyordum. "E?" demişti.

"E?"

"Marianne ne olacak?"

"Marianne?"

Ufak bir gülümseme. "Kız arkadaşın."

"A, evet. Evet." Ne diyeceğimi bilememiştim. "Marianne ne olacak, bilmiyorum. Peki, Daniel?"

Kathy gözlerini devirmişti. "Daniel'i unut. Ben unuttum."

"Gerçekten mi?"

Kathy'nin cevabı beni öpmek olmuştu.

Kathy gitmeden önce duş almıştı. O duştayken Marianne'i aramıştım. Bir görüşme ayarlamak istiyordum. Yüz yüzeyken söyleyecektim. Ama sinirleri bozuktu ve o anda, meseleyi telefonda halletmemiz gerektiğini düşünüyordu. Marianne ayrılmamızı beklemiyordu. Ama işte... Mümkün olduğu kadar kibarca yapmıştım. Ağlamaya başlamış ve sinirlenmişti. Sonunda telefonu suratına kapamıştım. Acımasızca, evet ve hoyratça. O telefon görüşmesinden dolayı kendimle gurur duymuyorum. Ama o zaman yapılabilecek en dürüstçe şey gibi gelmişti. Hâlâ başka ne yapabilirdim, bilmiyorum.

Kathy ile ilk gerçek randevumuzda Kew Gardens'ta buluşmuştuk. Onun fikriydi. Daha önce oraya hiç gitmemiş olmama çok şaşırmıştı. "Şaka yapıyorsun!" demişti. "Hiç seralara gitmedin mi? İçinde bütün tropik orkidelerin olduğu kocaman bir tane var. İçerisi bir fırın gibi sıcak. Tiyatro okurken sırf ısınmak için oraya giderdim. İş çıkışında orada buluşmaya ne dersin?" Sonra birden tereddüt etmişti. "Yoksa senin için çok mu uzak?"

"Senin için Kew Gardens'tan da uzağa giderim, sevgilim," demiştim.

"Aptal," diyerek beni öpmüştü.

Gittiğimde Kathy girişte bekliyordu. Üzerinde kocaman bir palto ve eşarp vardı. Heyecanlı bir çocuk gibi el sallıyordu. "Haydi, gel, gel" demişti, "beni takip et."

Beni buz tutmuş çamurların üzerinden geçirerek içinde tropik bitkilerin bulunduğu kocaman cam binaya götürmüş ve kapıyı itip içeri dalmıştı. Peşinden girince birden yükselen ısı çarpmıştı yüzüme. Paltomu ve atkımı üzerimden yırtar gibi çıkarmıştım. Kathy gülümsemişti.

"Gördün mü? Sana söylemiştim. Burası sauna gibi. Harika, değil mi?"

Patikalarda yürümüştük. Paltolarımız elimizde, el ele egzotik çiçeklere bakmıştık.

Sırf yanında olmakla bile hiç alışık olmadığım bir mutluluk hissediyordum. Sanki gizli bir kapı açılmıştı ve Kathy beni eşikten geçirerek sıcaklık, ışık ve rengin olduğu sihirli bir dünyaya geçirmişti. Yüzlerce orkide maviler, kırmızılar ve sarılardan oluşan konfetilerdi.

Sıcakta eridiğimi hissediyordum. Köşelerim yumuşuyordu. Bir kaplumbağanın uzun bir kış uykusundan güneşe çıkması gibi. Gözlerimi kırpıştırıyor uyanıyordum. Kathy benim için bunu yapmıştı. O benim hayata davetiyemdi. İki elimle tutunduğum bir davetiye.

İşte bu, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Aşktı bu.

Sorgusuz kabullendim; daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığım da kesindi. Önceki romantik ilişkilerim kısa ve ilgili taraflar için tatmin edicilikten uzaktı. Öğrenciyken biraz alkolün de desteğiyle cesaretimi toplayıp Kanadalı bir sosyoloji öğrencisi olan Meredith ile bekâretimi kaybetmiştim. Öpüşürken dudaklarımı kesen keskin metal diş telleri takıyordu. Ardından hiç de ilham verici olmayan ilişkiler yaşamıştım. Özlemini çektiğim özel bağı bulamamıştım. Çok hasarlı olduğuma, yakınlık kuramadığıma inanıyordum. Ama artık ne zaman Kathy'nin o bulaşıcı kıkırdamasını duysam bir heyecan dalgası vücudumu yalayıp geçiyordu. Bir tür geçişim üzerinden onun gençlik dolu coşkusunu, kendini bilmezliğini ve neşesini emiyordum. Her önerisine ve her sızlanmasına evet, diyordum. Kendimi tanıyamıyordum. Bu yeni

adamı seviyordum. Kathy'nin beni olmaya çağırdığı korkusuz adamı. Durmadan sevişiyorduk. Şehvete boğulmuştum, sürekli ona açlık duyuyordum. Ona sürekli dokunmam gerekiyordu; hep yakınında olmak istiyordum.

Kathy o aralık ayında benim evime taşındı. Kentish Town'daki tek odalı daireme. Kalın bir halıyla kaplı, rutubetli bir bodrum katıydı. Pencereleri vardı ama bir yeri görmüyordu. İlk Noel'imizi tam bir Noel gibi geçirmeye niyetlenmiştik. Metro istasyonunun yanındaki işportacıdan bir ağaç alıp pazardan aldığımız süsler ve ışıklarla bezemiştik.

Çam iğnelerinin, ağacın ve yanan mumların kokularını bugün gibi hatırlıyorum. Kathy'nin gözleri benimkilerde ağaçtaki ışıklar gibi parıldıyor, ışıldıyordu. Düşünmeden konuşmuştum. Kelimeler öylece dökülmüştü:

"Benimle evlenir misin?"

Kathy suratıma bakmıştı. "Ne?"

"Seni seviyorum, Kathy. Benimle evlenir misin?"

Kathy gülmüş ve beni hem çok mutlu ederek hem de şaşırtarak, "Evet," demişti.

Ertesi gün dışarı çıkmıştık ve yüzüğü o seçmişti. İşin gerçekliğinin o zaman farkına vardım. Nişanlanmıştık.

Tuhaftır, aklıma ilk annemle babam gelmişti. Kathy'yi onlarla tanıştırmak istiyordum. Ne kadar mutlu olduğumu görmelerini istiyordum: Sonunda kaçtığımı ve özgür olduğumu görmelerini istiyordum. Böylece trenle Surrey'ye gittik. Sonradan düşününce, kötü bir fikirdi. Baştan lanetli. Babam beni her zamanki düşmanca tavrıyla karşılamıştı: "Berbat görünüyorsun, Theo. Çok zayıfsın. Saçın çok kısa. Mahkûmlara benziyorsun."

"Teşekkürler, baba. Seni de görmek çok güzel."

Annem her zamankinden daha depresif görünüyordu. Adeta orada değilmişçesine biraz daha sessiz, daha küçük. Gülümsemeden, düşmanca bakan babamın varlığıysa iyice belirgindi. Orada kaldığımız süre boyunca soğuk, kapkara gözlerini Kathy'den

ayırmamıştı. Son derece rahatsız edici bir öğlen yemeğiydi. Ne onu sevmiş ne de bizim için mutlu görünmüşlerdi. Neden şaşırdığımı bilmiyorum.

Yemekten sonra babam çalışma odasına girip kaybolmuştu. Bir daha da çıkmamıştı. Annem bize veda ederken bana çok uzun ve çok sıkı sarılmıştı. Ayaklarının üzerinde dengede duramıyordu. Feci üzülmüştüm. Kathy'yle evden ayrıldığımızda bir parçamı, ebediyen sıkışıp kalmış bir çocuğu orada bıraktığımı biliyordum. Kendimi kayıp, umutsuz ve her an ağlayacakmışım gibi hissetmiştim. Ama sonra Kathy her zamanki gibi beni şaşırtmıştı. Sarılıp beni kendine çekmişti. Kulağıma, "Şimdi anlıyorum," diye fısıldamıştı. "Hepsini anlıyorum. Şimdi seni daha da çok seviyorum."

Daha fazla açıklamada bulunmamıştı. Gerek yoktu.

Nisan ayında Euston Square yakınındaki ufak bir nikâh dairesinde evlenmiştik. Ailelerimizi davet etmemiştik. Tanrı'yı da. Kathy'nin ısrarı üzerine dini işe hiç karıştırmamıştık. Ama ben tören sırasında gizlice dua etmiştim. Sessizce bana böyle hiç beklenmedik ve hak edilmemiş bir mutluluk verdiği için Tanrı'ya teşekkür etmiştim. Artık her şeyi daha net görebiliyordum. O'nun büyük planını anlayabiliyordum. Tanrı beni çocukluğumda, kendimi o kadar yalnız ve korkmuş hissederken terk etmemişti. Kathy'yi bir sihirbaz gibi pelerininin altında, benim için saklamıştı.

Beraber geçirdiğimiz her an için müthiş bir minnet duyuyor ve alçakgönüllülükle kabul ediyordum. Böylesine bir aşkı yaşadığım için ne kadar şanslı olduğumun farkındaydım. Çok nadir bulunan bir şeydi ve herkes bu kadar şanslı değildi. Hastalarımın çoğu sevilmemişti. Alicia Berenson sevilmiyordu.

Birbirlerinden Kathy ve Alicia kadar farklı iki kadın hayal etmek güç. Kathy bana ışık, sıcaklık, renk ve kahkahaları hatırlatıyor. Alicia ise derinlik, karanlık ve hüznü.

Sessizliği.

İkinci Bölüm

İfade edilmemiş duygular asla ölmez. Canlı canlı gömülmüşlerdir ve sonradan daha çirkin şekillerde ortaya çıkarlar.

–Sigmund Freud

I

Alicia Berenson'ın Günlüğü

16 Temmuz

Yağmuru özleyeceğim hiç aklıma gelmezdi. Sıcak dalgasının dördüncü haftasındayız ve bir dayanıklılık sınavına alınmışız gibi geliyor. Her gün bir öncekinden daha sıcak sanki. Hiç İngiltere gibi değil. Başka bir ülke, Yunanistan ya da öyle bir yer.

Bunları Hampstead Heath'de yazıyorum. Parkın tamamı, bir plaj veya savaş alanı misali örtülerde veya banklarda oturan ya da çimlere yayılmış kıpkırmızı suratlı, yarı çıplak insanlarla dolu. Bir ağacın gölgesinde oturuyorum. Saat altı ve hava biraz serinlemeye başladı. Güneş altın gökyüzünde kıpkırmızı alçalıyor. Her yan bu ışıkta farklı görünüyor: Gölgeler daha karanlık, renkler daha aydınlık. Çimenler yanıyormuş gibi duruyor, ayaklarımın altında alevler oynaşıyor.

Buraya ayakkabılarımı çıkarıp yalınayak geldim. Çocukluğumu, dışarıda oynadığımı hatırlattı. Yine böyle sıcak başka bir yazı, annemin öldüğü yazı hatırlattı. Paul ile dışarıda oynuyor, papatyalarla bezeli altın tarlalarda bisiklete biniyor, terk edilmiş evleri ve bahçeleri keşfediyorduk. O yaz hatıralarımda sonsuza kadar sürüyor. Annemi ve giydiği renkli bluzları hatırlıyorum. Sarı ip askıları gevşek ve narindi. Tıpkı onun gibi. Ufak bir kuş gibi incecikti. Radyoyu açar, beni kucağına alır ve çalan şarkılarda benimle dans ederdi. Nasıl şampuan, sigara ve Nivea el kremi koktuğunu hatırlıyorum. Her zaman alttan alta votka kokusu

da olurdu. O zaman kaç yaşındaydı? Yirmi sekiz? Yirmi dokuz? Şimdi olduğumdan daha gençti.

Tuhaf bir düşünce.

Buraya gelirken patikada ufak bir kuş gördüm. Bir ağacın dibinde yatıyordu. Yuvasından düşmüş olabileceğini düşündüm. Kıpırdamıyordu; kanatlarının kırıldığını düşündüm. Parmağımla başını yavaşça okşadım. Hareket etmedi. Dürtüp sırtüstü çevirdim. Kuşun altı yoktu; yenmişti, kurtçuklarla dolu bir boşluk kalmıştı. Şişko, beyaz, kaygan kurtçuklar... Kıvranıyor, dönüyor, sürünüyorlardı... Midemin bulandığını hissettim. Kusacağımı sandım. Son derece iğrençti, ölümcüldü.

Aklımdan çıkaramıyorum.

17 Temmuz

Sıcaktan kaçmak için üst sokaktaki klimalı bir kafeye gidiyorum. Caffe Dell'Artiste. İçerisi buz gibi soğuk; adeta bir buzdolabına giriyorsun. Pencerenin yanında sevdiğim bir masa var. Orada oturup buzlu kahve içiyorum. Bazen okuyorum, bazen eskiz yapıyorum ya da notlar alıyorum. Genelde serinliğin lüksünde dalıp gidiyorum. Tezgâhın arkasındaki güzel kız son derece sıkkın görünüyor. Telefonuna, saatine bakıyor ve düzenli aralıklarla iç çekiyor. Dün öğleden sonraki iç çekişleri daha da uzun gibiydi; birden dükkânı kapatabilmek için gitmemi beklediğini anladım. İsteksizce çıktım.

Bu sıcakta yürümek, çamurda debelenmeye benziyor. Kendimi dayak yemiş gibi bitkin hissediyorum. Bu ülkede böyle bir hava için yeterince donanımlı değiliz; evimizde klima yok. Kimin var ki? Ama klimasız uyumak imkânsız. Geceleri örtüleri atıp karanlıkta çıplak, ter içinde yatıyoruz. Pencerelerimiz açık ama yaprak kıpırdamıyor. Sadece sıcak, ölü bir hava.

Dün bir vantilatör aldım. Ayakucumuzdaki sandukanın üzerine koydum. Gabriel anında söylenmeye başladı.

"Çok fazla gürültü yapıyor. Hiç uyuyamayacağız."

"Zaten uyuyamıyoruz," dedim. "En azından saunanın içinde yatıyormuş gibi olmayız."

Gabriel söylendi ama sonunda benden önce uykuya daldı. Ben yattığım yerde vantilatörün sesini dinledim: Çıkardığı sesi seviyorum. Yumuşacık bir uğultu. Gözlerimi kapatıp kendimi tamamen sese kaptırabilir ve yok olabilirim.

Vantilatörü evin içinde oradan oraya taşıyıp duruyorum. Yer değiştirdikçe fişten çıkarıp yenisine takıyorum. Bu öğleden sonra bahçenin dibindeki stüdyoma götürdüm. Vantilatörün olması belki bir nebze katlanılabilir kıldı. Ama hâlâ çalışabilmek için çok sıcak. İşleri yetiştiremeyeceğim ama bunu kafaya takmak için de çok sıcak.

Bir tür aydınlanma anı yaşadım. Sonunda İsa resminin sorununu anladım. Neden olmadığını. Sorun, kompozisyonda değil (çarmıhta İsa). Sorun bunun kesinlikle İsa resmi olmaması. İsa'ya benzemiyor bile. Yani İsa neye benziyorduysa. Çünkü bu İsa değil.

Bu, Gabriel.

Bunu daha önce görmemiş olmam inanılmaz. Bir şekilde hiç niyetim olmadığı halde İsa'nın yerine Gabriel'ı koymuşum. Resmettiğim *onun* yüzü, *onun* bedeni. Çılgınca, değil mi? Kendimi buna teslim etmeli ve resim benden ne yapmamı istiyorsa onu yapmalıyım.

Artık bir resim için bir planım, bittiğinde nasıl olması gerektiğine dair bir fikrim olduğunda asla işe yaramadığını biliyorum. Öyle yapınca resim ölü doğuyor. Ama eğer gerçekten dikkat edersem, gerçekten ne olup bittiğini anlarsam bazen beni doğru tarafa yönlendiren bir ses duyuyorum. Ve eğer kendimi bu sese bırakırsam, ona inanırsam beni beklenmedik bir yere, düşünmediğim bir yere götürüyor. Çok canlı ve harika bir yere. Sonuç benden bağımsız, kendine ait bir yaşam gücüne sahip oluyor.

Galiba beni korkutan, kendimi bilinmeyene bırakmak. Nereye gittiğimi bilmek istiyorum. Bu yüzden bir sürü eskiz yapıyorum. Çıkacak sonucun kontrolümde olmasını sağlamaya çalışıyorum. Ortaya hiçbir şeyin çıkmamasına şaşmamalı. Çünkü gerçekte önümde olup bitene tepki vermiyorum. *Gözlerimi açmam* ve *bakmam lazım.* Ve hayatı yaşanırken fark etmem. Sadece benim olmasını istediğim gibi değil. Artık bunun Gabriel'ın portresi olduğunu bildiğime göre resme geri dönebilirim. Yeni baştan başlayabilirim.

Benim için poz vermesini isteyeceğim. Uzun zamandır bunu yapmadı. Umarım bu fikri beğenir ve günah falan olduğunu düşünmez.

Bazen saçmayabiliyor öyle.

18 Temmuz

Bu sabah tepeden aşağı, Camden Market'a yürüdüm. Oraya yıllardır, Gabriel ile beraber bir öğleden sonra, kaybolan gençliğini aramaya gittiğimizden beri gitmemiştim. Gabriel oraya ergenliğinde, arkadaşlarıyla beraber bütün gece dans ederek içip eğlendikten sonra gidermiş. Sabahın erken saatinde pazarda olur, satıcıların tezgâhlarını kuruşlarını seyreder, Camden'ın biraz ilerisinde konuşlanmış rastalı torbacılardan ot almaya çalışırlarmış. Biz gittiğimizde torbacılar artık yoktu, Gabriel hayal kırıklığına uğramıştı. "Burayı artık tanıyamıyorum," demişti. "Mikroplardan arındırılmış bir turist tuzağına dönmüş."

Bugün orada yürürken sorunun pazardan çok, Gabriel'ın değişmiş olması olabileceğini düşündüm. On altı yaş grubu hâlâ etrafta; güneşin tadını çıkarıp kanalın iki tarafında sere serpe yatıyor. Erkekler şortlarını kıvırmışlar, üstleri çıplak; kızların üzerinde bikinileri ya da sutyenleri var. Her yerde yanan, kızaran vücutlar. Cinsel enerji, hayata olan açlıkları, susuzlukları dışarıdan hissedilebiliyor. Birdenbire Gabriel'ı, vücudunu, güçlü bacaklarını, üzerime uzanmış kalın baldırlarını arzuladım. Onunla

sevişirken ona karşı hep doyurulamaz bir açlık hissediyorum. O birleşmeye, benden, bizden daha büyük olan, kelimelerin yetmediği birleşmeye açlık duyuyorum.

Birden kaldırımda, yanımda oturmuş evsiz bir adamın bana baktığını fark ettim. Pantolonunu iple bağlamış, ayakkabılarını koli bandıyla yapıştırmıştı. Cildi yara bere içindeydi, yüzünde kırmızı bir şişlik vardı. Aniden keder ve tiksinti hissettim. Ter ve idrar kokuyordu. Bir an bana bir şeyler söylediğini zannettim. Ama aslında sadece kendi kendine mırıldanarak küfrediyordu. Şunu "sikeyim", bunu "sikeyim." Çantamda biraz bozukluk bulup verdim.

Sonra tepeye tırmanarak yavaş adımlarla eve döndüm. Yokuş daha da dik geldi. O sıcakta yürüyüş adeta bitmedi. Nedense evsiz adamı düşünüp duruyordum. Acımanın dışında adını koyamadığım başka bir şey daha hissediyordum. Bir tür korku. Onu annesinin kollarında bir bebek olarak hayal ettim. Acaba kadın bebeğinin bir gün deli, pis, kokan, kaldırımda büzüşüp oturmuş, küfürler mırıldanan bir adam olacağını düşünmüş müydü?

Annemi düşündüm. O da deli miydi? O yüzden mi yapmıştı? Beni sarı Mini'nin arka koltuğuna bağlayıp gaza basarak o kırmızı duvara girmesi o yüzden miydi? O arabayı, neşeli kanarya rengini çok severdim. Boya kutumdaki sarının aynısı. Şimdi o renkten nefret ediyorum, her kullanışımda ölümü düşünüyorum.

Neden yaptı? Herhalde hiçbir zaman öğrenemeyeceğim. Eskiden intihar ettiğini düşünürdüm. Şimdiyse cinayete kalkıştığını düşünüyorum. Çünkü ben de arabadaydım, değil mi? Bazen aslında kurbanın ben olduğumu düşünüyorum: Öldürmeye çalıştığı bendim, kendisi değil. Ama delilik bu. Beni neden öldürmek istemiş olsun?

Tepeyi çıkarken gözlerim doldu. Ne annem ne kendim ne de o evsiz için ağlıyordum. Hepimiz için ağlıyordum. Her yerde çok fazla acı var ve biz, görmezden geliyoruz. Gerçekte hepimiz korkuyoruz. Birbirimizden ödümüz kopuyor. Kendimden ve içimdeki annemden korkuyorum. Deliliği kanımda dolaşıyor mu?

Dolaşıyor mu? Ben de...

Hayır. Dur. Dur.

Bunu yazmayacağım. Yazmayacağım.

20 Temmuz

Dün akşam Gabriel'la yemeğe çıktık. Genelde cumaları çıkarız. O buna komik Amerikan aksanıyla "flört gecesi" diyor.

Gabriel her zaman duygularını saklamaya ve "duygusal" bulduğu her şeyle dalga geçmeye çalışıyor. Alaycı ve duygusuz biri olduğuna inanmak istiyor. Ama aslında, dilinde değilse bile yüreğinde sahici bir romantik. Aynası iştir kişinin, lafa bakılmaz, değil mi? Gabriel'ın davranışları bana kesinlikle sevildiğimi söylüyor.

"Nereye gitmek istiyorsun?" diye sordum.

"Üç tahmin."

"Augusto's?"

"Tek seferde bildin."

Augusto's mahallemizin İtalyan restoranı. Az ilerimizde. Önemli bir yer değil. Ama evimizin dışında evimiz gibi bir yer ve orada pek çok mutlu gecemiz oldu. Saat sekiz gibi gittik. Klima çalışmadığı için sıcak, nemli havanın içinde, pencere kenarında bir masada oturduk, soğutulmuş sek beyaz şarap içtik. Sonlara doğru epey sarhoş oldum; ıvır zıvıra gülüp durduk. Restoranın dışında öpüştük ve eve geldiğimizde seviştik.

Neyse ki Gabriel artık vantilatöre itiraz etmiyor. En azından yataktayken. Tam önümüze koydum, serinliğinde sarmaş dolaş yattık. Saçlarımı okşayıp beni öptü. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Hiçbir şey söylemedim; gerek yoktu. Ne hissettiğimi biliyor.

Ama benim için modellik yapıp yapmayacağını sorarak sakarca, aptalca bütün bu ortamı bozdum.

"Resmini yapmak istiyorum," dedim.

"Bir daha mı? Yaptın ya zaten."

"O dört yıl önceydi. Bir tane daha yapmak istiyorum."

"Hı-hı." Çok hevesli görünmüyordu. "Aklında nasıl bir şey var?"

Tereddüt ettim. Sonra da İsa resmi için olduğunu söyledim. Gabriel doğrulup oturdu ve boğulurmuş gibi güldü.

"A ama Alicia..."

"Ne?"

"Bilemiyorum, sevgilim," dedi. "Yapacağımı sanmıyorum."

"Neden?"

"Neden olacak? Beni haçın üzerinde mi resmetmek istiyorsun? İnsanlar ne der?"

"Ne zamandan beri başkalarının ne diyeceğini takıyorsun?"

"Çoğu konuda takmıyorum ama... Ama senin beni böyle gördüğünü düşünebilirler."

Güldüm. "Tanrı'nın oğlu olduğunu düşündüğümü kastediyorsan hayır, düşünmüyorum. Sadece bir imge bu... Resmi yaparken kendiliğinden oluşan bir durum. Bilinçli olarak düşünmedim."

"O zaman belki de düşünmelisin."

"Neden? Senin ya da evliliğimiz hakkında yorumum değil ki bu."

"Ne o zaman?"

"Nereden bileyim?"

Gabriel gözlerini devirerek güldü. "Peki," dedi, "Siktir et. Madem istiyorsun. Deneyebiliriz. Ne yaptığını biliyorsundur herhalde."

Pek destekleyici gelmedi sözleri. Ama Gabriel'ın bana ve yeteneğime inandığını biliyorum. O olmasaydı ressam olamazdım. Eğer beni iteklemese, cesaret verip bir de üstüne arada bir kızmasa okuldan sonra Jean-Felix'le duvar boyadığım o ilk birkaç yılın üzerine hayatta resim yapmaya devam etmezdim. Gabriel ile tanışmadan önce bir şekilde yolumu kaybetmiştim. Kendimi kaybetmiştim. Yirmili yaşlarımda arkadaşımmış gibi görünen o uyuşturucu müptelalarını özlemiyorum. Onları sadece akşamları

görüyordum. Gün doğumuyla ortadan kayboluyorlardı, ışıktan kaçan vampirler gibi. Gabriel'la tanıştığımda hiçliğin içinde yok olup gittiler ve ben farkına bile varmadım. Artık onlara ihtiyacım yoktu. Gabriel olduğu sürece artık başka kimseye ihtiyacım yoktu. O beni kurtarmıştı. İsa gibi. Belki de resim bunun hakkındaydı. Gabriel benim bütün dünyam. Onu ilk tanıdığım günden beri de öyle oldu. Ne yaparsa yapsın ya da ne olursa olsun onu seveceğim. Beni ne kadar üzerse üzsün ya da ne kadar dağınık olursa olsun. Ne kadar duyarsız ve bencil olursa olsun. Onu her haliyle kabul ediyorum.

Ölüm bizi ayırana dek.

21 Temmuz

Gabriel bugün stüdyoya gelip bana poz verdi.

"Yine öyle günlerce oturmam yalnız," dedi. "Ne kadar bir zamandan bahsediyoruz?"

"İyi bir şey çıkması için birden fazla sefer gelmek zorunda kalacaksın."

"Sadece birlikte daha çok zaman geçirmemiz için bir bahane mi bu? Öyleyse bu ön sevişme kısmını geçip direk yatağa girsek?"

Güldüm. "Belki sonra. Eğer uslu olursan ve fazla kıpırdamazsan."

Onu vantilatörün önünde ayakta durdurdum. Saçları rüzgârında havalanıyordu.

"Nasıl görünmeliyim?" diye sorarken poz veriyordu.

"Böyle değil. Sadece kendin ol."

"Acı çeker gibi bir ifade takınmamı istemiyor musun?"

"İsa'nın acı çekip çekmediğinden emin değilim. Ben onu öyle görmüyorum. Surat falan yapma, sadece orada dur ve kıpırdama."

"Patron sensin."

Yaklaşık yirmi dakika durdu. Sonra yorulduğunu söyleyerek duruşunu bozdu.

"O zaman otur," dedim. "Ama konuşma. Yüzü çalışıyorum."

Gabriel bir sandalyeye oturup ben çalışırken sustu. Yüzünü resmetmeyi seviyorum. Güzel bir yüz. Güçlü bir çene, yüksek elmacık kemikleri, zarif bir burun. Orada spot ışıkları üzerine düşmüş otururken bir Yunan heykeli gibi görünüyordu. Bir tür kahraman.

Ama bir terslik vardı. Ne olduğunu bilmiyorum. Belki çok uğraşıyordum. Gözlerinin şeklini de rengini de tam oturtamıyordum. Gabriel'da ilk fark ettiğim şey, gözlerindeki pırıltıydı. Göz bebeklerinde birer ufak pırlanta vardı adeta. Ama şimdi bir sebepten onları göremiyordum. Belki de yeteri kadar yetenekli değilimdir. Ya da belki Gabriel'da resimde yakalanamayacak olağandışı bir şey var. Gözleri ölü gibiydi, cansız. Gitgide huzursuzlanıyordum.

"Kahretsin," dedim. "İyi gitmiyor."

"Ara vermek ister misin?"

"Evet. Mola zamanı."

"Sevişelim mi?"

Güldüm. "Tamam."

Gabriel kalktı, bana sarıldı ve öpüştük. Orada, stüdyoda, yerde seviştik.

Gabriel'ın portresindeki cansız gözlerine bakıp durdum. Onlar da bana bakıyordu, içimi dağlıyordu. Yüzümü çevirmek zorunda kaldım.

Ama hâlâ beni seyrettiklerini hissedebiliyordum.

2

Alicia ile görüşmemin raporunu vermek üzere Diomedes'i görmeye gittim. Ofisinde tepeleme müzik notalarını düzenlemeye çalışıyordu.

"E," dedi kafasını kaldırmadan, "nasıl gitti?"

"Pek gitmedi."

Diomedes bana sorarcasına baktı, bir an duraksadım. "Bir yere varacaksam Alicia'nın düşünebilmesine ve hissedebilmesine ihtiyacım var."

"Kesinlikle. Ve senin endişen?"

"Bu kadar çok ilaç verilmiş bir insana ulaşmak imkânsız. Sanki suyun kırk kat altındaymış gibi."

Diomedes kaşlarını çattı. "O kadar da değil," dedi. "Tam olarak hangi dozda ilaç aldığını bilmiyorum..."

"Yuri'ye sordum. On altı miligram Risperidone. Bir ata yetecek doz."

Diomedes tek kaşını kaldırdı. "Kesinlikle yüksek doz, evet. Muhtemelen azaltılabilir. Alicia'nın bakım ekibinin başında Christian var, biliyorsun. Onunla konuşmalısın."

"Siz söylerseniz daha iyi olur bence."

"Hım." Diomedes bana şüpheci bir bakış attı. "Christian ile birbirinizi daha önceden tanıyordunuz, değil mi? Broadmoor'dan."

"Çok az."

Diomedes hemen cevap vermedi. Masasının üzerindeki badem şekerleriyle dolu ufak tabağa uzandı ve bana da ikram etti. Başımı salladım. Bir tanesini ağzına atıp bana bakarak çiğnemeye koyuldu.

"Söyle bakalım," dedi, "Christian ile aranız iyi mi?"

"Tuhaf bir soru. Neden soruyorsunuz?"

"Aranızda bir düşmanlık var gibi hissettim."

"Benden yana yok."

"Ondan yana?"

"Ona sormanız gerekecek. Christian ile bir sorunum yok."

"Hım. Belki bana öyle gelmiştir... Ama bir şeyler hissettiğim kesin. Dikkat et. Herhangi bir rekabet duygusu ya da öfke işinizi engeller. Beraber çalışmanız lazım, birbirinize karşı değil."

"Farkındayım."

"Christian'ın da bu konuşmada yer alması gerekiyor. Alicia'nın bir şeyler hissetmesini istiyorsun, tamam. Ama unutma, hisler büyüdükçe tehlike de büyür."

"Kimin için tehlike?"

"Alicia için elbette." Diomedes bana doğru parmağını salladı. "Onu buraya ilk getirdiğimizde intihara fazlasıyla meyilli olduğunu unutma. Hayatını sonlandırmak için pek çok girişimde bulundu. İlaçlar onu stabil tutuyor. Onu hayatta tutuyor. Dozajı düşürürsek hisleriyle başa çıkamayabilir. Bu riski almaya hazır mısın?"

Diomedes'in sözlerini çok ciddiye aldım. Ama başımla onayladım. "Almamız gerektiğine inandığım bir risk, Profesör," dedim. "Başka türlü ona hiçbir zaman ulaşamayız."

Diomedes omuz silkti. "O zaman Christian ile senin için konuşurum."

"Teşekkürler."

"Bakalım, ne diyecek? Psikiyatristler genellikle hastalarına verilen dozaja karışılmasından hoşlanmazlar. Elbette ben onun üstü olarak istediğimi yaptırabilirim ama öyle bir niyetim yok. Konuyu yavaşça açacağım. Cevabını sana söylerim."

"Onunla konuşurken benden bahsetmemeniz daha iyi olabilir."

Tuhaf bir gülümsemeyle, "Anlıyorum," dedi. "Pekâlâ, söylemem."

Masasından ufak bir kutu çıkardı. Kapağını yana kaydırdığında içinden purolar çıktı. Bana da bir tane teklif etti. Başımı salladım.

"Sigara içmiyor musun?" Şaşırmış görünüyordu. "Bana sigara içermişsin gibi gelmişti."

"Hayır, hayır... Sadece arada bir. Bırakmaya çalışıyorum."

"İyi. Senin adına sevindim." Pencereyi açtı. "O espriyi biliyor musun? Neden sigara içen bir terapist olamayacağın hakkındakini? Çünkü belli ki daha kendi bokunu temizleyememişsin." Bir kahkaha atıp ağzına bir puro yerleştirdi. "Bence burada hepimiz biraz deliyiz. Ofislerde asılı o yazıyı hatırlıyor musun? 'Burada çalışmak için deli olman gerekmez ama kesinlikle yardımı da olur,' diyeni?"

Diomedes bir kahkaha daha attı. Puroyu yakıp bir nefes çekti ve dumanı dışarı verdi. Onu imrenerek seyrettim.

3

Öğle yemeğinden sonra koridorlarda dolaşıp çıkışı aradım. Çaktırmadan dışarı çıkıp bir sigara içmek istiyordum ama tam yangın çıkışında Indira'ya yakalandım. Kaybolduğumu sandı.

Koluma girerek, "Merak etme, Theo," dedi. "Burada yolumu bulmak benim aylarımı aldı. Çıkışı olmayan bir labirent gibi. Hâlâ bazen kayboluyorum ve on yıldır buradayım." Bir kahkaha attı. İtiraz etmeme kalmadan, "Japon balığı fanusunda" bir bardak çay içmek için beni üst kata yönlendirdi.

"Çaydanlığı ocağa koyayım. Hava berbat, değil mi? Keşke bir kar yağsa da bu iş bitse... Kar çok kuvvetli bir görsel sembol, değil mi? Her şeyi temizliyor. Hastaların sürekli kardan bahsettiklerini fark ettin mi? Dışarı bakıp duruyorlar. Enteresan."

Sonra beni şaşırtarak elini çantasına attı ve şeffaf filme sarılmış kalın bir dilim kek çıkardı. Elime tutuşturdu. "Al. Cevizli kek. Dün akşam yaptım. Senin için."

"A, teşekkürler. Ben..."

"Biliyorum kurallara uygun değil ama seanslarda hastalara bir dilim kek verirsem her zaman daha iyi sonuç alıyorum."

Güldüm. "Eminim öyledir. Ben de zor bir hasta mıyım?"

Indira güldü. "Hayır. Gerçi çalışanlar arasında da aynı etkiyi yarattığını gördüm. Sen zor bir çalışan değilsin zaten. Biraz şeker insanın keyfini yerine getirir. Eskiden kek yapıp kantine de getirirdim ama sonra Stephanie dışarıdan yemek getirilmesinin

güvenlik ve sağlık bakımından sakıncalı olduğuna dair öyle tantana çıkardı ki bıraktım. Sanki dışarıdan içeri dosya sokuyordum. Ama hâlâ gizlice biraz getiriyorum. Baskıcı devlete karşı başkaldırım. Baksana tadına."

İstek değil, emirdi. Bir ısırık aldım. Çiğnemesi rahat, cevizli, tatlı. Ağzım dolu olduğu için konuşurken elimle ağzımı kapadım.

"Bence hastalarının keyfini kesinlikle yerine getirir bu."

Indira gülerken memnun görünüyordu. Ve ondan neden hoşlandığımı anladım: Bir tür anne şefkati yayıyordu. Bana eski terapistim Ruth'u hatırlatıyordu. Onu dağınık veya kızgın hayal etmek zordu.

O, çayı yaparken gözlerimi odada gezdirdim. Hemşire odası bir psikiyatrik ünitenin her zaman merkezi, kalbidir. Çalışanlar girip çıkar, koğuşun günlük işleri buradan yönetilir. En azından bütün pratik kararlar burada alınır. "Japon balığı fanusu" hemşirelerin verdiği isimdi. Çünkü duvarları güçlendirilmiş camdan yapılmıştı. Böylelikle çalışanlar hastaları izleyebiliyordu. En azından teoride. Pratikte ise hastalar dışarıda huzursuzca dolaşıp bizi izliyordu. Gözetlenen bizdik. Küçük bir alandı, yeteri kadar sandalye yoktu. Ve genellikle var olanlar da not alan hemşireler tarafından tutulurdu. Dolayısıyla genelde odanın ortasında tuhaf bir şekilde ayakta durur ya da bir masaya dayanırdınız. İçeride kaç kişi olursa olsun kalabalık hissettirirdi.

"Al tatlım," dedi Indira ve bana bir fincan çay uzattı.

"Teşekkürler."

Christian içeri girip bana başıyla selam verdi. Her zaman çiğnediği naneli sakız kokuyordu. Broadmoor'dayken çok sigara içtiğini hatırlıyorum. Çok az olan ortak yönlerimizden biriydi. O zamandan bu yana sigarayı bırakmış, evlenmiş ve bir kız babası olmuştu. Nasıl bir baba olmuştu, merak ediyordum. Bana özellikle merhametli biriymiş gibi görünmüyordu. Soğukça gülümseyerek konuştu:

"Seni yine görmek tuhaf, Theo."

"Dünya küçük."

"Akıl sağlığı konularında öyle, evet." Christian bu cümleyi, onunla karşılaşılabilecek başka, daha büyük dünyalar olabileceğini ima etmek istermiş gibi söylemişti. Ne gibi dünyalar olabileceğini hayal etmeye çalıştım. Dürüst olmak gerekirse onu sadece spor salonunda ya da rugby sahasında, kalabalığın içinde hayal edebiliyordum.

Christian birkaç saniye yüzüme baktı. Vereceği cevabı düşünürken çoğunlukla uzun uzun beklediğini unutmuştum. Bu huyu beni burada da Broadmoor'da olduğu kadar rahatsız ediyordu.

Sonunda, "Ekibe talihsiz bir zamanda katıldın," dedi. "Demokles'in kılıcı The Grove'un tepesinde asılı duruyor şu an."

"Sence durum o kadar kötü mü?"

"Olacağı kesin de ne zaman olacağı belli değil. Vakıf er geç bizi kapatacak. Dolayısıyla soru şu: Ne işin var burada?"

"Nasıl yani?"

"Yani fareler batan bir gemiden kaçar, gelip gemiye tırmanmaz."

Christian'ın saklamadığı saldırganlığı beni sarsmıştı. Oltaya gelmemeye karar verdim. Omuz silktim.

"Olabilir," dedim "ama ben fare değilim."

Christian cevap veremeden bir darbe sesiyle irkildik. Elif diğer tarafta, yumruklarıyla cama vuruyordu. Yüzünü yaslamıştı, burnu eğrilmiş, bütün yüzü şekil değiştirmişti. Neredeyse canavar gibi görünüyordu.

"Buna artık katlanamayacağım. Nefret ediyorum, bu haplardan nefret ediyorum."

Christian camdaki ufak kapağı açıp seslendi: "Şimdi bunu tartışmanın zamanı değil, Elif."

"Söylüyorum bak, bunları daha fazla içmem. Beni hasta ediyorlar."

"Bunu şimdi konuşmayacağım. Benimle görüşmek için bir randevu al. Lütfen geri çekil."

Elif kaşlarını çatarak bir dakikalığına durup düşündü. Sonra dönüp ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. Burnunu dayadığı yerde belli belirsiz, ıslak bir iz bırakmıştı.

"Enteresan bir tip," dedim.

Christian homurdandı. "Zor."

Indira başını salladı. "Zavallı Elif."

"Neden burada?"

"Çifte cinayet," dedi Christian. "Annesini ve kız kardeşini öldürmüş. Onları uykudayken boğmuş."

Camdan dışarı baktım. Elif diğer hastaların arasına katılmıştı; hepsine tepeden bakıyordu. Aralarından biri eline biraz para sıkıştırdı, o da parayı cebine attı.

Sonra odanın uzak bir kenarında duran Alicia'yı gördüm. Tek başına, pencerenin dibinde oturmuş, dışarı bakıyordu. Onu seyrederken Christian da benim bakışlarımı takip etti.

"Bu arada," dedi, "Profesör Diomedes ile Alicia hakkında konuştum. Risperidone'un dozunu biraz azaltırsak nasıl olacak bir görmek istiyorum. Dozu beş miligrama düşürüldü."

"Peki."

"Bilmek istersin diye düşündüm. Onu bir seans gördüğünü duydum."

"Evet."

"Değişime nasıl cevap verdiğini görebilmek için yakından takip etmemiz gerekiyor. Ve bu arada, bir daha hastalarıma verdiğim ilaçlarla ilgili bir problemin olduğunda doğrudan bana gel. Gidip arkamdan Diomedes ile iş çevirme." Bunu söylerken bana baktı. Ben de ona gülümsedim.

"Arkadan iş çevirmedim. Seninle doğrudan konuşmakla ilgili bir problemim yok, Christian."

Aramızda rahatsız edici bir sessizlik oldu. Christian bir konuda karara varmış gibi kendi kendine başını salladı.

"Alicia'nın sınırda bir vaka olduğunun farkındasın, değil mi? Terapiye cevap vermeyecektir. Zamanını boşa harcıyorsun."

"Konuşamıyorsa," dedim, "sınırda olduğunu nereden biliyorsun?"

"Konuşamıyor değil, konuşmuyor."

"Sence numara mı yapıyor?"

"Bence öyle."

"Numara yapıyorsa nasıl sınırda vaka olabilir?"

Christian sinirlenmiş göründü. O cevap veremeden Indira söze karıştı.

"Kusura bakmayın ama 'sınırda' gibi kapsayıcı terimlerin çok yardımı olduğunu düşünmüyorum. Bize faydalı hiçbir yanları yok." Christian'a baktı. "Sık sık fikir ayrılığına düşüyoruz bu konuda."

"Peki, sen Alicia hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Indira bir anlığına soruyu düşündü. "Ona karşı çok anaç bir hissim var. İçimden bu hissi çıkarıyor, bendeki karşı aktarımı bu. Ona bakacak birine ihtiyacı olduğunu düşünüyorum." Indira bana gülümsedi. "Ve şimdi ona bakacak biri var. Sen varsın."

Christian her zamanki sinir bozucu kahkahalarından attı. "Bu kadar kalın kafalı olduğum için beni affedin ama Alicia konuşmazsa terapiden nasıl bir fayda görecek?"

Indira, "Terapi sadece konuşmak demek değildir," dedi. "Ona güvenli, kapsayıcı bir alan sağlamak demektir. İletişimin çoğu sözle değildir ki eminim bunu sen de biliyorsundur."

Christian bana bakarak gözlerini devirdi.

"Bol şans, dostum," dedi. "İhtiyacın olacak."

4

"Merhaba, Alicia," dedim.

İlaçlarının dozu azaltılalı sadece birkaç gün olmuştu ama Alicia'daki değişim şimdiden gözle görülüyordu. Hareketleri daha akışkandı. Gözleri daha netti. O puslu bakış geçmişti. Farklı biri gibi görünüyordu.

Kapıda Yuri'yle birlikte durdu ve tereddüt etti. Beni ilk kez görüyormuşçasına dikkatle, anlamaya, ölçüp biçmeye çalışıyormuş gibi baktı. Nasıl bir sonuca varacağını merak ediyordum. Olumlu bir karara varmış olacak ki içeri girdi. Ben bir şey söylemeden oturdu.

Yuri'ye başımla gidebileceğini işaret ettim. Yuri biraz bekledikten sonra odadan çıkıp kapıyı kapattı.

Alicia'nın karşısına oturdum. Bir anlık bir sessizlik oldu. Sadece cama vuran yağmurun huzursuz sesi duyuluyordu. Sonunda konuştum.

"Nasılsın?"

Cevap vermedi. Bana bakıyordu. Gözleri birer ampul gibiydi, gözlerini kırpmıyordu.

Ağzımı açıp tekrar kapadım. Boşluğu konuşarak doldurma isteğimi bastırmak konusunda kararlıydım. Sessiz kalarak ve sadece orada oturarak başka tür bir iletişim kurmayı umuyordum. Sözsüz bir iletişim: Böyle oturmamızın sorun olmadığını, ona zarar vermeyeceğimi, bana güveneceğini anlatmak istiyordum.

Alicia'yı konuşturmak istiyorsam önce güvenini kazanmalıydım. Ve bunun için zamana ihtiyaç vardı; çabucak olacak şey değildi. Yavaşça hareket edecekti. Bir buz dağı gibi. Ama hareket edecekti.

Orada öylece sessiz otururken şakaklarım zonklamaya başladı. Baş ağrısı geliyordu. Uyarıcı bir belirti. Ruth'un söylediğini hatırladım: "İyi bir terapist olmak için hastanın hislerini alabilmelisin. Ama onları yüklenmemelisin. Onlar senin değil, sana ait değiller." Başka bir deyişle bu başımın içindeki zonklama benim ağrım değildi; bu Alicia'nın baş ağrısıydı. Ve bu ani hüzün, bu ölmek, ölmek, ölmek isteği de bana ait değildi. Hepsi onundu. Sonunda elli dakika doldu. Saatime baktım.

"Şimdi bitirmemiz gerekiyor," dedim.

Alicia başını eğdi ve kucağına baktı. Tereddüt ettim. Kendimi tutamadım. Sesimi alçalttım ve içtenlikle konuştum: "Sana yardım etmek istiyorum Alicia... Her şeyi açık seçik görmene yardım etmek istiyorum."

Bu sözler üzerine Alicia başını kaldırıp baktı. Uzun uzun baktı. İçime baktı.

Gözleri bana yardımcı olamazsın diye bağırıyordu. Kendine bir bak, sen kendine bile zor yardımcı oluyorsun. Çok şey biliyor, çok bilgeymişsin gibi davranıyorsun ama burada benim yerimde sen oturuyor olmalısın. Deli. Sahtekâr. Yalancı. Yalancı...

Bana öyle bakarken bütün seans boyunca beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu anladım. Bunu kelimelerle ifade etmek zor ama bir psikoterapist, zihinsel bir sıkıntıyı, tekinsiz, deli, korkmuş bir şeyi fiziksel davranışlardan, konuşmadan, gözdeki bir ışıltıdan anlamaya alışıverir. Beni rahatsız eden buydu: Yıllardır aldığı ilaçlara, yaptığı her şeye, çektiği her acıya rağmen Alicia'nın mavi gözleri bir yaz günü gibi parlak ve netti. Deli değildi. Peki, o zaman neydi? Gözlerindeki o ifade neydi? Doğru kelime neydi? Doğru kelime...

Düşüncemi tamamlayamadan Alicia sandalyeden fırladı. Elleri birer pençe gibi üzerime atıldı. Hareket etmek ya da çe-

kilmek için zamanım olmadı. Üstüme çullanıp dengemi bozdu. Yere devrildik.

Başımın arkasını duvara vurduğumda tok bir ses çıktı. Başımı tekrar tekrar duvara vurdu ve beni tırmalamaya, tokatlamaya başladı. Onu üzerimden atabilmek için bütün kuvvetimi kullandım.

Yerde sürünüp masaya ulaştım. Saldırı alarmını aldım. Tam kavramışken Alicia üstüme atlayıp alarmı elimden yere fırlattı.

"Alicia..."

Parmakları boynumun etrafında sıkıca kapanmıştı. Beni boğuyordu. Alarma uzanmaya çalıştım ama başaramadım. Tutuşu daha da sıkılaştı. Nefes alamıyordum. Bir hamlede daha bulundum. Bu sefer alarmı alabildim ve bastım.

Sağır edecek bir siren sesi anında kulaklarımı doldurdu. Kapının açıldığını ve Yuri'nin yardım istediğini uzaktan duyuyordum. Alicia'yı üzerimden aldılar, ellerini boğazımdan çektiler. Bir nefes aldım.

Ancak dört hemşire Alicia'ya hâkim olabildi. İçinde başka bir yaratık varmış gibi tekmeler atıyor, savaşıyordu. Bir insan gibi değil, daha çok vahşi bir hayvan gibi görünüyordu. Canavarımsı bir şey. Christian gelip onu sakinleştirdi. Alicia bayıldı.

Artık ortalık sessizdi.

5

"Biraz acıyacak."

Yuri fanusta yaralarıma pansuman yapıyordu. Antiseptik şişesini açıp pamuğun üzerine döktü. İlacın kokusu beni okul günlerime, oyun parkında oluşan yaralara, çizilen dizlere ve dirseklere geri götürdü. Başhemşirenin pansuman yapışını, sıcak ilgisini, yaralarımı sarıp cesaretim için şeker verişini hatırladım. Yakıcı antiseptik beni şimdiye döndürdü. Burada yaralarım o kadar kolay iyileşmiyordu. Yüzümü buruşturdum.

"Başım sanki bir çekiçle dövülmüş gibi ağrıyor."

"Fena çürüyecek. Yarına şişer. Takip etmemiz gerekecek." Yuri başını salladı. "Sizi yalnız bırakmamalıydım."

"Sana seçenek vermedim."

Homurdandı. "O da doğru."

"Söylemiştim demediğin için teşekkür ederim. Unutmayacağım."

Yuri omuz silkti. "Söylememe gerek yok, dostum. Benim yerime Profesör söyleyecektir. Seni ofisinde bekliyor."

"Ah."

"Profesörü gördüm; yerinde olmak istemezdim."

Doğruldum. Yuri bana dikkatle baktı.

"Acele etme. Biraz bekle. Hazır olduğuna emin ol. Başın ağrırsa ya da dönerse bana haber ver."

"İyiyim. Gerçekten."

Tam öyle değildi ama göründüğüm kadar kötü de hissetmiyordum kendimi. Boğazımda, Alicia'nın beni boğmaya çalıştığı yerde çizikler ve tırnak izleri vardı. Tırnaklarını o kadar derine batırmıştı ki kanatmıştı.

Profesörün kapısını çaldım. Diomedes'in gözleri beni görünce yuvalarından fırladı. Cıkcıkladı. "Aman, aman, aman. Dikiş atmaları gerekti mi?"

"Hayır, hayır, tabii ki gerekmedi. Ben iyiyim."

Diomedes inanmayan gözlerle baktı ve beni içeri aldı. "Gel, Theo; otur."

Diğerleri önceden gelmişlerdi. Christian ve Stephanie ayakta bekliyorlardı. Indira pencerenin kenarında oturuyordu. Resmî bir kabul töreni gibi bir hava vardı ve biraz sonra kovulup kovulmayacağımı merak etmeye başladım.

Diomedes masasının arkasına geçti. Boş kalan sandalyeye oturmamı işaret etti. Oturdum. Sessizce bir dakika baktı, parmaklarıyla masanın üzerine vuruyor, ne söyleyeceğini ya da nasıl söyleyeceğini düşünüyordu. Ama o karar veremeden Stephanie söze girdi.

"Bu talihsiz bir olay oldu," dedi. "Çok talihsiz." Bana döndü. "Elbette hepimiz hâlâ tek parça olduğun için memnunuz. Ama bu yine de pek çok soruyu cevaplamıyor. Ve ilk soru da şu: Alicia ile tek başına ne yapıyordun?"

"Hata bende," dedim. "Yuri'den çıkmasını rica ettim. Tüm sorumluluğu alıyorum."

"Hangi yetkiyle öyle bir karar verebildin? İkinizden biri gerçekten yaralanmış olsaydı..."

Diomedes sözünü kesti. "Lütfen olayı trajediye dönüştürmeyelim. Neyse ki ikisi de zarar görmedi." Umursamaz bir şekilde bana doğru elini salladı. "Birkaç yara bereden divan-ı harbe gitmeye gerek yok."

Stephanie'nin yüzü asıldı. "Şu anın şakalaşmak için uygun bir zaman olduğunu düşünmüyorum, Profesör. Gerçekten."

Diomedes bana dönerken, "Kim şaka yapıyor?" diye sordu. "Son derece ciddiyim. Theo, anlat bize. Ne oldu?"

Hepsinin bakışlarını üzerimde hissediyordum. Dönüp Diomedes'e doğru konuşmaya başladım. Kelimeleri özenle seçiyordum.

"Bana saldırdı," dedim. "Olan bu."

"O kadarı belli. Ama neden? Herhalde onu tahrik edecek bir şey yapmadın?"

"Yapmadım. En azından bilinçli olarak."

"Bilmeden?"

"Alicia'nın bana bir noktada tepki verdiği açık. Bence bu, aslında ne kadar iletişime geçmek istediğini gösteriyor."

Christian güldü. "Sen buna iletişim mi diyorsun?"

"Evet, öyle diyorum," dedim. "Öfke kuvvetli bir iletişimdir. Diğer hastalar, orada öylece bomboş oturan zombiler, boş vermişler. Alicia öyle değil. Saldırısı, acısı, umutsuzluğu, kederi hakkında doğrudan söyleyemediği bir şeyi anlatmak istiyor. Bana ondan vazgeçmememi söylüyor. Henüz değil."

Christian gözlerini devirdi. "Daha az şairane bir yorum ise ilaçlarını bırakır bırakmaz delirdiği şeklinde olurdu." Diomedes'e döndü. "Size bunun olacağını söylemiştim, Profesör. Sizi dozajı düşürme konusunda uyarmıştım."

"Gerçekten mi, Christian?" dedim. "Senin fikrin olduğunu sanıyordum."

Christian bir kez daha gözlerini devirerek beni duymazdan geldi. Tam bir psikiyatrist, diye düşündüm. Psikiyatristlerin psiko-dinamik düşünceye karşı temkinli olmalarını kastediyorum. Daha biyolojik, kimyasal ve her şeyden önemlisi, daha pratik bir yaklaşımı tercih ediyorlar. Alicia'ya her yemek saatinde verilen bir avuç ilaç gibi. Christian'ın düşmanca bakışı bana, duruma hiçbir katkımın olamayacağını söylüyordu.

Ancak Diomedes bana daha düşünceli bakıyordu. "Yaşadığın, Theo," dedi, "seni korkutmadı mı?"

Başımı salladım. "Tam tersine, beni cesaretlendirdi."

Diomedes memnun görünerek başını salladı. "Güzel. Katılıyorum. Bu kadar yoğun bir tepki kesinlikle incelenmeye değer. Bence devam etmelisin."

Stephanie kendini daha fazla tutamadı. "Bu kesinlikle mümkün değil."

Diomedes, Stephanie hiçbir şey dememiş gibi konuşmaya devam etti. Bana bakmaya devam ediyordu. "Sence onu konuşturabilecek misin?"

Ben cevap veremeden arkamdan bir ses geldi: "Bence konuşturabilir, evet."

Bunu söyleyen Indira'ydı. Orada olduğunu neredeyse unutmuştum. Arkama döndüm. "Ve bir şekilde," dedi Indira, "Alicia konuşmaya başladı. Theo aracılığıyla konuşuyor. Theo onun avukatı. Çoktan konuşmaya başladı bile."

Diomedes başını salladı. Bir an düşünceye daldı. Aklından geçenleri biliyordum. Alicia Berenson ünlü bir hastaydı ve vakıfla pazarlıkta elini kuvvetlendirirdi. Alicia'yla gözle görülür bir ilerleme kaydedebilirsek The Grove'u da kapanmaktan kurtarabilirdik.

"Sonuçları ne zaman görmeye başlarız?" diye sordu Diomedes.

"Cevap veremem," dedim. "Siz de benim kadar biliyorsunuz. Ne kadar sürerse o kadar sürecek. Altı ay. Bir yıl. Muhtemelen daha uzun. Yıllar sürebilir."

"Altı haftan var."

Stephanie ayağa kalktı ve kollarını birleştirdi. "Ben bu ünitenin müdürüyüm ve buna kesinlikle izin vere..."

Diomedes, "Ben The Grove'un klinik direktörüyüm," diyerek sözünü kesti. "Karar benim, senin değil. Terapistimizin yaşayabileceği herhangi bir yaralanmanın bütün sorumluluğunu alıyorum." Bunu söylerken bana göz kırptı.

Stephanie başka bir şey söylemedi. Öfkeyle Diomedes'e sonra da bana baktı. Dönüp çıktı.

"Hay Allah," dedi Diomedes. "Stephanie'yi kendine düşman ettin galiba. Ne talihsizlik." Indira'ya dönüp gülümsedi ve ardından bana ciddi ciddi bakarak, "Altı hafta. Benim gözetimim altında. Anlaşıldı mı?" dedi.

Elbette kabul ettim. Kabul etmekten başka şansım yoktu.

"Altı hafta," dedim.

"Güzel."

Kızgınlığını saklamayan Christian, ayağa kalktı.

"Alicia altı haftada ya da altmış yılda konuşmayacak," dedi. "Zamanınızı boşa harcıyorsunuz."

Dışarı çıktı. Christian'ın neden başarısız olacağımdan bu kadar emin olduğunu merak ediyordum.

Ama sözleri, başarma azmimi artırmıştı.

6

Eve bitkin döndüm. Ampul yanmış olsa da alışkanlıktan girişteki elektrik düğmesine bastım. Değiştirmeyi unutup duruyorduk.

Kathy'nin evde olmadığını hemen anladım. Ev çok sessizdi ve Kathy'nin sessiz kalması mümkün değildi. Gürültücü biri değildi ama dünyasında çok ses vardı: telefonda konuşmak, replikleri tekrarlamak, film seyretmek, şarkı söylemek, mırıldanmak, hiç duymadığım grupların şarkılarını dinlemek... Ama şimdi ev bir mezarlık kadar sessizdi. Seslendim. Yine alışkanlıktan. Belki de aşacağım sınırdan duyduğum vicdan azabı yüzünden yalnız olduğumdan emin olmak istiyordum.

"Kathy?"

Cevap gelmedi.

Karanlıkta el yordamıyla salona gittim. Işığı açtım.

Yeni eşyalara alışana kadar yaşanan yabanilikle oda birden gözümü kamaştırdı: yeni koltuklar, yeni yastıklar; bir zamanlar siyah beyaz olan renklerin yerine yeni renkler, kırmızılar ve sarılar. Bir vazo dolusu pembe leylak vardı masada. Kathy'nin en sevdiği çiçekler. Güçlü kokuları havayı ağırlaştırmıştı, nefes almayı zorlaştırıyordu.

Saat kaçtı? Sekiz buçuk. Neredeydi? Provada mı? Kraliyet Shakespeare Tiyatrosu'nun yeni *Othello* yapımında oynuyordu ve gidişat iyi sayılmazdı. Bitmek bilmeyen provalar canına

okuyordu. Gözle görülür şekilde yorgun, solgun ve normalden daha zayıftı ve griple savaşıyordu. "Sürekli hastayım," diyordu, "çok yorgunum."

Doğruydu. Her akşam provadan biraz daha geç geliyordu ve korkunç görünüyordu; esneyerek doğrudan yatağa gidiyordu. Dolayısıyla en iyi ihtimalle daha birkaç saat gelmezdi. Riski göze almaya karar verdim.

Sakladığım yerden ot kavanozunu çıkardım ve sarmaya başladım.

Üniversiteden beri marihuana içiyordum. İlk sömestrde verilen bir çaylaklar partisinde yalnız ve arkadaşsız, etrafımdaki iyi görünüşlü, özgüvenli gençlerle insanlarla iletişim kurmaktan korktuğum için felçli gibiyken keşfetmiştim. Yanımda duran kız bana bir şey ikram ettiğinde tam partiden ayrılmak üzereydim. Baharatlı, kekremsi ve siyah dumanını koklayana kadar sigara olduğunu sanmıştım. Geri çeviremeyecek kadar utangaç olduğumdan kabul edip dudaklarıma götürmüştüm. Kötü sarılmıştı ve ucundan açılıyordu. Diğer ucuysa ıslak ve kızın dudaklarındaki rujdan dolayı kırmızıydı. Tadı sigaradan farklıydı. Daha yoğun, daha ham ve daha egzotikti. Yoğun dumanı yutup öksürmemeye çalışmıştım. Başta tek hissettiğim ayaklarımdaki hafiflik hissiydi. Sekste olduğu gibi, marihuana hakkında söylenenler de abartılıydı anlaşılan. Ama sonra, bir ya da birkaç dakika sonra bir şey olmuştu. İnanılmaz bir şey. Dev bir mutluluk dalgasının içine çekilmiş gibiydim. Kendimi güvende, rahatlamış ve tamamıyla huzurlu, aptal ve egosuz hissediyordum.

İşte böyle. Her gün içmeye başlamam uzun sürmedi. En iyi arkadaşım, ilham kaynağım, tesellim oldu. Bitmek bilmeyen bir sarma, yalama ve yakma ritüeli. Sarma kâğıtlarının hışırtısı ve biraz sonra ısınıp sarhoş olacağımı bilmek bile beni sarhoş etmeye yetiyordu.

Bağımlılığın kaynaklarıyla ilgili her tür teori ortaya atılmıştı. Genetik olabilirdi, kimyasal olabilirdi, psikolojik olabilirdi.

Ama marihuana beni sakinleştirmekten fazlasını yapıyordu. En önemlisi, hissetme şeklimi değiştirmişti. Beni sarıp sarmalıyor, çok sevilen bir çocuk gibi güvende tutuyordu.

Başka bir deyişle beni iyileştiriyordu.

Annenin bebeğinin acısını dindirebilme yetisini "kapsama" terimiyle ilk tanımlayan kişi, psikanalist W.R. Bion'du. Unutmayın, bebeklik çağı cennet değildir; dehşet zamanıdır. Bebekliğimizde tuhaf, yabancı bir dünyadayızdır; doğru dürüst göremeyiz ve bedenlerimize sürekli şaşarız; açlık ve gaz ve bağırsak hareketleri yüzünden sürekli tetikteyizdir ve duygularımızla başa çıkamayız. Sözlük anlamıyla saldırı altındayızdır. Bizi sakinleştirmesi ve yaşadıklarımıza anlam kazandırabilmesi için annemize ihtiyacımız vardır. O bunu yaparken yavaş yavaş kendi fiziksel ve duygusal durumlarımızı yönetmeyi öğreniriz. Ama kendimizi kapsama kapasitemiz doğrudan annemizin bizi kapsama yetisine bağlıdır. Kendi annesi tarafından hiç kapsanmamışsa bilmediği bir şeyi bize nasıl öğretecektir? Kendini kapsamayı hiçbir zaman öğrenememiş biri, hayatının geri kalanında Bion'un "adsız korkular" dediği kaygı yüklü duygularla başa çıkmak zorunda kalır. Böyle bir insan kapsamayı daima dış kaynaklarda arar. Bu bitmek bilmeyen kaygıyla "başa çıkabilmek için" içkiye ya da marihuanaya ihtiyacı vardır ki bu da bağımlılığımı açıklıyor.

Terapide marihuana hakkında çok konuşmuştum. Bırakma fikriyle boğuşuyordum ve bırakma ihtimalinin beni neden o kadar korkuttuğunu merak ediyordum. Ruth zorlamanın ya da sınırlandırmaların hiçbir zaman iyi sonuç vermediğini söylüyor ve kendimi otsuz yaşamaya zorlamak yerine ona bağımlı olduğumu ve bırakmayı istemediğimi ya da bırakamadığımı kabullenmenin daha iyi bir başlangıç noktası olacağını düşünüyordu. Ruth marihuanada bana iyi gelen her neyse onun hâlâ işe yaradığını söylüyordu ve faydasını kaybettiği gün muhtemelen ben de kolaylıkla bırakacaktım.

Ruth haklıydı. Kathy ile tanışıp âşık olduğumda marihuana arka planda eriyip gitmişti. Âşık olduğum için zaten moralim

yüksekti ve kendimi iyi hissetmek için dışarıdan bir şeye ihtiyacım yoktu. Kathy'nin içmiyor olmasının da faydası oluyordu. Ot içenler onun gözünde zayıf iradeli ve tembel insanlardı ve yavaş çekimde yaşıyorlardı. Onları vuracak olsanız altı gün sonra "Ah" derlerdi. Kathy benim daireme taşındığı gün ot içmeyi bırakmıştım. Ve Ruth'un da öngördüğü gibi, kendimi güvende ve mutlu hissettiğim anda bu huy da doğal olarak ortadan kalkmıştı. Kuruyan çamurun ayakkabınızdan dökülmesi gibi.

Kathy'nin New York'a taşınmaya karar veren arkadaşı Nicole'un veda partisine gitmeseydik bir daha hiç içmeyebilirdim. Kathy'nin etrafını bütün o aktör arkadaşları sarmıştı ve yalnız kalmıştım. Kısa, tıknaz, fosforlu pembe gözlükleri olan bir adam beni dürtüp, "Biraz ister misin?" diye sormuştu. Bana ot teklif ediyordu. Tam reddedecektim, bir şey durdurmuştu beni. Ne olduğundan emin değilim. Anlık bir istek mi? Yoksa beni bu korkunç partiye getirip yalnız başıma bıraktığı için Kathy'ye yönelik bilinçsiz bir saldırı mı? Etrafa bakmıştım, hiçbir yerde yoktu. Siktir et, diye düşünmüştüm. Marihuanalı sigarayı dudaklarıma götürmüş ve içime çekmiştim.

Böylece başladığım yere geri döndüm. Sanki hiç ara vermemişim gibi. Bağımlılığım bütün o zaman boyunca, sadık bir köpek gibi sabırla beni beklemişti. Kathy'ye ne yaptığımı söylemedim ve meseleyi aklımdan çıkardım. Aslında bir fırsat bekliyordum ve altı hafta sonra o fırsat kendiliğinden önüme çıktı. Kathy Nicole'u ziyarete bir haftalığına New York'a gitti. Kathy'nin üzerimdeki etkisi olmadan, yalnız ve sıkılmış bir halde bu arzuya boyun eğdim. Bir torbacım olmadığı için bir öğrencinin yapacağını yaptım ve Camden Market'a gittim.

İstasyonda iner inmez marihuananın kokusunu alabilmiştim. Tütsü kokuları ve yemek reyonlarından gelen kızarmış soğan halkası kokularıyla karışmıştı. Camden Lock'ın yanındaki köprüye doğru yürüdüm. Orada ne yapacağımı bilemeden durup köprüde yürüyen turist ve ergen kalabalıklarına çarpa çarpa bekledim.

Kalabalığı tarıyordum. Köprünün üzerinde sıra halinde duran ve yanlarından geçerken bir şeyler teklif eden torbacılardan iz yoktu. Birkaç polis memuru gördüm. Sarı parlak ceketleri içinde onları görmemek mümkün değildi. Kalabalığa göz gezdiriyorlardı. Köprüden uzaklaşıp istasyona doğru gidiyorlardı. Sonra arkamdan gelen alçak bir ses duydum: "Biraz yeşil ister misin ahbap?"

Aşağı baktım ve kısacık bir adam gördüm. Önce onu çocuk zannettim. Öyle zayıf ve minikti. Ama çizgilerle bezeli yüzü, zorlu bir arazinin haritası gibiydi. Vaktinden önce yaşlanmış bir oğlan çocuğuydu adeta. Önden iki dişi olmadığı için kelimeler ağzından ıslık gibi çıkıyordu. "Yeşil?" diye tekrar etti.

Başımı salladım.

Başıyla peşinden gitmemi istedi. Kalabalığın içinden geçip köşeyi döndü ve arka sokaklardan birindeki eski bir pub'a girdi. İçerisi bomboştu. Pis ve eski püsküydü. Kusmuk ve kül kokusu etrafı sarmıştı.

"Gissa birası" diye bara doğru bağırdı. Barın üzerini ancak görebilecek kadardı boyu. İstemeye istemeye ufak bir bardak ısmarladım adama. Bardağı köşe masalardan birine götürdü. Karşısına oturdum. Etrafa kaçamak bir bakış attıktan sonra elini masanın altına soktu ve bana şeffaf filme sarılmış ufak bir paket verdi. Ona bir miktar para verdim.

Eve gidip paketi açtım. Kazıklanmış olduğumu görsem şaşmazdım ama otun tanıdık kokusunu aldım. Altın rengiyle karışık ufak yeşil kökleri gördüm. Uzun zamandır kayıp bir arkadaşa rastlamışım gibi kalbim hızla atmaya başladı.

O andan itibaren arada bir kendimi dairede ne zaman birkaç saatliğine yalnız bulsam, Kathy'nin de yakında eve gelmeyeceğinden eminsem içip kafayı buluyordum.

Ve o akşam yorgun ve bitkin bir halde eve geldiğimde Kathy'nin provada olduğunu fark edince hemen bir tane sardım. Banyo penceresinin önünde içtim. Ama çok kısa zamanda çok hızlı içtiğim için çarptı. Gözlerimin ortasına yumruk yemiş gibi oldum. O kadar kafayı bulmuştum ki yürümek bile zor geliyordu.

Her zamanki temizlik ritüelimi yaptım: oda spreyi, dişleri fırçalama, duş alma. Ardından dikkatle salona döndüm. Kanepeye gömüldüm.

Televizyon kumandasını arıyor, bulamıyordum. Derken sehpanın üzerinde Kathy'nin açık duran dizüstü bilgisayarının arkasında olduğunu gördüm. Uzanayım dedim ama o kadar sarhoştum ki bilgisayarı düşürdüm. Toparlayıp yerine koyunca ekran birden açıldı. Kathy'nin e-posta kutusu açıktı. Niyeyse gözüm takıldı. Posta kutusu beni kendine çeken bir kuyu gibiydi. Başka bir tarafa bakamıyordum. Daha okumaya başladığımı fark edemeden başlığında "seksi" ve "sikmek" gibi kelimeler olan ve "BADBOY22" diye birinden gelen mesajları okumaya başladım.

Keşke orada dursaydım. Keşke kalkıp gitseydim ama yapmadım.

En yakın tarihli e-postayı tıklayarak açtım:

Konu: Re: küçük bayan sikiş
Kimden: Katerama_1
Kime: BADBOY22

Otobüsteyim. Seni çok canım çekiyor. Kokun üzerimde. Kendimi bir fahişe gibi hissediyorum. Kxx

iPhone'umdan gönderildi

Konu: Re: re: re: küçük bayan sikiş
Kimden: BADBOY22
Kime: Katerama_1

Fahişesin zaten! Lol. Sonra görüşür müyüz? Provadan sonra?

Konu: Re: re: re: re: re: küçük bayan sikiş
Kimden: BADBOY22
Kime: Katerama_1

Ok. Kaçta çıkabileceğime bakayım. Mesaj atarım.

Konu: Re: re: re: re: küçük bayan sikiş
Kimden: Katerama_1
Kime: BADBOY22

Tamam. 8.30? 9? xx

iPhone'umdan gönderildi

Bilgisayarı sehpadan aldım. Kucağıma koyup gözlerimi diktim. Orada öyle ne kadar oturduğumu bilmiyorum. On dakika? Yirmi dakika? Yarım saat? Belki daha da uzun. Zaman emekler hale gelecek kadar yavaşladı.

Biraz önce gördüğümü sindirmeye çalıştım. Ama kafam hâlâ o kadar iyiydi ki ne *gördüğümden* emin değildim. Gerçek miydi? Yoksa bir tür yanlış anlama mı? Kafam iyi olduğu için anlamadığım bir şaka mıydı?

Başka bir e-posta okumak için kendimi zorladım.

Ve sonra bir tane daha.

Kathy'nin BADBOY22'ye yazdığı bütün e-postaları okudum sonunda. Bazıları cinsellik içeriyordu hatta pornografikti. Diğerleri daha uzun, daha itiraflar içeren, duygusal mesajlardı ve Kathy sarhoş gibi yazmıştı. Belki de gece geç vakitte, ben yattıktan sonra yazılmışlardı. Kendimi yatakta yatarken hayal ettim. Kathy de burada oturmuş bu yabancıya böyle mahrem e-postalar yazıyordu. Seviştiği bu yabancıya.

Zaman birden kendi hızını yakaladı. Birdenbire ayıldım. Korkunç bir şekilde, acı verecek kadar ayıktım.

Midemde beni yakıp kavuran bir his vardı. Dizüstünü kenara fırlatıp banyoya koştum.

Klozetin önünde dizlerimin üzerine çöküp kustum.

7

"Bu geçen seferden daha farklı gibi geliyor," dedim.

Cevap gelmedi.

Alicia karşımdaki sandalyede oturuyordu. Başı hafifçe pencereye dönüktü. Tamamen hareketsiz oturuyordu, sırtı dimdikti, kasılmıştı. Bir çello sanatçısı gibi görünüyordu. Ya da asker.

"Son seansımızın nasıl bittiğini düşünüyorum. Bana saldırdığını ve kontrol altına alınmak zorunda kaldığını."

Cevap gelmedi. Tereddüt ettim.

"Acaba bunu bir test olarak mı düşündün, merak ediyorum. Beni tartmak için miydi? Kolayca pes etmeyeceğimi bilmen önemli bence. Bana yapabileceğin her şeyi kaldırabilirim."

Alicia demirlerin arkasındaki gri gökyüzüne bakıyordu. Bir anlığına bekleyip devam ettim: "Sana söylemem gereken bir şey var, Alicia. Senden yanayım ben. Bir gün buna inanacağına inanıyorum. Güven elbette zaman alır. Eski terapistim yakınlığın sürekli karşılık bulmayı gerektirdiğini söylerdi. O da bir gecede olmuyor."

Alicia gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Ne düşündüğü yüzünden anlaşılmıyordu. Dakikalar geçti. Terapi seansından çok, dayanıklılık testine benziyordu.

Görünüşe göre hiçbir şekilde ilerleme kaydedemiyordum. Belki de umut yoktu. Christian farelerin batan gemiden kaçmaları konusunu açmakta haklıydı. Kendimi bu batan gemiye atarak, direğine tutunarak, boğulmaya hazırlayarak ne yaptığımı sanıyordum?

Cevap elbette tam karşımda oturuyordu. Diomedes'in dediği gibi, Alicia sessiz bir denizkızıydı. Beni sonuma çekiyordu.

Ani bir umutsuzluk hissettim. "*Bir şey söyle. Herhangi bir şey. Sadece konuş,*" diye bağırmak geldi içimden.

Ama yapmadım. Bağırmak yerine terapi geleneğini bozdum. Yavaş yavaş konuya yaklaşmak yerine doğrudan daldım: "Suskunluğun hakkında konuşmak istiyorum. Ne anlama geldiği... Neye benzediği hakkında. Ve özellikle de neden konuşmayı kestiğin hakkında."

Alicia bana bakmadı. Dinliyor muydu?

"Burada seninle otururken gözümün önüne bir resim geliyor; yumruğunu ısıran, çığlığını bastıran birinin görüntüsü. Terapiye ilk başladığımda ağlamanın çok zor geldiğini hatırlıyorum. Akıntıyla sürüklenip gideceğimden korkmuştum. Belki sen de böyle hissediyorsundur. Bu yüzden kendini güvende hissetmen ve bu sürüklenmede yalnız olmayacağını bilmen önemli: Ben de suyun içinde, seninle birlikteyim."

Sessizlik.

"Kendimi *ilişkisel terapist* sayıyorum ben," dedim. "Ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Sessizlik.

"Freud'un birkaç konu hakkında yanıldığına inandığım anlamına geliyor. Bir terapistin asla onun dediği gibi tamamıyla boş bir sayfa olamayacağına inanıyorum ben. Kendimizle ilgili pek çok bilgiyi karşımızdakine bilmeden sızdırırız: Mesela çoraplarımın rengi ya da oturuşum veya konuşma tarzımla sadece burada seninle otururak bile kendim hakkında pek çok şey anlatıyorum. Tamamen görünmez olma çabalarıma rağmen sana kim olduğumu gösteriyorum."

Alicia başını kaldırdı. Çenesini hafifçe yana eğerek bana baktı. O bakışta bir meydan okuma mı vardı? Sonunda dikkatini çekmiştim. Sandalyemde kıpırdadım.

"Mesele şu: Bu konuda ne yapabiliriz? Görmezden gelebiliriz, inkâr edebiliriz ve bu terapi sadece seninle ilgiliymiş gibi

davranabiliriz. Ya da bunun iki yönlü bir yol olduğunu kabul edip yola çıkarız. O zaman gerçekten bir yere varmaya başlarız."

Elimi havaya kaldırdım. Başımla alyansımı işaret ettim.

"Bu yüzük sana bir şey anlatıyor, değil mi?"

Alicia'nın bakışları çok yavaşça yüzüğe doğru kaydı.

"Evli olduğumu söylüyor. Bir karım olduğunu. Neredeyse dokuz yıldır evliyiz."

Alicia cevap vermedi ama yüzüğe bakmaya devam etti.

"Sen de yaklaşık yedi yıllık evliydin, değil mi?"

Cevap gelmedi.

"Karımı çok seviyorum. Sen de kocanı sevdin mi?"

Alicia'nın gözleri hareket etti. Hızla yüzüme yöneldiler. Göz göze geldik.

"Aşk her tür hissi kapsıyor, değil mi? İyisiyle kötüsüyle. Karımı seviyorum. Adı, Kathy. Ama bazen ona kızıyorum. Bazen... *Ondan nefret ediyorum.*"

Alicia bana bakmaya devam etti. Kendimi, üzerine far tutulmuş tavşan gibi hissettim. Donakalmıştım. Başka bir yöne bakamıyor, hareket edemiyordum. Saldırı alarmı masanın üzerinde, ulaşabileceğim bir yerdeydi. Alarma bakmamak için özel çaba sarf etmem gerekiyordu.

Konuşup durmamam, susmam gerektiğini biliyordum ama kendimi durduramadım. Dürtülerimin etkisiyle devam ettim: "Ondan nefret ettiğimi söylediğimde *her şeyimle* ondan nefret ettiğimi kastetmiyorum. Sadece bir parçam nefret ediyor. Aynı anda her iki tarafıma da sahip çıkmamla ilgili... Senin de bir parçan Gabriel'ı sevdi... Bir parçan da ondan nefret etti."

Alicia başını salladı: Hayır. Kısa ama kesin bir hareketti. Nihayet. Bir cevap. Ani bir sevinç dalgası hissettim. Orada durmalıydım ama durmadım.

Daha sertçe, "Bir parçan ondan nefret etti," dedim.

Yine başını salladı. Bakışları alev almıştı adeta. Sinirleniyor, diye düşündüm.

"Söylediğim doğru, Alicia. Yoksa onu öldürmezdin."

Alicia aniden ayağa fırladı. Üzerime atlayacağını düşündüm. Bu beklentiyle vücudum gerildi. Ama arkasını dönüp kapıya yürüdü ve yumruklarıyla kapıya vurdu.

Kapıda anahtar sesi duyuldu ve Yuri kapıyı telaşla açtı. Alicia'nın yerde beni boğmadığını görünce rahatladı. Alicia yanından geçerek hızla koridora fırladı.

"Hey, yavaşla, tatlım," dedi Yuri. Dönüp bana baktı. "Her şey yolunda mı? Ne oldu?"

Cevap vermedim. Yuri bana tuhaf bir bakış atıp gitti. Yalnız kaldım.

Kendi kendime, aptal, dedim. Aptal. Ne yapıyordum? Gereğinden çok önce, çok fazla yüklenmiştim. Hepten beceriksizce olması bir yana, profesyonellikle uzaktan yakından ilişkisi yoktu yaptığımın. Onunkinden ziyade benim aklımdan geçenlerin ortaya döküldüğü bir seanstı.

Ama Alicia'nın insana yaptırdığı buydu. Suskunluğu, sizi size yansıtan bir ayna gibiydi.

Ve genelde gördüğünüz, çirkin bir şeydi.

8

Kathy'nin, beni aldattığını öğrenmemi, en azından bilinçaltında istediği için dizüstü bilgisayarını açık bıraktığından kuşkulanmak için psikoterapist olmak gerekmiyordu.

Eh, öğrenmiştim işte. Biliyordum artık.

Önceki geceden beri onunla konuşmamıştım. O gelmeden uyumuş gibi yapıyor, sabah o uyanmadan evden çıkıyordum. Ondan kaçıyordum, kendimden kaçıyordum. Şok geçiriyordum. Kendimle yüzleşmem ya da kendimi kaybetme riskini almam gerektiğini biliyordum. Kendine gel, dedim sigara sararken. Pencereden dışarı üfleyerek içip kafam dumanlıyken mutfakta kendime bir kadeh şarap koydum.

Bardak, elime alır almaz avucumdan kaydı. Düşerken yakalamaya çalıştım ama sadece masanın üzerinde dağılan parçalarından biriyle kendimi kesmeyi başardım. Parmağımdan bir parça et kopmuştu.

Bir anda her yer kan oldu: Kolumdan aşağı kan akıyordu; kırılan bardakta kan vardı; masanın üzerinde beyaz şaraba karışmış kanım vardı. Biraz kâğıt havlu koparıp parmağıma sararak kanın akışını durdurmaya çalıştım. Elimi havaya kaldırdım, damarlarımı taklit edercesine birbirinden ayrılan minik ırmaklarla yavaşça akan kanı seyrettim.

Kathy'yi düşündüm.

Kriz anlarında, birinin anlayışını ya da güvenini veya yarayı iyileştirecek öpücüğünü istediğimde sarıldığım kişiydi Kathy. Bana bakmasını istiyordum. Onu aramayı düşündüm ama bunu düşünürken hızla, çarparak kapanan ve ona ulaşmamı engelleyen bir kapı belirdi zihnimde. Kathy gitmişti. Onu kaybetmiştim. Ağlamak istiyordum ama ağlayamıyordum. İçim tıkanmıştı, çamur ve pislikle kaplıydı.

"Siktir," deyip durdum, "siktir."

Saatin sesini fark ettim. Nedense sesi artmış gibi geliyordu. Saatin sesine odaklanıp başımda dönüp duran düşünceleri demirlemeye çalıştım: tik tak tik tak. Ama kafamın içindeki koronun sesi gitgide yükseliyor ve susturulamıyordu. Elbette bana sadık kalmayacaktı. Bekliyordum, kaçınılmaz bir durumdu. Asla ona layık olamazdım. Ben işe yaramazın, çirkinin, değersizin tekiydim; hiçbir şeydim. Benden sıkılması kaçınılmazdı. Onu hak etmiyordum, hiçbir şeyi hak etmiyordum. Böyle sürüp gitti, her dakika yeni bir korkunç düşünce indi beynime.

Onu ne kadar az tanıyormuşum. O e-postalar bir yabancıyla yaşadığımı göstermişti bana. Ve şimdi gerçeği görmüştüm. Kathy beni kurtarmamıştı; kimseyi kurtarması mümkün değildi. Hayran olunacak bir kahraman değildi. Sadece korkmuş, kendisi de boku yemiş bir kızdı ve bir yalancıydı. Yarattığım *biz* miti, umutlarımız ve hayallerimiz, sevdiklerimiz ve sevmediklerimiz, gelecek için planlarımız... Son derece güvenli, sağlam görünen bu hayat birkaç saniye içerisinde dağılmıştı. Rüzgârda dağılan iskambil kâğıtlarından yapılmış evler gibi.

Aklım üniversitedeki, yıllar önceki o soğuk odaya gitti. Sakar, uyuşmuş parmaklarımla parasetamol açtığım anlara. Şimdi de aynı uyuşukluk hissini yaşıyordum. Aynı kıvrılıp ölme isteği. Annemi düşündüm. Onu arayabilir miydim? Umutsuzluk ve ihtiyaç anımda ona dönebilir miydim? Titreyen sesiyle telefona cevap verdiğini düşündüm. Sesinin ne kadar titreyeceği babamın duygu durumuna ve annemin içki içip içmediğine bağlıydı. Beni belli bir anlayışla dinleyebilirdi ama aklı başka yerde olacaktı. Bir

gözü babamda ve babamın öfkesinde. Bana nasıl yardımcı olabilirdi? Boğulan bir fare, bir diğerine nasıl yardımcı olabilirdi?

Dışarı çıkmalıydım. Bu leş leylaklarla dolu dairede nefes alamıyordum. Biraz havaya ihtiyacım vardı. Nefes almam gerekiyordu.

Çıktım. Ellerimi ceplerime sokup başımı önüme eğdim. Sokakları arşınladım. Hızla yürüyor ama hiçbir yere gitmiyordum. Kafamın içinde ilişkimizi tekrar tekrar, sahne sahne gözden geçiriyordum. Hatırlıyor, inceliyor, evirip çeviriyor ve ipuçlarını arıyordum. Çözüme ulaşmamış kavgaları, açıklanmayan yok oluşları ve sık sık yaşanan gecikmeleri düşündüm. Ama aynı zamanda ufak tefek hoşlukları, beklenmedik yerlerde bulunan sevgi dolu notları, tatlılık ve samimi sevgi anlarını da hatırladım. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bunca zaman rol mü yapmıştı? Beni sevmiş miydi hiç?

Arkadaşlarıyla tanıştığımda hissettiğim şüphe kırıntısını hatırladım. Hepsi aktördü; gürültücü, narsist, kendini öven, durmadan kendileri ve tanımadığım insanlar hakkında konuşan tipler. Birden okul günlerime geri gittim. Oyun parkında yalnız başıma diğer çocukların oyunlarını seyrediyordum. Kathy'nin onlar gibi olmadığına kendimi ikna etmiştim ama öyleydi anlaşılan. Eğer o gece barda Kathy'yle tanıştığımda onlar da olsalardı bir şey değişir miydi? Sanmam. Birlikteliğimizi hiçbir şey engelleyemezdi: Kathy'yi gördüğüm andan itibaren kaderim çizilmişti.

Ne yapmalıydım?

Elbette onunla yüzleşmeliydim. Gördüğüm her şeyi anlatmalıydım. İnkâr edecekti. Sonra umutsuz bir durum olduğunu görünce gerçeği itiraf edecek, pişmanlıkla ayağıma kapanacaktı. Onu affetmem için yalvaracaktı, değil mi?

Ya yalvarmazsa? Ya umursamazsa? Ya gülerek dönüp giderse? O zaman ne olacaktı?

Kaybedecek daha fazla şeyi olan bendim elbette. Kathy toparlanırdı; bir çivi kadar sert olduğunu söylemeye bayılırdı. Ayağa kalkar, üstündeki tozu silkeler ve beni unuturdu. Ama ben

onu unutamazdım. Nasıl unutabilirdim? Kathy'siz geçmişte çektiğim o boş, yalnız varlığa geri dönerdim. Bir daha asla onun gibi biriyle tanışamaz, o bağı kuramaz ya da başka biri için o derinlikte bir his yaşayamazdım. O benim hayatımın aşkıydı. O benim *hayatımdı.* Ve ben ondan vazgeçmeye hazır değildim. Henüz değil. Beni aldatmış olmasına rağmen hâlâ onu seviyordum.

Belki de gerçekten deliydim.

Yukarılarda bir yerlerde yalnız bir kuş ötünce irkildim. Durup bakındım. Zannettiğimden daha uzağa gitmiştim. Ayaklarımın beni nereye götürdüğünü şaşarak fark ettim. Ruth'un evinin birkaç sokak yakınına gelmiştim.

Sıkıntıya düşünce bilinçsizce, hiç niyetim olmadığı halde eski terapistime gitmiştim. Geçmişte de pek çok kereler yaptığım gibi. Kapısına gidip, kapısını çalıp yardımını istemiş olmam ne kadar mutsuz olduğumun bir kanıtıydı.

Ve birden neden olmasın, diye düşündüm. Evet, kesinlikle çok amatörceydi ve hiçbir şekilde yakışık almıyordu ama umutsuzdum ve yardıma ihtiyacım vardı. Ne olduğunu anlamadan kendimi Ruth'un yeşil kapısının önünde, elimi kaldırmış zili çalarken buldum.

Kapıya cevap vermesi birkaç dakikasını aldı. Holde bir ışık yandı ve Ruth, zinciri yerinde tutarak kapıyı araladı.

Daha yaşlı görünüyordu. Artık seksenlerine gelmiş olmalıydı; hatırladığımdan daha ufak ve daha kırılgan görünüyordu. Biraz da kamburdu. Uçuk pembe bir geceliğin üzerine gri bir hırka giymişti.

"Merhaba?" dedi gergin bir sesle. "Kim o?"

"Merhaba, Ruth," diyerek ışığın altına geçtim. Beni tanıdı ve şaşkınlıkla baktı.

"Theo? Sen burada ne..."

Gözleri yüzümden, yanlarından kan akan parmağımdaki baştan savma bandaja kaydı.

"İyi misin?"

"Pek sayılmaz. İçeri gelebilir miyim? Seninle konuşmam gerekiyor."

Ruth hiç tereddüt etmedi, sadece endişeli görünüyordu. Başını salladı. "Elbette, gel içeri." Zinciri çıkarıp kapıyı açtı.

İçeri girdim.

9

Ruth beni salonuna alırken, "Çay?" diye sordu.

Oda her zamanki gibi, tam hatırladığım gibiydi. Halı, ağır perdeler, şöminenin üzerindeki gümüş saat, sandalye, rengi solmuş mavi kanepe. Anında rahatladığımı hissettim.

"Açıkçası," dedim, "daha sert bir şey de içebilirim."

Bana kısacık, çok keskin bir bakış attı ama yorumda bulunmadı. İsteğimi reddetmedi ki yüzde elli öyle yapacağını düşünmüştüm.

Bir bardak şeri doldurup uzattı. Kanepeye oturdum. Alışkanlıkla terapilerde hep oturduğum yere oturmuştum, koltuğun en soluna. Kolumu kolçağa dayamıştım. Parmak uçlarımın altındaki kumaş, aralarında bulunduğum pek çok gergin hastanın oynaması sonucu incelmişti.

Şeriden bir yudum aldım. Ilık, tatlı ve biraz da ilaç tadındaydı ama Ruth'un beni seyrettiğini bilerek tek seferde yuvarladım. Bakışı netti ama ne ağır ne de rahatsız edici bir bakıştı. Yirmi yıldır Ruth bana bir kez bile kendimi rahatsız hissettirmemişti. Şeriyi bitirene kadar bir kez daha konuşmadım.

"Burada elimde bir bardakla oturmak bana tuhaf geliyor. Hastalarına içki ikram etmediğini biliyorum."

"Sen artık benim hastam değilsin. Sadece bir arkadaşsın ve görünüşüne bakılırsa," diye kibarca ekledi, "şu an bir arkadaşa ihtiyacın var."

"O kadar kötü mü görünüyorum?"

"Maalesef. Ciddi bir durum olmalı yoksa böyle davetsiz gelmezdin. Hele gecenin onunda."

"Haklısın. Ben... Başka bir seçeneğim yokmuş gibi hissettim."

"Ne oldu Theo? Sorun ne?"

"Sana nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"En baştan?"

Başımla onayladım. Derin bir nefes alıp başladım. Her şeyi anlattım; marihuanaya yeniden başlamamı, gizlice içişimi ve Kathy'nin e-postalarını ve ilişkisini nasıl keşfettiğimi. Hızla, nefes almadan, göğsümden atmak istercesine anlattım. Kilisede, itiraftaymışım gibi geldi.

Ruth ben bitirene kadar hiç bölmeden dinledi. İfadesinden bir şey anlamak zordu. Sonunda, "Olanlara çok üzüldüm, Theo. Kathy'nin senin için ne ifade ettiğini çok iyi biliyorum. Onu ne kadar sevdiğini biliyorum," dedi.

"Evet, Ka..." Durdum, adını söyleyemedim. Sesim titriyordu. Ruth hemen fark etti ve kâğıt mendil kutusunu uzattı. Seanslarımız esnasında böyle yaptığı zamanlarda kızar, beni ağlatmaya çalışmakla suçlardım. Genelde başarılı olurdu. Ama bu akşam değil. Bu akşam gözyaşlarım donmuştu. Bir buz deposuydum.

Kathy'yle tanışmadan önce uzun zaman Ruth'a gitmiştim ve ilişkimizin ilk üç yılında da terapiye devam etmiştim. Kathy ile ilk beraber olmaya başladığımızda Ruth'un verdiği tavsiyeyi hatırlıyorum: "Sevgili seçmek, terapist seçmeye benzer," demişti. "Kendimize sormamız lazım: Bana karşı dürüst davranacak biri mi, eleştiri dinleyebilecek, hata yaptığını kabul edebilecek ve imkânsız olan için söz vermeyecek biri mi?"

O zaman bunu Kathy'ye anlatmıştım ve o da bir anlaşma yapmamızı önermişti. Birbirimize hiçbir zaman yalan söylemeyeceğimize söz vermiştik. Hiçbir zaman 'mış' gibi yapmayacaktık. Her zaman doğruları söyleyecektik.

"Ne oldu?" dedim, "Nerede yanlış yaptık?"

Ruth konuşmadan önce tereddüt etti. Söylediği şey beni şaşırttı.

"Bence cevabı biliyorsun. Sadece kabullenmen gerekiyor."

Başımı sallayarak, "Bilmiyorum," dedim, "bilmiyorum."

Öfkeli bir sessizliğe gömüldüm ama bir anda zihnimde Kathy'nin o e-postaları yazdığı anların resmi canlandı. Ne kadar tutkulu, ne kadar istekliydi o metinler. Sanki bu adamla ilişkisinin gizli doğası yüzünden onları yazarken bile coşuyordu. Yalan söylemekten ve arkamdan iş çevirmekten hoşlanıyordu. Rol yapmak gibiydi. Sadece sahnede değildi.

Sonunda, "Galiba sıkıldı," dedim.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü heyecana ihtiyacı var. Dramaya. Her zaman öyleydi. Bir zamandır şikâyet ediyordu, artık eğlenmediğimizden yakınıyordu. Her zaman stresli olduğumdan, çok fazla çalıştığımdan... Yakın bir zamanda bununla ilgili kavga ettik. Sürekli 'havai fişek' lafını kullanıp durdu."

"Havai fişek mi?"

"Aramızda olmadığıyla ilgili."

"Hım, anladım." Ruth başını salladı. "Bununla ilgili daha önce konuşmuştuk, değil mi?"

"Havai fişek hakkında mı?"

"Aşk hakkında. Bazen nasıl aşkı havai fişekle karıştırdığımız hakkında. Drama ve işlevsizlik hakkında... Gerçek aşk çok sessizdir, sakindir. Yüksek drama tarafından bakıldığında sıkıcıdır. Aşk derindir, sakindir ve devamlıdır. Bence sen Kathy'ye sevgi veriyorsun. Kelimenin tam anlamıyla. Onun sana sevgi verip veremiyor olması başka bir soru."

Önümdeki sehpanın üzerinde duran bir kutu mendile baktım. Ruth'un gittiği noktayı beğenmemiştim. Onu hedefinden saptırmaya çalıştım.

"Her iki tarafın da suçu var," dedim. "Ben de ona yalan söyledim. Marihuanayla ilgili."

Ruth kederle gülümsedi. "Başka bir insanla cinsel ve duygusal olarak birlikte olarak aldatmanın arada bir ot içerek sarhoş olmakla aynı seviyede olup olmadığından emin değilim. Bence çok farklı bir insan tipini bize gösteriyor. Sürekli ve iyi yalan söyleyebilen birini. Hiçbir pişmanlık duymadan eşini aldatan birini..."

"Bunu bilmiyorsun," derken hissettiğim kadar acınası haldeydim. "Belki de kendini çok kötü hissediyordur."

Ama bunu söylerken bile inanmıyordum. Ruth da inanmıyordu

"Sanmam," dedi. "Bence bu davranışı onda davranış bozukluğu olduğunu gösteriyor. Empati, dürüstlük ve iyilik hisleri yok. Sende olan bütün özellikler."

Başımı salladım. "Bu doğru değil."

"Doğru, Theo." Durdu. "Sence de daha önce bunu yaşamadın mı?"

"Kathy'yle mi?"

Ruth başını salladı. "Onu kastetmiyorum. Aileni kastediyorum. Daha küçükken. Eğer bir çocukluk dinamiği varsa burada bunu tekrar yaşıyorsun."

Birden kızarak, "Hayır," dedim. "Kathy ile olan şeyin benim çocukluğumla hiçbir ilgisi yok."

"Gerçekten mi?" Ruth inanmıyor gibi görünüyordu. "Davranışları öngörülemeyen, duygusal olarak yakınlaşamayan, sevgi ve iyilik göstermeyen birini mutlu etmeye, sevgisini kazanmaya çalışmak eski bir hikâye değil, Theo. Tanıdık gelmiyor mu?"

Yumruğumu sıktım ve konuşmadım. Ruth tereddüt ederek devam etti: "Ne kadar üzgün olduğunu biliyorum. Ama bu üzüntüyü Kathy ile tanışmadan çok önceden beri hissetmiş olma ihtimalini düşünmeni isterim. Pek çok yıldır taşıdığın bir üzüntü bu. Biliyorsun Theo, kabullenmesi en zor şeylerden biri, en çok ihtiyacımız olduğu zaman sevilmemiş olduğumuzdur. Sevilmemiş olmanın acısı berbat bir histir."

Elbette haklıydı. İçimdeki ihanetin yarattığı o nahoş hisleri, berbat kalp sancısını anlatabilmek için doğru kelimeleri arıyordum. Ruth'u bunları söylerken duymak "sevilmemenin acısı"nın nasıl bütün bilincime yayıldığını, geçmişimin, şimdimin ve geleceğimin hikâyesi olduğunu gösteriyordu bana. Mesele sadece Kathy ile ilgili değildi; babam ve çocukluğumda yaşadığım terk edilmişlik hissiyle ilgiliydi. Sahip olmadığım her şeyle ve kalbimde bir yerde, hiçbir zaman sahip olamayacağımı bildiklerimle ilgili kederdi bu. Ve Ruth bu yüzden Kathy'yi seçtiğimi söylüyordu. Babamın değersiz ve sevilemez olduğum konusunda haklı olduğunu kanıtlamak için bundan daha iyi bir yol var mıydı? Beni hiçbir zaman sevmeyecek birini seçmekten daha iyi bir yol var mıydı?

Başımı ellerimin arasına gömdüm. "Yani bütün bunlar kaçınılmaz mıydı? Bu hali benim hazırladığımı mı söylüyorsun? Tamamen umutsuz bir vaka mıyım ben?"

"Umutsuz değil. Artık babanın vicdanına kalmış bir oğlan çocuğu değilsin. Artık bir yetişkinsin ve seçme şansın var. Ya bunu ne kadar değersiz olduğunu teyit edecek bir ispat olarak kullanırsın ya da geçmişle bağını koparırsın. Aynı şeyi tekrar tekrar yaşamaya bir son verirsin."

"Nasıl? Onu terk mi etmeliyim?"

"Çok zor bir durumdasın bence."

"Ama onu terk etmem gerektiğini düşünüyorsun, değil mi?"

"Dürüst olmayan, inkârla ve duygusal olarak hor görülmeyle dolu bir hayata geri dönemeyecek kadar çok çalıştın ve uzun bir yol kat ettin. Sana daha iyi davranan, *çok daha* iyi davranan birini hak ediyorsun..."

"Söyle Ruth, haydi söyle. Sence onu terk etmeliyim..."

Ruth gözlerimin içine baktı, bakışlarımız kilitlendi.

"Bence terk *etmelisin*," dedi. "Ve bunu senin eski terapistin olarak söylemiyorum. Eski bir arkadaşın olarak söylüyorum. İstiyor olsan bile ona geri dönmemelisin. Belki bir müddet daha ilişkiyi sürdürebilirsiniz ama birkaç ay içinde yeni bir şey olur

ve kendini yine bu kanepenin üzerinde bulursun. Kendine karşı dürüst ol, Theo. Bu durum ile Kathy hakkında da. Yalanlar ve doğru olmayan üzerine inşa edilen her şey sana uzak olacak. Unutma, dürüst olmayan bir aşka aşk demek haksızlıktır."

İç çektim. İçim boşalmıştı, bunalmıştım ve çok yorgundum.

"Teşekkürler Ruth. Dürüstlüğün için. Benim için çok önemli."

Çıkarken Ruth bana kapıda sarıldı. Daha önce hiç yapmamıştı. Kollarımın arasında kırılacak gibiydi, kemikleri çok narindi. Belli belirsiz çiçeksi kokusuna ve hırkasının yününe doğru nefesimi verdim ve yine ağlamaklı oldum. Ama ağlamadım ya da ağlayamadım.

Oradan uzaklaştım ve arkama bakmadım.

Eve gitmek için bir otobüse bindim. Cam kenarında oturup dışarı bakarken Kathy'yi düşündüm. Beyaz tenini, o güzel yeşil gözleri. Müthiş bir özlem içimi doldurdu. Dudaklarının tatlı tadını, onun yumuşaklığını özlüyordum. Ama Ruth haklıydı. İçinde dürüstlüğün olmadığı bir aşka aşk demek haksızlıktı.

Eve gidip Kathy ile yüzleşmem gerekiyordu.

Onu terk etmem gerekiyordu.

10

Gittiğimde Kathy evdeydi. Kanepede oturmuş, mesaj yazıyordu.

Başını kaldırmadan, "Neredeydin?" diye sordu.

"Yürüyüş. Prova nasıldı?"

"İyiydi. Yorucu."

Mesajlaşmasını seyrettim. Kiminle yazıştığını merak ediyordum. Konuşmam gereken anın bu an olduğunu biliyordum. *Bir ilişkin olduğunu biliyorum. Boşanmak istiyorum.* Bunları söylemek için ağzımı açtım. Ama bir anda ağzımdan hiç ses çıkmadı. Ve ben tekrar sesimi bulamadan Kathy konuştu. Mesajlaşmayı bırakıp telefonunu yanına koydu.

"Theo, konuşmamız gerekiyor."

"Ne hakkında?"

"Bana söylemek istediğin bir şey yok mu?"

Sesinde sert bir ton vardı. Düşüncelerimi okuyabilmesinden korkarak gözlerimi ondan kaçırdım. Utanmıştım. Sanki sır saklayan ve suçlu olan tek benmişim gibi.

Ona göre öyleydim zaten. Kathy kanepenin arkasına uzanıp oradan bir şey aldı. Anında hopladı içim. Otu sakladığım ufak kavanozu tutuyordu. Parmağımı kestikten sonra küçük odaya saklamayı unutmuştum.

Kavanozu havaya kaldırarak, "Bu ne?" diye sordu.

"Ot."

"Onun farkındayım. Burada ne işi var?"

"Biraz aldım. Canım çekti."

"Ne çekti canın? Kafa bulmayı mı? Ciddi misin?"

Yaramaz bir çocuk gibi gözlerimi bakışlarından kaçırarak omuz silktim.

"Ne bu ya? Yani..." Kathy sinirle başını salladı. "Bazen seni hiç tanımıyormuşum gibi geliyor."

Ona vurmak istedim. Üzerine atlayıp yumruklamak istedim. Odayı dağıtmak, mobilyaları duvarlara atıp kırmak istedim. Ağlamak, ulumak ve kendimi kucağına gömmek istedim.

Hiçbirini yapmadım.

"Yatalım," diyerek odadan çıktım.

Konuşmadan girdik yatağa. Karanlıkta yattım yanında. Bedeninden gelen ısıyı hissederek ve onu uyurken seyrederek saatlerce yattım.

Neden bana gelmedin, demek istedim. Neden benimle konuşmadın? Ben senin en iyi arkadaşındım. Tek bir kelime etmiş olsaydın bunun üstesinden gelebilirdik. Neden benimle konuşmadın? Buradayım. *Ben buradayım.*

Ona uzanıp kendime çekmek istedim. Ona sarılmak istedim. Ama yapamadım. Kathy gitmişti. Çok sevdiğim insan, yerine bu yabancıyı bırakarak yok olmuştu.

Bir hıçkırık düğümlendi boğazımda. Sonunda gözyaşları yanaklarımdan akmaya başladı.

Sessizce, ağladım karanlıkta.

Ertesi sabah uyandık ve rutinlerimize giriştik. Ben kahve yaparken o banyoya girdi. Mutfağa geldiğinde ona bir fincan verdim.

"Dün gece tuhaf sesler çıkardın," dedi. "Uykunda konuşuyordun."

"Ne dedim?"

"Bilmem. Hiçbir şey. Bir anlamı yoktu. Muhtemelen kafan *iyi* olduğu için." Ayıplayan bir bakış yollayıp saatini kontrol etti. "Gitmem gerekiyor. Gecikeceğim."

Kathy kahvesini bitirip fincanını evyeye bıraktı. Hızlıca yanağımdan öptü. Dudaklarının temasıyla az daha geri çekilecektim.

O gittikten sonra duş aldım. Dereceyi neredeyse kaynar olacak kadar yükselttim. Ben ağlarken sıcak su yüzüme saldırdı, salya sümük karışmış gözyaşlarımı kavurdu. Sonrasında kurulanırken aynada kendimi gördüm. Şaşırdım. Rengim küle dönmüştü; küçülmüş, bir gecede otuz yıl yaşlanmıştım. Yaşlıydım, bitkindim ve gençliğim uçup gitmişti.

Orada, o anda bir karar verdim.

Kathy'den ayrılmak bir uzvumu koparmak gibi olacaktı. Kendimi öylece sakat bırakmaya hazır değildim. Ruth ne derse desin. Ruth yanılmaz diye bir şey yoktu. Kathy babam değildi; geçmişi tekrarlamaya mahkûm değildim. Geleceği değiştirebilirdim. Kathy ile daha önce mutluyduk, tekrar olabilirdik. Bir gün bana her şeyi itiraf edecek, anlatacaktı ve onu affedecektim. Bunun altından kalkabilirdik.

Kathy'nin gitmesine izin vermeyecektim. Hiçbir şey söylemeyecektim. O e-postaları hiç okumamışım gibi yapacaktım. Ve bir şekilde unutacaktım. Gömecektim. Başka seçeneğim yoktu. İlişkimi böyle kaybetmeyi reddediyordum. Yıkılmayı, mahvolmayı reddediyordum.

Nihayetinde sadece kendimden sorumlu değildim. Bakımım altındaki hastalara ne demeliydi? Bazı insanların iyiliği bana bağlıydı.

Onları yüzüstü bırakamazdım.

II

"Elif'i arıyorum," dedim. "Nerede bulabileceğime dair bir fikrin var mı?"

Yuri merakla baktı. "Onu görmek istemenin bir sebebi var mı?"

"Sadece bir merhaba diyeceğim. Bütün hastalarla tanışmak istiyorum. Kim olduğumu ve burada olduğumu söylemek istiyorum."

Yuri kuşkulu görünüyordu. "Anladım. Karşılık vermezse üstüne alınma." Duvardaki saate baktı. "Buçuğu geçmiş. Sanat terapisinden yeni çıkmıştır. Muhtemelen istirahat odasındadır."

"Teşekkürler."

Dinlenme odası daire şeklinde büyük bir odaydı ve içinde yıpranmış koltuklar, alçak masalar ve kimsenin okumak istemediği eski kitaplarla dolu bir kitaplık vardı. Mobilyaların üzerine bayat çay ve sigara kokusu sinmişti. Birkaç hasta bir köşede tavla oynuyordu. Elif bilardo masasında yalnızdı. Yüzümde bir gülümsemeyle yaklaştım.

"Merhaba, Elif."

Güvenmeyen, korku dolu gözlerle baktı. "Ne var?"

"Merak etme, sorun yok. Sadece azıcık konuşmak istiyorum."

"Sen benim doktorum değilsin. Benim bir doktorum var."

"Ben doktor değilim. Psikoterapistim."

Elif küçümseyen bir ifadeyle homurdandı. "Bende onlardan da bir tane var."

Gülümsedim. İçimden benim değil, Indira'nın hastası olduğu için şükrediyordum. Elif yakından daha da ürkütücüydü. Sadece dev gibi olduğu için değil, yüzüne kazınmış öfke dolu ifadeden dolayı. Sürekli çatık duran kaşlar, marazî oldukları bariz kızgın siyah gözler. Ter ve sürekli içtiği sarma sigara kokuyordu. Sigaralardan dolayı parmak uçları kararmıştı; tırnakları ve dişleri koyu sarıydı.

"Sadece sana birkaç soru sormak istiyorum," dedim, "eğer uygunsa. Alicia hakkında."

Elif somurtup istekayı sertçe masaya bıraktı. Yeni bir oyun için topları dizmeye başladı. Sonra durdu. Orada öylece, sessizce, aklı başka bir yerde durdu.

"Elif?"

Cevap vermedi. Bakışlarından sorunun ne olduğunu anlayabilmiştim. "Sesler mi duyuyorsun, Elif?"

Şüphe dolu bir bakış, omuz silkme.

"Ne diyorlar?"

"Senin güvenilir olmadığını. Dikkatli olmamı."

"Anlıyorum. Yanlış sayılmaz. Beni tanımıyorsun, dolayısıyla bana güvenmemen mantıklı. En azından henüz değil. Belki zaman içinde değişir."

Elif bana bundan şüphe duyduğunu gösterir gibi baktı.

Bilardo masasına işaret ederek sordum: "Bir el oynamak ister misin?"

"Hayır."

"Neden?"

Omuz silkti. "Öteki isteka kırık. Yenisini almadılar daha."

"Ama seninkini paylaşabiliriz. Olmaz mı?"

İsteka masada duruyordu. Dokunmak için uzandığımda elimin altından çekti. "O benim istekam! Kendine başka bul!"

Tepkisinden korkarak geri adım attım. İstekaya abanarak kuvvetli bir vuruş yaptı. Biraz oynamasını seyrettim. Sonra bir kez daha denedim.

"Alicia The Grove'a ilk geldiğinde yaşanan bir olayı hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum. Hatırlıyor musun?"

Elif başını salladı. Devam ettim: "Dosyasında kantinde bir tartışma yaşadığınızı okudum. Sana saldıran oymuş galiba?"

"Ha, evet. Beni öldürmeye kalktı. Boğazımı kesmeye kalkıştı."

"Notlara göre bir hemşire, o sana saldırmadan önce kulağına bir şey fısıldadığını görmüş. Ne dedin, merak ettim."

"Yok." Elif hırsla başını salladı. "Ben hiçbir şey söylemedim."

"Onu kışkırttığını söylemeye çalışmıyorum. Sadece merak ediyorum. Ne olmuştu?"

"Ona bir şey sordum. Ne olmuş yani?"

"Ne sordun?"

"Hak etti mi, diye sordum."

"Kim?"

"O. Herif." Elif gülümsedi ama gülümsemesi esasen çarpık bir sırıtıştan ibaretti.

"Yani... Kocasını kastediyorsun?" Anladığımdan emin değildim. "Alicia'ya kocasının ölmeyi hak edip etmediğini mi sordun?"

Elif başını sallayıp bir vuruş daha yaptı. "Ve nasıl göründüğünü sordum. Onu vurduğunda ve kafatası açıldığında, beyni dışarı fışkırdığında." Güldü.

Ani bir tiksinti hissettim. Elif'in Alicia'da yarattığı duyguların benzerini. Elif insanda tiksinti ve nefret duyguları oluşturuyordu. Onun patolojisi buydu: Küçükken annesi ona kendisini böyle hissettirmişti. Nefret edilesi ve tiksinilesi. Ve bu yüzden Elif bilinçaltından insanları kendisine karşı böyle hissetmeleri için kışkırtıyordu. Çoğunlukla da başarılı oluyordu.

"Peki, şimdi aranız nasıl?" diye sordum. "Alicia ile aranız düzeldi mi?"

"A, evet, dostum. Gerçekten çok yakınız. Kankayız."

Elif tekrar güldü. Cevap veremeden telefonumun cebimde titreştiğini hissettim. Kontrol ettim. Numarayı tanımıyordum.

"Buna cevap vermem gerekiyor. Teşekkürler. Çok yardımcı oldun."

Elif anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve bilardo oynamaya geri döndü.

Koridorda yürürken telefonuma cevap verdim.

"Alo?" dedim.

"Theo Faber ile mi görüşüyorum?"

"Evet. Ben kiminle görüşüyorum?"

"Max Berenson, beni aramışsınız."

"Ah evet, merhaba. Aradığınız için teşekkürler. Alicia hakkında konuşabilir miyiz, diye soracaktım."

"Neden? Ne oldu? Bir şey mi var?"

"Hayır. Yani tam olarak değil. Onu tedavi ediyorum ve birkaç şey sormak istemiştim. Ne zaman müsait olursanız."

"Telefonda konuşamaz mıyız? İşim başımdan aşkın çünkü."

"Mümkünse yüz yüze konuşmak isterim."

Max Berenson ofladı ve dönüp başka biriyle konuşmaya başladı. Sesi boğuk geliyordu. Sonra, "Yarın akşam. Saat yedide. Ofisimde," dedi.

Adresi soracaktım, kapadı.

12

Max Berenson'ın resepsiyonisti fena hastaydı. Bir mendil alıp burnunu sildi ve beklememi işaret etti.

"Telefonda. Bir dakika sonra çıkar."

Başımla onayladım ve bekleme salonunda oturdum. Birkaç rahatsız dik sandalye, bir sehpa ve bir yığın eski dergi. Bütün bekleme odaları birbirine benziyor, diye düşündüm kendi kendime. Şu anda bir doktor ya da cenaze evi yöneticisi de bekliyor olabilirdim.

Holün karşısındaki kapı açıldı. Max Berenson görünüp beni çağırdı ve tekrar içeri döndü. Ayağa kalkıp ilerledim.

Telefondaki tavrına bakarak en kötüsüne hazırlıklıydım. Ama beni şaşırtıp özür dileyerek başladı.

"Telefonda kısa kestiysem özür dilerim," dedi. "Uzun bir hafta oldu ve biraz hasta gibiyim. Oturmaz mısınız?"

Masanın diğer tarafındaki sandalyeye oturdum.

"Teşekkürler," dedim. "Ve beni görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkürler."

"Başta görmem gerekip gerekmediğinden emin değildim. Beni Alicia hakkında konuşturmaya çalışan bir gazeteci olduğunuzu düşündüm. Ama sonra The Grove'u arayıp orada çalıştığınızı örendim."

"Anlıyorum. Çok sık mı oluyor? Gazeteciler yani."

"Son zamanlarda değil. Eskiden öyleydi. Kendimi korumayı öğrendim."

Tam başka bir şey söyleyecekti ki hapşırdı. Mendil kutusuna uzandı. "Kusura bakmayın... Evdekilerden kaptım."

Burnunu sildi. Ona daha dikkatli baktım. Kardeşinin aksine Max Berenson yakışıklı bir adam değildi. İri yarıydı, kelleşiyordu ve yüzünde derin sivilce izleri vardı. Eski usul bir erkek parfümü sürmüştü. Babamın sürdüklerinden. Ofisi de aynı şekilde gelenekseldi. Deri mobilya, ahşap ve kitapların insana güven veren kokusu. Gabriel'ın yaşadığı, sırf güzellik adına renkli ve güzel dünyayla alakası yoktu. Max ile Gabriel'ın ortak yanları yoktu anlaşılan.

Gabriel'ın çerçeveli bir fotoğrafı duruyordu masasında. Samimi bir poz. Muhtemelen kendisi çekmişti. Gabriel bir arazinin tellerinde oturuyordu. Saçı rüzgârda dalgalanıyordu. Boynunda asılı bir fotoğraf makinesi vardı. Fotoğrafçıdan çok, aktöre benziyordu. Fotoğrafçıyı oynayan bir aktör.

Max fotoğrafa baktığımı görünce zihnimi okurmuş gibi başını salladı. "Kardeşimin saçları da yüzü de güzeldi. Ben beyin kısmıydım." Güldü. "Şaka yapıyorum. İşin doğrusu, ben evlatlığım. Kan bağımız yoktu."

"Bilmiyordum. İkiniz de mi evlatlıktınız?"

"Hayır, sadece ben. Annemle babam çocuk sahibi olmayacaklarını düşünüyorlarmış. Ama beni evlatlık aldıktan çok kısa bir süre sonra annem hamile kalmış. Aslında çok yaşanan bir durum. Stresten kurtulmakla ilgili bir şey."

"Gabriel ile yakın mıydınız?"

"Pek çok kardeşten daha yakındık. Ama tabii o sahnenin yıldızıydı. Ben hep onun gölgesinde kalırdım."

"Neden?"

"Öyle olmaması zordu. Gabriel daha çocukken bile özeldi."

Max'in alyansıyla oynamak gibi bir huyu vardı Konuşurken parmağında çevirip duruyordu. "Gabriel fotoğraf makinesini her yere beraberinde götürürdü. Hep fotoğraf çekerdi. Babam deli

olduğunu düşünüyordu. Meğer dehaymış. İşlerini biliyor musunuz?"

Diplomatik bir ifadeyle gülümsedim. Gabriel'ın ne kadar yetenekli bir fotoğrafçı olduğu konusuna girmek istemiyordum. Lafı tekrar Alicia'ya çevirdim.

"Onu iyi tanıyor olmalısınız."

"Alicia'yı mı? Tanımalı mıyım?"

İsmi duyar duymaz Max'te bir değişim oldu. Sıcakkanlılığı uçup gitti. Sesi soğudu.

"Size yardımcı olabilir miyim, bilemiyorum," diye devam etti. "Alicia'yı mahkemede temsil etmedim. Davayla ilgili detaylı bilgi istiyorsanız sizi meslektaşım Patrick Doherty ile iletişime geçirebilirim."

"Aradığım o tarz bir bilgi değil."

"Değil mi?" Merakla baktı. "Bir psikoterapist olarak hastanızın avukatıyla görüşmeniz sık rastlanan bir tedavi yöntemi değildir herhalde."

"Hastam konuşabilseydi olmazdı."

Max söylediğimi düşünür gibi göründü bir an. "Anlıyorum. Dediğim gibi, nasıl yardımcı olabileceğimi bilemiyorum. Dolayısıyla..."

"Sadece birkaç sorum var."

"Pekâlâ, buyurun."

"O dönem basında Gabriel ve Alicia'yı cinayetten bir gece önce gördüğünüzü okuduğumu hatırlıyorum."

"Evet, birlikte yemek yemiştik."

"Nasıl görünüyorlardı?"

Max'in gözleri nemlendi. Muhtemelen bu soru ona yüzlerce kez sorulmuştu. Cevabı düşünmeden, otomatik verdi.

"Normal. Tamamıyla normal."

"Ve Alicia?"

"Normal." Omuz silkti. "Belki her zamankinden biraz daha tedirgindi ama..."

"Ama?"

"Hiç."

Fazlası olduğunu hissetim. Bekledim. Bir anlık duraklamadan sonra Max devam etti. "İlişkileri hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğunuzu bilmiyorum."

"Sadece gazetede okuduklarım."

"Neydi onlar?"

"Mutlu oldukları."

"Mutlu mu?" Max soğukça gülümsedi. "Ah, mutlulardı. Gabriel onu mutlu etmek için her şeyi yaptı."

"Anlıyorum."

Ama anlamamıştım. Nereye varmaya çalıştığını bilmiyordum. Anlamamış görünmeliyim ki omuz silkerek, "Ayrıntıya girmeyeceğim," dedi. "Dedikoduların peşindeyseniz Jean-Felix ile konuşun, benimle değil."

"Jean-Felix?"

"Jean-Felix Martin. Alicia'nın galericisi. Birbirlerini yıllardır tanıyorlar. Açıkçası hiç hoşlanmadığım biri."

"Dedikodu peşinde değilim," dedim. Bir yandan Jean-Felix ile ilk fırsatta konuşmam gerektiğini kafamın bir köşesine not ettim. "Ben daha çok sizin kişisel görüşünüzle ilgileniyorum. Size doğrudan bir soru sorabilir miyim?"

"Sorduğunuzu sanıyordum."

"Alicia'yı sever miydiniz?"

Konuşurken yüzünde herhangi bir ifade yoktu: "Elbette severdim."

İnanmadım.

"İki farklı şapka giydiğinizi hissediyorum. Bir yanda avukat şapkası ki ketum olmanız normal. Diğer yanda Gabriel'ın ağabeyi şapkası. Ben ağabeyi görmeye geldim."

Bir sessizlik oldu. Max'in çıkıp gitmemi isteyip istemeyeceğini düşündüm. Bir şey söylemek üzere gibi görünüyordu ama vazgeçti. Sonra birden masadan kalkıp pencereye gitti. Açtı. İçeri soğuk hava girdi. Max oda onu boğuyormuş gibi derin bir nefes

aldı. Sonunda kısık bir sesle konuştu: "İşin aslı... Ondan nefret ediyordum... Tiksiniyordum."

Hiçbir şey söylemedim. Bekledim. Pencereden dışarı bakmaya devam etti. Yavaşça konuşuyordu: "Gabriel benim sadece kardeşim değildi, aynı zamanda en iyi arkadaşımdı. Tanıyıp tanıyabileceğiniz en iyi insandı. Fazla iyiydi. Ve bütün yeteneği, iyiliği, hayata olan tutkusu *o orospu* yüzünden silinip gitti. Mahvettiği sadece onun hayatı değildi, benimkini de mahvetti. Tanrıya şükür annemle babam bunu göremediler." Birden sesi boğuldu, duygusallaştı.

Max'in acısını hissetmemek mümkün değildi; haline üzüldüm. "Alicia'nın savunmasını düzenlemek sizin için çok zor olmuş olmalı," dedim.

Max pencereyi kapatıp masasına geri döndü. Kontrolünü tekrar ele almıştı. Yine avukat şapkasını takmıştı. Tarafsız, dengeli, duygusuz. Omuz silkti.

"Gabriel öyle isterdi. Her zaman Alicia için en iyisini isterdi. Ona çılgınca âşıktı. Alicia ise sadece çılgındı."

"Sizce Alicia deli mi?"

"Siz söyleyin. Doktoru sizsiniz."

"Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Ne gördüğümü biliyorum."

"Ne görmüştünüz?"

"Duygu dalgalanmaları. Öfke. Saldırgan nöbetler. Eşyaları kırıp dökerdi. Gabriel bana birkaç kez onu öldürmekle tehdit ettiğini söylemişti. Onu dinlemeliydim, bir şey yapmalıydım. Alicia intihara kalkıştıktan sonra müdahale etmeliydim. Yardım alması için ısrar etmeliydim. Ama yapmadım. Gabriel onu koruma konusunda kararlıydı ve ben de aptal gibi izin verdim."

İçini çekip saatine baktı. Sohbeti toparlamam için bir işaretti. Ama şaşkın bakmakla yetindim.

"Alicia intihar etmeye mi çalıştı? Ne demek istiyorsunuz? Ne zaman? Cinayetten sonra mı?"

Max başını salladı. "Hayır, ondan yıllar önce. Bilmiyor muydunuz? Bildiğinizi sanmıştım."

"Ne zaman?"

"Babası öldükten sonra. Bir sürü... İlaç ya da öyle bir şeyler aldı. Tam hatırlayamıyorum. Bir tür sinir krizi geçirdi."

Tam onu biraz daha zorlayacakken kapı açıldı. Resepsiyonist kapıda belirip tıkalı burnuyla konuştu. "Tatlım, gitmeliyiz. Gecikeceğiz."

"Tamam," dedi Max. "Geliyorum, canım."

Kapı kapandı. Max ayağa kalkıp özür diler gibi baktı. "Tiyatroya biletimiz var." Şaşkın görünmüş olmalıyım, güldü. "Biz... Tanya ile ben... Geçen yıl evlendik."

"A... Anladım."

"Gabriel'ın ölümü bizi bir araya getirdi. O olmasaydı atlatamazdım."

Telefonu Max'in dikkatini dağıttı. Başımla cevap vermesini rica ettim.

"Teşekkürler, çok yardımcı oldunuz," dedim.

Odasından sessizce çıktım. Resepsiyonda Tanya'ya biraz daha dikkatle baktım. Sarışın, güzel, biraz ufak tefek bir kadındı. Burnunu sildi. Elindeki büyük pırlanta yüzüğü gördüm.

Ayağa kalkıp, suratı asık bana doğru yürüyünce şaşırdım. Kısık bir sesle hızlı hızlı konuştu.

"Alicia ile ilgili bilgi almak istiyorsanız," dedi, "kuzeni Paul ile konuşun. Onu herkesten iyi tanıyor."

"Halası Lydia Rose ile konuşmaya çalıştım," dedim. "Pek yardımcı olmak ister gibi değildi."

"Lydia'yı unutun. Cambridge'e gidin. Paul ile konuşun. Alicia ve kazadan sonraki gece ne olduğunu sorun ve..."

Ofisin kapısı açıldı. Tanya hemen sustu. Max görününce yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ona doğru yürüdü.

"Hazır mısın, sevgilim?" diye sordu.

Tanya gülümsüyordu ama gergin görünüyordu. Max'ten korktuğunu düşündüm. Neden, merak ettim.

13

Alicia Berenson'ın Günlüğü

22 Temmuz

Evde silah bulunmasından nefret ediyorum.

Dün akşam bununla ilgili yine kavga ettik. En azından ben o konuda kavga ediyoruz zannediyordum. Şu an emin değilim.

Gabriel kavga etmemizin benim suçum olduğunu söyledi. Galiba öyleydi. Onu bu kadar sinirli ve bana gözlerindeki o incinmiş ifadeyle bakarken görmekten nefret ettim. Ona acı vermekten nefret ediyorum. Ama bazen onu incitmek istiyorum ve neden, bilmiyorum.

Eve korkunç bir halde geldiğimi söyledi. Yukarı çıktığımı ve ona bağırmaya başladığımı. Öyle yapmış olabilirim. Galiba canım sıkkındı. Ne olduğundan emin değilim. Fundalıklar arasındaki yürüyüşten yeni gelmiştim. Yürüyüşün çoğunu hatırlamıyorum. Hayal kuruyor, işi, İsa resmini düşünüyordum. Eve gelirken bir evin önünden geçtiğimi hatırlıyorum. İki oğlan çocuğu hortumla oynuyordu. Yedi ya da sekiz yaşından daha büyük değillerdi. Büyük olan küçüğü ıslatıyordu. Işıkta suyun taneciklerinin arasında gökkuşağı oluşmuştu. Mükemmel bir gökkuşağı. Küçük oğlan ellerini öne doğru uzatmış, gülüyordu. Onları geçtim ve yanaklarımdan yaşların süzüldüğünü fark ettim.

O an aldırmamıştım ama şimdi düşününce ne olduğunu anlayabiliyorum. Gerçeği, hayatımın büyük bir kısmının yok olduğunu kabul etmek istemiyorum. Çocuk istediğimi inkâr edişim, çocuklara karşı hiçbir ilgimin olmadığını söylemem, tek

umursadığım şeyin sanatım olması. Ve bunlar doğru değil. Sadece birer bahane. Gerçek, çocuk sahibi olmaktan korkuyor olmam. Bana güvenilemez.

Annemin kanı damarlarımda akarken.

İşte eve geldiğimde bilinçli ya da bilinçsiz aklımdan geçenler bunlardı. Gabriel haklıydı, canım sıkkındı.

Ama silahı temizlerken görmeseydim öyle patlamazdım. Bir silahının olması beni çok sinirlendiriyor. Ve ne kadar yalvarırsam yalvarayım ondan kurtulmaması da beni incitiyor. Hep aynı şeyi söylüyor. Tüfek çiftliklerinden kalma, babasının eski silahlarından biriymiş ve o on altı yaşındayken ona vermiş, manevi önemi varmış, falan filan. Ona inanmıyorum. Bence onu evde tutmasının başka bir sebebi var. Böyle söyledim ve Gabriel da güvende olmak istemenin, evini ve karısını korumak istemesinin yanlış bir şey olmadığını söyledi. Ya biri evimize girerseymiş.

"O zaman polisi ararız," dedim. "Eve gireni vurmayız!"

Sesimi yükselttim ama o kendininkini daha da çok yükseltti ve birden birbirimize bağırmaya başladık. Belki biraz kontrolümü kaybetmişimdir. Ama sadece ona tepki veriyordum. Gabriel'ın saldırgan bir yanı var. Sadece arada bir gördüğüm bir yanı. Ve onu gördüğüm zaman korkuyorum. O kısacık anlarda kendimi bir yabancıyla yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Ve bu çok korkutucu.

Gecenin geri kalanında konuşmadık. Sessizce yatağa gittik.

Bu sabah sevişip barıştık. Sorunlarımızı daima yatakta çözüyor gibiyiz. Bir şekilde böylesi, örtülerin altında çıplak ve yarı uykuluyken "Özür dilerim" diye fısıldamak ve gerçekten özür dilemek daha kolay. Bütün savunma mekanizmaları ve haklılıklar yok oluyor, yerdeki kıyafet yığınının üzerinde kalıyor.

"Belki de bütün tartışmalarımızı yatakta yapmayı bir kural haline getirmeliyiz," dedi. Beni öptü. "Seni seviyorum. Tüfekten kurtulacağım, söz veriyorum."

"Hayır," dedim. "Önemli değil, unut gitsin. Sorun değil. Gerçekten."

Gabriel beni bir daha öptü ve kendine çekti. Çıplak vücudum üzerinde, sarıldım ona. Gözlerimi kapatıp bedenime göre yapılmış bu dostane vücuda kendimi bıraktım. Ve nihayet huzur buldum.

23 Temmuz

Caffe Dell'Artiste'de yazıyorum şimdi. Artık çoğu gün buraya geliyorum. Sürekli evden çıkma ihtiyacı duyuyorum. Sadece buradaki sıkılmış garson kız da olsa etrafta başka insanlar varken bir şekilde kendimi insanmışım, dünyayla sahiden bağım varmış gibi hissediyorum. Öteki türlü yok olma tehlikesi varmış, yok olacakmışım gibi geliyor.

Bazen yok olmayı istiyorum. Bu akşamki gibi. Gabriel ağabeyini yemeğe çağırmış. Bu sabah yumurtladı.

"Max'i uzun zamandır görmedik," dedi. "Joel'ın ev kutlamasından beri. Mangal yakacağım." Gabriel bana tuhaf baktı. "Sorun değil, değil mi?"

"Neden sorun olsun?"

Gabriel güldü. "Çok kötü bir yalancısın, biliyorsun değil mi? Yüzünü kısacık bir kitapmışçasına okuyabiliyorum."

"Ne anlatıyormuş o kitap?"

"Max'i sevmediğini. Hiçbir zaman sevmediğini."

"Doğru değil." Kızardığımı hissettim, omuz silkip gözlerimi kaçırdım. "Tabii ki Max'i seviyorum," dedim. "Onu görmek güzel olur... Bana tekrar ne zaman poz vereceksin? Resmi bitirmem gerekiyor."

Gabriel gülümsedi. "Bu hafta sonuna ne dersin? Ve resimle ilgili... Bana bir iyilik yapar mısın? Max'e gösterme, olur mu? Beni İsa olarak görmesini istemiyorum. Çenesinden kurtulamam sonra."

"Max görmeyecek," dedim. "Resim daha hazır değil."

Hazır olsaydı bile Max stüdyomda görmek istediğim son insan. Bunu düşündüm ama söylemedim.

Eve gitmeyi hiç istemiyorum. Bu klimalı kafede oturmak ve Max gidene kadar burada saklanmak istiyorum. Ama garson kız sabırsız sesler çıkarmaya ve saatine göstere göstere bakmaya başladı bile. Biraz sonra kovulacağım. Bu da deli bir kadın gibi bütün gece sokaklarda dolaşmayacaksam eve gitmekten ve gerçekle yüzleşmekten başka şansım yok demek. Ve Max'le yüzleşmekten.

24 Temmuz

Kafedeyim gene. Masamda başka biri oturuyordu ve garson kız bana anlayışla baktı. En azından bana öyle geldi. Benimle bir tür dayanışma içerisinde. Ama yanılıyor da olabilirim. Klimanın yanında dışarı değil, içeri bakan başka bir masaya oturdum. Fazla ışık yok. Soğuk ve karanlık. Tam ruh halime göre.

Dün akşam berbattı. Tahminimden de kötü.

Geldiğinde Max'i tanıyamadım; galiba daha önce hiç takım elbisesiz görmemişim. Üzerinde şortla biraz saçma görünüyordu. İstasyondan eve kadar yürüdüğü için fena terlemişti. Kel kafası kıpkırmızı parlıyordu. Koltuk altlarında koyu lekeler oluşmuştu. Önce benimle göz göze gelmedi. Yoksa ona bakmayan ben miydim?

Evle ilgili bir sürü yorumda bulundu; ne kadar değişik görünüyormuş, onu en son davet ettiğimizin üzerinden çok zaman geçmişmiş ve belki de artık bir daha davet etmeyeceğimizi düşünmeye başlamışmış. Gabriel özür dileyip durdu. Ne kadar yoğun çalıştığımızı anlattı. Benim yaklaşan sergim, onun işleri yüzünden kimseyle görüşemediğimizi söyledi. Gabriel gülümsüyordu ama Max'in konuyu açmış olmasının canını sıktığını anlayabiliyordum.

Başta kendime bir hayli hâkim oldum. Doğru anı bekliyordum. Ve sonra buldum. Max ve Gabriel bahçeye çıkıp mangalı yaktılar. Salata yapacağım, diyerek mutfakta kaldım. Max'in içeri gelip beni bulmak için bir bahane yaratacağını biliyordum.

Doğruydu tahminim. Yaklaşık beş dakika sonra ağır, sert ayak seslerini duydum. Max, Gabriel gibi yürümüyor. Gabriel kedi gibi sessizdir. Hiçbir zaman evin içinde dolandığını duymam.

Max, "Alicia," dedi.

Domatesleri doğrarken ellerimin titrediğini fark ettim. Bıçağı bırakıp ona döndüm.

Max boş bira şişesini kaldırıp gülümsedi. Hâlâ yüzüme bakmıyordu. "Yenisi için geldim," dedi.

Başımı salladım. Hiçbir şey söylemedim. Dolabı açıp yeni bir şişe aldı. Bira açacağı için etrafa baktı. Tezgâhın üzerini gösterdim.

Birayı açarken bana tuhaf bir şekilde gülümsedi. Bir şey söyleyecekmiş gibi. Ama ben önce davrandım: "Gabriel'a ne olduğunu söyleyeceğim," dedim. "Bilmen gerekir diye düşündüm."

Max'in gülümsemesi dondu. Yüzüme ilk kez, yılan gibi baktı. "Ne?"

"Gabriel'a anlatacağım. Joel'da olanları."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Hatırlamıyorum. Epey sarhoştum."

"Yalancı."

"Gerçekten."

"Beni öptüğünü hatırlamıyor musun? Beni elediğini?"

"Alicia, yapma."

"Neyi yapma? Büyütmeyeyim mi? Beni taciz ettin."

Sinirlendiğimi hissediyordum. Sesimi kontrol etmek ve bağırmamak için çaba sarf ediyordum. Pencereden dışarı baktım. Gabriel bahçenin ucunda, mangalın başında duruyordu. Duman ve sıcak hava görüntüsünü bulandırıyor, siluetini çarpıtıyordu.

"Sana hayran," dedim. "Sen onun ağabeyisin. Söylediğim zaman çok üzülecek"

"O zaman söyleme. Ona söyleyecek bir şey yok."

"Gerçeği bilmesi gerekiyor. Ağabeyinin gerçekte nasıl biri olduğunu bilmesi gerekiyor. Sen..."

Lafımı bitiremeden Max kolumu sertçe yakaladı ve beni kendine çekti. Dengemi kaybedip üzerine düştüm. Yumruğunu kaldırdı. Bana vuracağını sandım. "Seni seviyorum," dedi. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum..."

Ben bir şey yapamadan beni öptü. Kendimi geri çekmeye çalıştım ama bırakmadı. Sert dudaklarını kendiminkilerin üzerinde hissediyordum. Dili ağzımın içine girmeye çalışıyordu. İçgüdülerim kontrolü ele aldı.

Dilini var gücümle ısırdım.

Max bağırarak itti beni. Başını kaldırdığında ağzı kan içindeydi.

"Orospu!" Sesi boğuk, dişleri kıpkırmızıydı. Yaralı bir hayvan gibi baktı yüzüme.

Max'in Gabriel'ın ağabeyi olduğuna inanamıyorum. Gabriel'ın iyi özelliklerinin hiçbiri yok onda. Ne dürüstlüğü ne de iyiliği. Max beni iğrendiriyor. Yüzüne söyledim.

"Alicia, Gabriel'a hiçbir şey söyleme," dedi. "Ciddiyim. Seni uyarıyorum."

Başka bir şey söylemedim. Kanının tadı ağzımdaydı, dönüp o tattan kurtulana kadar ağzımı çalkaladım. Sonra bahçeye çıktım.

Yemek boyunca arada bir Max'in bana baktığını hissettim. Başımı kaldırıp bana baktığını görüyordum, hemen başını çeviriyordu. Hiçbir şey yemedim. Bir şey yeme fikri beni hasta ediyordu. Ağzımda kanının tadını alıp duruyordum.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Gabriel'a yalan söylemek istemiyorum. Ne de böyle bir sır saklamak istiyorum. Ama Gabriel'a söylersem bir daha hiçbir zaman Max ile konuşmaz. Ağabeyine bu kadar güvendiği için kendini çok kötü hisseder. Çünkü Max'e güveniyor. Ağabeyi onun idolü. Ve öyle olmamalı.

Max'in bana *âşık* olduğuna inanmıyorum. Bence sadece Gabriel'dan nefret ediyor, hepsi o. Onu deli gibi kıskanıyor ve ben dâhil Gabriel'a ait olan her şeyi elinden almak istiyor. Ama karşı koyduğuma göre herhalde artık beni rahatsız etmez. En azından öyle umuyorum. En azından bir müddet.

Bu yüzden şimdilik sessiz kalacağım.

Elbette Gabriel beni bir kitap gibi okuyabiliyor. Ya da belki iyi bir oyuncu değilimdir. Dün gece yatmaya hazırlanırken Max varken tuhaf davrandığımı söyledi.

"Sadece yorgundum."

"Hayır, başka bir şey vardı. Çok mesafeliydin. Belki biraz daha çaba sarf edebilirdin. Onu çok az görüyoruz. Onunla neden problemin var anlamıyorum."

"Problemim yok. Max ile alâkası yoktu. Sadece aklım başka yerdeydi. Resmi düşünüyordum. Sergiye yetişemeyeceğim. Düşünebildiğim tek şey bu." Becerebildiğimce ikna edici konuşmaya çalıştım.

Gabriel bana inanmayarak baktı ama o an için konuyu bıraktı. Max'i yeniden gördüğümüzde aynı şeyle yine yüzleşmem gerekecek. Ama içimden bir ses bunun uzun süre gerçekleşmeyeceğini söylüyor.

Bunu yazdığım için şimdi kendimi daha iyi hissediyorum. Yazılı olduğu için bir şekilde kendimi daha güvende hissediyorum. Bir tür kanıtım var.

Eğer konu oralara gelirse.

26 Temmuz

Bugün benim doğum günüm. Otuz üç yaşındayım.

Tuhaf. Erişeceğimi hayal ettiğim yaştan fazlasıyım. Hayal gücüm ancak bu kadarına izin vermişti. Artık annemin yaşını geçtim; ondan yaşlı olmak tuhaf bir his. O otuz ikiye geldi ve orada durdu. Ben onun yaşını geçtim ve durmayacağım. Yaşlanacağım, yaşlanacağım ama o hep aynı yerde kalacak.

Gabriel bu sabah çok tatlıydı. Beni öperek uyandırdı ve otuz üç kırmızı gül verdi. Çok güzellerdi. Parmağına dikenlerden biri battı. Kan kırmızı bir gözyaşı. Mükemmeldi.

Sonra beni kahvaltı için fundalıklarda pikniğe götürdü. Henüz güneş tam yükselmediği için sıcaklık katlanılabilir

vaziyetteydi. Sudan gelen bir serinlik vardı ve hava yeni biçilmiş çimen kokuyordu. Göl kenarında, bir söğüt ağacının altına Meksika'dan aldığımız mavi örtüyü serip uzandık. Söğüt dalları üzerimizde bir tente oluşturuyor, güneş aralarından parıldıyordu. Şampanya içip küçük tatlı domatesler, tütsülenmiş somon ve ekmek dilimleri yedik. Zihnimin gerilerinde bir yerlerde belli belirsiz bir tanıdıklık hissi vardı. Tam olarak ne olduğunu çözemediğim bir *deja vu* hissi. Belki de sadece sihirli ağaçların başka dünyalara açılan kapılar olduğuna dair çocuklukta anlatılan hikâyelerden, masallardan geliyordu. Belki daha sıkıcı bir şeydi. Sonra birden hatırladım.

Çok küçükken Cambridge'deki bahçemizde, söğüt ağacının dallarının altında otururken hatırladım kendimi. Orada saatlerce saklanırdım. Belki mutlu bir çocuk değildim ama o söğüt ağacının altında geçirdiğim saatlerde, burada Gabriel ile yatarken yaşadığım mutluluğa yakın bir mutluluk yaşardım. Ve şimdi sanki geçmişle bugün aynı anda, mükemmel tek bir anda yaşanıyor gibiydi. O anın sonsuza kadar sürmesini istedim. Gabriel uyudu, ben de onun eskizlerini yaptım. Yüzüne düşen alacalı güneşi yakalamaya çalıştım. Bu sefer gözlerini daha iyi yapabilmiştim. Kapalı oldukları için daha kolaydı ama en azından şeklini tam yapabilmiştim. Küçük bir oğlan çocuğu gibi görünüyordu. Kıvrılıp uyumuş, yumuşacık nefes alıp veriyordu. Ağzının kenarında kırıntılar vardı.

Pikniği bitirdik, eve gittik ve seviştik. Ve Gabriel beni kollarında tutup inanılmaz bir şey söyledi: "Alicia sevgilim dinle. Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Söyleyiş şekli beni hemen tedirgin etti. En kötüsünü bekleyerek kendimi hazırladım. "Söyle."

"Bir bebeğimiz olsun istiyorum."

Bir an konuşamadım. O kadar şaşırmıştım ki ne diyeceğimi bilemedim. "Ama sen çocuk istemiyordun. Demiştin ki..."

"Onu unut. Fikrimi değiştirdim. Bir çocuğumuz olsun istiyorum. Ha? Ne dersin?"

Gabriel bana umutla, beklentiyle bakıyordu. Cevap bekliyordu. Gözlerimin dolduğunu hissettim. "Evet," dedim, "evet, evet, evet..."

Birbirimize sarıldık. Ağladık, güldük.

Şimdi yatakta uyuyor. Yanından sessizce çıkıp bunları yazmam gerekti. Bugünü hayatımın sonuna kadar hatırlamak istiyorum. Her saniyesini.

Mutluyum. Umut doluyum.

14

Max Berenson'ın söylediği şeyi, Alicia'nın babasının ölümünden sonraki intihar girişimini düşünüp duruyordum. Dosyasında hiç bahsedilmiyordu, nedenini merak ediyordum.

Ertesi gün Max'i aradım. Tam ofisten çıkarken yakalamışım.

"Sakıncası yoksa birkaç soru daha sormak istiyorum."

"Tam kapıdan çıkıyordum."

"Uzun sürmeyecek."

Max iç geçirdi ve telefonun ahizesini indirip Tanya'ya anlayamadığım bir şey söyledi.

"Beş dakika," dedi. "Bütün vaktin bu kadar."

"Teşekkürler. Alicia'nın intihar girişiminden bahsetmiştiniz. Hangi hastanede tedavi görmüştü?"

"Hastaneye yatırılmadı."

"Yatırılmadı mı?"

"Hayır. Evde tedavi gördü. Onunla kardeşim ilgilendi."

"Ama... Eminim bir doktor kontrol etmiştir. Aşırı doz demiştiniz değil mi?"

"Evet. Gabriel eve bir doktor getirdi elbette. Ve doktor da... Konunun ortaya saçılmaması fikrine katıldı."

"Doktor kimdi? Adını hatırlıyor musunuz?"

Max bir an düşündü.

"Kusura bakmayın, söyleyemeyeceğim. Hatırlamıyorum."

"Aile hekimleri miydi?"

"Hayır, öyle olmadığına eminim. Kardeşimle aile hekimimiz aynıydı. Gabriel'ın bu olaydan ona bahsetmememi özellikle rica ettiğini hatırlıyorum."

"Ve bir isim hatırlayamadığınıza eminsiniz?"

"Kusura bakmayın. Hepsi bu muydu? Şimdi gitmem gerekiyor."

"Bir şey daha... Gabriel'ın vasiyetiyle ilgili detayları merak etmiştim."

Max derin bir nefes aldı ve sesi birden sertleşti.

"Vasiyeti mi? Konuyla alâkasını göremiyorum."

"Alicia tek varis miydi?"

"Bu soruyu tuhaf bulduğumu söylemek zorundayım."

"Yani anlamaya çalı..."

"Neyi anlamaya çalışıyorsunuz?" Max rahatsızlığını belli ederek lafımı kesti. "Tek varis bendim. Alicia'ya babasından yüklüce bir miras kaldığı için Gabriel onun durumundan endişe duymuyordu. Dolayısıyla mirasının büyük bölümünü bana bıraktı. Tabii mal varlığının bu kadar değerleneceğinden habersizdi. Hepsi bu kadar mı?

"Peki, Alicia'nın vasiyeti? O öldüğünde her şey kime kalıyor?"

"O," dedi Max sert bir sesle, "size söyleyebileceğim bir şey değil. Ve samimiyetle bunun son konuşmamız olduğunu umuyorum."

Telefonu kapadı. Ama sesindeki tını, bunun Max Berenson ile son konuşmam olmadığını söylüyordu.

Uzun süre beklemem gerekmedi.

Diomedes öğlen yemeğinden sonra beni ofisine çağırdı. İçeri girdiğimde başını kaldırıp bana baktı ama gülümsemedi.

"Senin sorunun ne?"

"Benim mi?"

"Bana aptalı oynama. Bu sabah kimden bir telefon aldığımı biliyor musun? Max Berenson. Onunla iki kez görüştüğünü ve bir sürü soru sorduğunu söyledi."

"Alicia ile ilgili bazı şeyler sordum. Bana rahatsız olmuş gibi gelmedi."

"Şimdi rahatsız ama. Taciz diyor."

"A ama..."

"Bir avukatın tantana çıkarmasını hiç istemeyiz. Yaptığın her şey bu klinikle sınırlı ve benim gözetimimde olmalı. Anlaşıldı mı?"

Kızmıştım ama başımla onayladım. Küskün bir ergen gibi yere baktım. Diomedes de buna uygun davranarak omuzuma pat pat vurdu.

"Theo. Sana bir öğüt vermeme izin ver. Yanlış yoldasın. Sanki bu bir dedektiflik hikâyesiymiş gibi sorular soruyorsun, ipuçları arıyorsun." Gülüp başını salladı. "Böyle bulamazsın."

"Neyi?"

"Gerçeği. Bion'u hatırla: 'Hafıza yoksa arzu da yoktur.' Terapist olarak bir gündemin olmamalı. Tek amacın onunla karşılıklı otururken orada olman ve duygularını dinlemen. Tüm yapman gereken bu. Gerisi kendiliğinden çözülecektir."

"Biliyorum," dedim. "Haklısınız."

"Evet, haklıyım. Ve bir daha Alicia'nın akrabalarına ziyaretlerde bulunduğunu duymayayım, tamam mı?"

"Söz veriyorum."

15

O öğleden sonra Cambridge'e, Alicia'nın kuzeni Paul Rose'u ziyarete gittim.

Tren istasyona yaklaşırken arazi gitgide düzleşti ve tarlaların üzerine soğuk mavi bir ışık yayıldı. Londra'nın dışına çıktığım için memnundum. Gökyüzü daha genişti ve daha rahat nefes alabiliyordum.

Trenden bir grup öğrenci ve turistle birlikte indim. Yönümü bulabilmek için telefonumdaki haritayı kullanıyordum. Sokaklar sessizdi; kaldırımda yankılanan ayak seslerimi duyabiliyordum. Birden yol bitti. Önümde bir arazi belirdi: çamurlu toprak ve bir nehre doğru uzanan yeşillik.

Nehrin kenarında sadece bir ev vardı. Çamura saplanmış kırmızı, büyük bir kiremit misali inatçı ve heybetli görünüyordu. Çirkin bir evdi. Victoria döneminden kalma bir canavar. Duvarlarını sarmaşıklar sarmıştı ve bahçeyi çoğu yaban, ot bürümüştü. Doğanın bir zamanlar kendisine ait olan yerleri tekrar ele geçirdiği hissine kapıldım. Burası Alicia'nın doğduğu evdi. Hayatının ilk on sekiz yılını burada geçirmişti. Kişiliği bu duvarlar arasında gelişmişti: Yetişkin hayatının kökleri, bütün sebepleri ve ardından gelen seçimleri burada gömülüydü. Bazen bugünün cevaplarının neden geçmişte yattığını anlamak zordur. Basit bir benzetmenin yardımı dokunabilir: Cinsel taciz alanında önemli psikiyatristlerden biri bir seferinde bana, pedofillerle çalıştığı

otuz yılda çocukluğunda tacize uğramamış tek bir pedofille bile tanışmadığını söylemişti. Bu, bütün tacize uğrayan çocukların tacizci olacağı anlamına gelmiyor ama çocukken tacize uğramamış birinin sonradan tacizci olması imkânsız. Kimse kötü doğmuyor. Winnicott'ın dediği gibi: "Bir bebek annesinden nefret edemez; önce annesinin ondan nefret etmesi gerekir." Bizler bebekken saf birer süngeriz, boş birer kâğıdız. İhtiyaçlarımız en temel şeyler: yemek, kaka yapmak, sevmek ve sevilmek. Ama doğduğumuz ve büyüdüğümüz ortama bağlı olarak bazen bir şeyler yanlış oluyor. İşkence edilen, taciz edilen bir çocuk gerçekte hiçbir zaman intikam alamaz çünkü güçsüzdür ve savunmasızdır. Ama hayal dünyasında intikama dair fanteziler geliştirebilir. Öfke de korku gibi tepkiseldir. Muhtemelen çocukluğunda Alicia'nın başına kötü bir şey geldi ve bu, yıllar sonra içindeki katili tetikledi. Bu sebep her ne ise herkes tüfeği alıp Gabriel'ın suratında patlatmazdı. Hatta çoğu insan bunu yapamazdı. Alicia'nın bunu yapabilmiş olması, iç dünyasında yanlış giden bir şey olduğunu gösteriyor. Bu yüzden bu evdeki hayatının nasıl olduğunu bilmek benim için önemliydi. Onu şekillendiren, cinayet işleyebilecek bir insan yapan şeyin ne olduğunu, onu olduğu kişi yapan şeyin ne olduğunu bilmek...

Ot bürümüş bahçede biraz daha ilerledim, yabani çiçeklerin arasından evin yan tarafına vardım. Arkada büyük bir söğüt ağacı vardı. Büyük, çok güzel bir ağaç. Dalları yerleri süpürüyordu. Alicia'yı bahçede, bu ağacın büyülü dalları arasında oynarken hayal ettim. Gülümsedim.

Sonra birden huzursuzlandım. Birinin gözlerini üzerimde hissediyordum.

Yukarı eve baktım. Yukarıdaki pencerelerden birinde bir yüz vardı. Çirkin bir surat. Yaşlı bir kadının suratı. Cama dayanmıştı ve doğrudan bana bakıyordu. Tuhaf, anlatılamaz bir korku hissettim.

Çok geç olana kadar arkamdaki ayak seslerini duymadım. Biri başımın arkasına kuvvetle vurdu ve kafatasımı bir acı kapladı.

Ve her yan karardı.

16

Sert soğuk zeminde sırtüstü uyandım. İlk hissim acıydı. Kafam sanki ikiye ayrılmış gibi zonkluyordu. Elimi uzatıp arkasını yokladım.

"Kan yok," dedi bir ses. "Ama yarın kötü çürümüş olacak. Berbat bir baş ağrısı çekeceğini söylemeye gerek yok."

Başımı kaldırdım ve Paul Rose'u ilk kez görmüş oldum. Tepemde duruyordu ve elinde bir beyzbol sopası vardı. Benim yaşlarımdaydı ama benden daha uzun ve yapılıydı. Yüzü bir oğlan çocuğununki gibiydi. Saçları Alicia'nınki gibi kızıldı. Leş gibi viski kokuyordu.

Oturmaya çalıştım ama beceremedim.

"En iyisi orada otur. Toparlan."

"Beyin sarsıntısı geçiriyorum galiba."

"Olabilir."

"Neden böyle bir şey yaptın?"

"Ne bekliyordun, arkadaşım? Seni hırsız sandım."

"Değilim."

"Artık biliyorum. Cüzdanını karıştırdım. Psikoterapistsin."

Arka cebine elini atıp cüzdanımı çıkardı. Bana fırlattı. Cüzdan göğsüme geldi. Uzanıp aldım.

"Kimliğini gördüm," dedi. "O hastanedesin. The Grove'da."

Evet manasında sallayınca kafam acıdı. "Evet."

"O zaman kim olduğumu biliyorsun."

"Alicia'nın kuzeni mi?"

"Paul Rose." Elini uzattı. "Gel, kalkmana yardım edeyim."

Şaşırtıcı derece kolaylıkla ayağa kalkmama yardım etti. Güçlüydü. Yalpaladım biraz. "Beni öldürebilirdin," diye mırıldandım.

Paul omuz silkti. "Sen de silahlı olabilirdin. Mülküme girdin. Ne bekliyordun? Neden buradasın?"

"Seni görmeye geldim." Acı içinde yüzümü buruşturdum. "Keşke gelmeseydim."

"İçeri gel, biraz otur."

Beni götürdüğü yere gitmekten başka bir şey yapamayacak kadar canım acıyordu. Her adımda başım zonkluyordu. Arka kapıdan içeri girdik.

Evin içi de en az dışı kadar köhneydi. Mutfak duvarlarında turuncu geometrik desenler vardı. Kırk yıl öncesinin modasıydı. Duvar kâğıtları parçalar halinde duvardan dökülüyordu. Kıvrılmış, bükülmüş ve sanki yanmış gibi kararmışlardı. Tavanın köşelerindeki örümcek ağlarından mumyalanmış böcekler sarkıyordu. Yerde o kadar çok toz vardı ki duvardan duvara halı kaplıymış gibi görünüyordu. Alttan alta gelen kedi idrarı kokusu midemi bulandırdı. Mutfakta en az beş kedi vardı; çeşitli yerlerde ve sandalyelerde uyuyorlardı. Yerde, ağzı açık plastik torbaların içinde kokuşmuş kedi maması kutuları vardı.

"Otur," dedi. "Sana çay yapayım."

Paul beyzbol sopasını kapının yanında duvara dayadı. Gözüm üzerindeydi. Onun yanında kendimi güvende hissetmiyordum.

Paul elime çatlamış bir fincanda çay verdi. "İç," dedi

"Ağrı kesicin var mı?"

"Bir yerlerde aspirin olacak, bakayım. Al..." Bir şişe viskiyi eline aldı. "Bunun yardımı olur."

Fincana biraz viski koydu. İçtim. Sıcak, tatlı ve sertti. Paul bana bakarak çayını içerken bir sessizlik oldu. Alicia'yı ve o delici bakışlarını hatırladım.

Sonunda, "Alicia nasıl?" diye sordu. Ben cevap veremeden devam etti. "Onu görmeye gitmedim. Buradan gitmek kolay değil. Annem iyi değil... Onu yalnız bırakmak istemiyorum."

"Anlıyorum. Alicia'yı en son ne zaman gördün?"

"Ah, yıllar oldu. Uzun zamandır görmedim. İletişimimiz kesildi. Düğünlerine gitmiştim ve sonra da birkaç kez daha gördüm ama... Gabriel onu biraz fazla sahiplenmişti galiba. Zaten o da evlenince aramayı bıraktı. Ziyaret etmeyi de. Doğrusu annemin kalbi çok kırıldı."

Konuşmadım. Başımdaki zonklamayla zar zor düşünebiliyordum. Beni seyrettiğini hissediyordum.

"Beni neden görmek istedin?" diye sordu.

"Sadece birkaç soru... Sana Alicia'yla ilgili bir şeyler sormak istedim. Onun... Çocukluğuyla ilgili."

Paul başını salladı ve fincanına biraz daha viski koydu. Şimdi rahatlamış görünüyordu; viski beni de rahatlatmış, acımı azaltmıştı ve daha iyi düşünebilmeye başlamıştım. Kendime konuda kal, dedim. Bir şeyler öğren. Sonra da buradan defolup git.

"Birlikte mi büyüdünüz?"

Paul onayladı. "Babam öldükten sonra annemle buraya taşındık. Ben sekiz ya da dokuz yaşındaydım. Geçici olacaktı sanırım... Ama sonra Alicia'nın annesi kazada ölünce... Annem burada kaldı. Alicia ve Vernon amcaya bakabilmek için."

"Vernon Rose... Alicia'nın babası mı?"

"Evet."

"Ve Vernon birkaç yıl önce burada mı öldü?"

"Evet. Yıllar önce." Kaşlarını çattı. "Kendini öldürdü. Kendini astı. Yukarıda, çatı katında. Cesedi ben buldum."

"Korkunç olmalı."

"Evet, zordu. Özellikle Alicia için. Şimdi düşünüyorum da onu son görüşüm o zamandı. Vernon amcanın cenazesinde. Durumu kötüydü." Paul ayağa kalktı. "Bir tane daha içmek ister misin?"

İtiraz etmeye çalıştım ama viski koyarken lafını sürdürdü. "Hiçbir zaman inanmadım biliyor musun? Gabriel'ı öldürdüğüne. Bana anlamsız geliyor."

"Neden?"

"Çünkü o öyle biri değildi. Şiddet sevmezdi."

Şimdi seviyor, diye düşündüm. Ama bir şey demedim. Paul viskisinden bir yudum aldı. "Hâlâ konuşmuyor mu?"

"Hayır. Konuşmuyor."

"Anlamsız. Hepsi anlamsız. Biliyor musun, ben o..."

Tavandan gelen bir vurma sesi lafımızı böldü. Boğuk bir ses geliyordu. Bir kadının sesi, ama söyledikleri anlaşılmıyordu.

Paul yerinden fırladı. "Bir dakika," dedi ve dışarı çıktı. Aceleyle merdivenlerin başına gitti. Sesini yükseltti.

"Bir şey mi oldu, anne?"

Yukarıdan anlayamadığım boğuk bir ses geldi.

"Ne? Ha, tamam. Bir... Bir dakika." Paul'un sesi huzursuzdu. Koridorun ucundan bana bakıp kaşlarını çattı. Başını salladı.

"Yukarı çıkmanı istiyor."

17

Hâlâ sersemdim ama Paul'u tozlu basamaklarda, bu sefer yalpalamadan takip ettim.

Lydia Rose merdivenin başında bekliyordu. Pencereden gördüğüm asık suratı hatırladım. Örümcek ağları gibi omuzlarına dağılmış uzun beyaz saçları vardı. Aşırı kiloluydu. Şiş bir boyun, etli kollar, ağaç gövdeleri gibi kocaman bacaklar. Ağırlığı altında eğilen ve her an kırılabilecekmiş gibi görünen bastonuna yaslanmıştı.

"Kim bu? Kim bu?"

Cırlak sesli soruyu Paul'a sormuştu ama bana bakıyordu. Gözlerini benden ayırmıyordu. Bir kez daha Alicia'nın gözlerindeki o yoğun, delici bakışı gördüm.

Paul sesini alçaltarak konuştu. "Sinirlenme, anne. Alicia'nın terapisti, o kadar. Hastaneden. Benimle konuşmaya gelmiş."

"Seninle mi? Seninle niye konuşmak istiyor? Sen ne yaptın?"

"Sadece Alicia hakkında bir şeyler öğrenmek istiyor."

"O bir gazeteci geri zekâlı!" Sesi bir çığlık gibi çıktı. "Kov gitsin!"

"Gazeteci değil. Kimliğini gördüm, tamam mı? Haydi anne, lütfen, gel, yatıralım seni."

Odasına götürülmesine söylenerek izin verdi. Paul başıyla takip etmemi işaret etti.

Lydia gürültüyle indiğinde yatak, ağırlığıyla sarsıldı. Paul yastıklarını düzeltti. Çok yaşlı bir kedi, annesinin ayaklarının dibinde uyuyordu. Gördüğüm en çirkin kediydi. Yaralı bereli, bir kulağı ısırılmış. Uykusunda mırıldıyordu.

Odada göz gezdirdim. Çöp doluydu: eski dergi yığınları, sararan gazeteler, eski kıyafetler. Duvar kenarında bir oksijen tüpü, yatağın yanındaki komodinin üzerinde de içi ilaç dolu bir kek kalıbı vardı.

Lydia'nın düşmanca bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Bakışlarında delilik vardı; o kadarından emindim.

"Ne istiyor?" diye sordu. Gözleri beni tartarken aşağı yukarı oynuyordu. "Kim bu?"

"Şimdi söyledim ya anne. Alicia'nın geçmişiyle ilgili bir şeyler öğrenmek istiyor. Tedaviye yardımcı olması için. Onun psikoterapisti."

Lydia psikoterapistler hakkındaki düşüncelerini hiç çekinmeden ifade etti. Başını çevirdi, boğazını temizledi ve tam önüme gelecek şekilde tükürdü.

Paul homurdandı. "Anne, lütfen..."

"Kes sesini." Lydia bana baktı. "Alicia hastanede olmayı hak etmiyor."

"Öyle mi?" dedim. "Nerede olmalı?"

"Nerede olacak? Cezaevinde." Lydia bana küçümseyerek baktı. "Alicia hakkında bir şeyler mi öğrenmek istiyorsun? Anlatayım. Kancığın tekidir. Hep öyleydi. Çocukken bile."

Dinliyordum ve başım zonkluyordu. Lydia devam etti. Öfkesi gitgide yükseliyordu.

"Zavallı Vernon ağabeyim. Eva'nın ölümünden sonra bir daha hiçbir zaman kendine gelemedi. Ona ben baktım. Alicia'ya ben baktım. Peki, o kıymet bildi mi?"

Cevaba ihtiyaç olmadığı belliydi. Cevap beklemiyordu zaten.

"Alicia bana borcunu nasıl ödedi, biliyor musun? Bütün iyiliğime karşı ne yaptı? Bana ne yaptı, biliyor musun?"

"Anne, lütfen..."

"Kes sesini, Paul!" Lydia bana döndü. Sesindeki öfkeye şaşırmıştım. "O orospu benim *resmimi* yaptı. Benim bilgim ya da iznim olmadan resmimi yaptı. Sergisine gittim ve işte, orada asılı duruyordu. İğrenç, tiksinti veren bir şeydi; alay konusuydu."

Lydia öfkeden titriyordu ve Paul da endişeli görünüyordu. Bana memnun olmayan gözlerle baktı.

"Belki gitsen daha iyi olacak, dostum. Sinirlenmemesi lazım annemin."

Başımla onayladım. Lydia Rose iyi değildi, o konuda şüphe yoktu. Memnuniyetle kaçtım.

Şiş bir kafa ve büyük bir baş ağrısıyla evden çıkarak istasyona gittim. Ne büyük bir vakit kaybı. Hiçbir şey bulamamıştım. Alicia'nın neden o evden mümkün olduğu kadar çabuk kaçtığı hariç. Bana on sekiz yaşımda babamdan kaçmak için evden ayrılışımı hatırlatmıştı. Alicia'nın kimden kaçtığı çok belliydi. Lydia Rose.

Alicia'nın Lydia ile ilgili yaptığı portreyi düşündüm. Alay konusu demişti resim için. Alicia'nın galerisine bir ziyarette bulunmanın ve resmin halasını neden o kadar rahatsız ettiğini anlamanın vakti gelmişti.

Cambridge'den ayrılırken en son Paul'u düşünüyordum. O canavar gibi kadınla yaşamak, kölesi olmak zorunda kalmasına üzülmüştüm. Yalnız bir hayat. Pek arkadaşı olduğunu sanmıyordum. Ya da bir kız arkadaş. Hatta hiçbir kızla beraber olmadığını duysam şaşırmazdım. Gelişkin vücuduna rağmen çocuksu, gelişmemiş bir yanı vardı.

Lydia'dan anında nefret etmiştim. Muhtemelen bana babamı hatırlattığı için. Evde kalmış olsaydım benim de sonum Paul gibi olurdu. Ailemle Surrey'de kalsaydım bir manyağın kölesi olurdum.

Londra'ya dönerken yol boyunca kendimi çok kötü hissettim. Üzgün, yorgun, ağlamaklı. Paul'un kederini mi yoksa kendiminkini mi hissediyordum, emin değildim.

18

Geldiğimde Kathy evde değildi.

Dizüstü bilgisayarını açıp e-postalarına girmeye çalıştım ama olmadı. Çıkış yapmıştı.

Aynı hatayı bir daha yapmama ihtimalini kabul etmek zorundaydım. Durmadan bakıp duracak mıydım? Takıntıya dönüşecek, sonunda delirecek miydim? Nasıl bir klişe haline geldiğimi anlayacak kadar kendimin farkındaydım. Kıskanç koca. Ve Kathy'nin *Othello*'da Desdemona'yı oynuyor olmasındaki ironinin farkındaydım.

O e-postaları daha okuduğum akşam kendime ileti olarak göndermeliydim. O zaman gerçek bir kanıtım olurdu. Hata yapmıştım. Ne gördüğümü ben bile sorgulamaya başlamıştım. Hafızama güvenilebilir miydim? Nihayetinde o anda kafam aşırı iyiydi. Okuduğumu yanlış mı anlamıştım? Kendimi Kathy'nin masumiyetini ispatlamak için uğraşırken buldum. Belki de sadece oyunculuk egzersizlerinden biriydi. *Othello*'ya hazırlanırken karaktere girip onun gibi yazıyordu. *All My Sons* için hazırlanırken altı hafta boyunca Amerikan aksanıyla konuşmuştu. Burada da buna benzer bir durumun olması olasıydı. Gerçi e-postaların altına kendi adını yazmıştı, Desdemona değil.

Keşke hepsini hayal etmiş olsaydım. O zaman, tıpkı rüyaları unuttuğumuz gibi, unutuverirdim. Uyanırdım ve yok olurdu. Ama unutmak yerine sonu gelmeyen bir güvensizliğin, şüphenin

ve paranoyanın içine hapsoldum. Gerçi yüzeyde pek bir şey değişmemişti. Hâlâ pazarları birlikte yürüyüşe çıkıyorduk. Parkta dolaşan diğer çiftler gibi görünüyorduk. Belki sessizliklerimiz normalden uzundu ama huzursuz değildi. Ancak bu sessizliğin altında, hararetli ve tek taraflı bir diyalog dönüyordu kafamda. Milyonlarca sorunun provasını yapıyordum. Neden yapmıştı? Nasıl yapabilirdi? Neden beni sevdiğini söylemiş, evlenmiş, benimle sevişmiş, yatağımı paylaşmış ve sonra da yüzüme yalan söylemiş, yıllardır yalan söylemeye devam etmişti? Ne kadar zamandır devam ediyordu? O adamı seviyor muydu? Beni onun için terk edecek miydi?

O duştayken birkaç kez telefonuna bakmış, mesajlarını kontrol etmiş ama hiçbir şey bulamamıştım. Eğer o tip mesajlar aldıysa bile silmişti. Elbette aptal değildi; sadece bir kez dalgınlığına gelmişti.

Hiçbir zaman gerçeği bilemeyecek olmam mümkündü. Hiçbir zaman ne olduğunu öğrenemeyebilirdim.

Bir yandan öyle olmasını da umut ediyordum.

Yürüyüşten sonra kanepede otururken Kathy bana baktı. "İyi misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmem. Biraz durgun görünüyorsun."

"Bugün mü?"

"Sadece bugün değil. Son zamanlarda."

Gözlerimi gözlerinden kaçırdım. "İş yüzünden. Aklımda çok şey var."

Kathy başını salladı. Elimi anlayışlı bir şekilde sıktı. İyi rol yapıyordu. Neredeyse umurunda olduğunu sanabilirdim.

"Provalar nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Daha iyi. Tony'nin bazı güzel fikirleri var. Önümüzdeki hafta onların üzerinden geçmek için geç saatlere kadar çalışacağız."

"Tamam."

Artık söylediği tek söze bile inanmıyordum. Her cümlesini analiz ediyordum. Tıpkı hastalarımla yaptığım gibi. Bir alt metin

arıyordum. Sözlü olmayan ipuçlarını bulabilmek için satır aralarına bakıyordum. Ses tonunda değişme, bir kelime kaçırma, atlama. Yalanlar.

"Tony nasıl?" diye sordum.

Omzunu silkerek, "İyi," dedi. Sanki hiç umurunda değilmiş gibi. İnanmadım. Tony, yönetmeni, onun idolüydü. Hakkında durmadan konuşup dururdu ama son zamanlarda ondan pek bahsetmiyordu. Oyunlar, oyunculuk ve tiyatro üzerine konuşurlardı. Bilmediğim bir dünya. Tony hakkında çok şey duymuş ama onu sadece bir kez, kısacık gömüştüm. Kathy'yi provadan sonra almaya gittiğimde. Kathy'nin bizi tanıştırmamasının tuhaf olduğunu düşünmüştüm. Tony evliydi ve karısı da oyuncuydu. Kathy'nin onu pek sevmediği hissine kapılmıştım. Belki karısı da benim gibi ilişkilerini kıskanıyordu. Dördümüzün yemeğe gitmesini önermiştim ama Kathy bu fikre pek prim vermemişti. Bizi birbirimizden uzak tutmaya çalıştığını düşünmüştüm.

Kathy'nin bilgisayarını açtığını gördüm. Yazarken ekranını benim göremeyeceğim bir açıda tutuyordu. Parmaklarının yazdığını duyabiliyordum. Kime yazıyordu? Tony'ye mi?

Esneyerek, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Sadece kuzenime e-posta yazıyorum. Sidney'de şu an."

"Öyle mi? Selam söyle."

"Olur."

Kathy bir dakika daha yazdı, sonra durdu ve bilgisayarı bıraktı. "Banyo yapacağım."

Başımı salladım. "Tamam."

Bana memnun bir surat ifadesiyle baktı. "Neşelen, sevgilim. İyi olduğuna emin misin?"

Gülümseyerek başımı salladım. Kalkıp gitti. Banyo kapısı kapanana ve su sesini duyana kadar bekledim. Oturduğu yere doğru kaydım. Bilgisayarına uzandım. Parmaklarım titreyerek açtım. En son kullandığı sekmeyi açtım ve e-posta kutusuna giriş sayfasına geldim.

Ama çıkış yapmıştı.

Tiksintiyle bilgisayarı ittim. Bir noktada bunun durması lazım, dedim. Delilik böyle başlar. Yoksa zaten delirdim mi?

Yatağa girmiş, üzerime örtüyü çekerken Kathy dişlerini fırçalayarak odaya girdi.

"Sana söylemeyi unuttum. Nicole önümüzdeki hafta Londra'da olacak."

"Nicole?"

"Nicole'u biliyorsun. Veda partisine gitmiştik."

"Ha, evet. New York'a taşındı sanıyordum."

"Taşınmıştı ama şimdi geri dönüyor." Bir sessizlik. "Perşembe günü benimle buluşmak istiyor... Akşam provadan sonra."

Neden şüphelendiğimi bilmiyorum. Kathy'nin bana doğru bakıyor olmasına rağmen gözlerime bakmıyor olması mıydı? Yalan söylediğini hissettim. Hiçbir şey söylemedim. O da söylemedi. Çıktı. Banyoda diş macununu tükürdüğünü ve ağzını çalkaladığını duyabiliyordum.

Belki de bir şey değildi. Belki de tamamıyla masum bir şeydi, Kathy gerçekten de perşembe günü Nicole ile buluşacaktı.

Belki de.

Bilmemin tek yolu vardı.

19

Alicia'nın galerisinin önünde, bundan altı yıl önce *Alkestis*'i görmeye gittiğim zamankinin aksine kuyruk yoktu. Vitrinde başka bir sanatçının eseri vardı ve bu sanatçı, muhtemel yeteneğine rağmen Alicia'nın kalabalıkları içeri çekebilen kötü şöhretine sahip değildi.

Galeriye girer girmez titredim. İçerisi dışarıdan da soğuktu. Havanın derecesi kadar mekânın atmosferinde de insanı titreten bir şey vardı: çelik kolonların ve çıplak beton zeminin kokusu. Ruhsuz, diye düşündüm. Bomboş.

Galerici masasında oturuyordu. Ben yaklaşırken ayağa kalktı.

Jean-Felix Martin kırklarının başındaydı. Siyah saçları ve gözleriyle yakışıklı bir adamdı. Üzerinde kırmızı bir kafatası olan dar bir tişört giymişti. Kim olduğumu ve neden geldiğimi söyledim. Alicia ile ilgili konuşmaya istekli oluşuna şaşırdım. Aksanlı konuşuyordu. Fransız olup olmadığını sordum.

"Parisliyim ama öğrenciliğimden beri burada yaşıyorum. En az yirmi yıl oldu. Bugünlerde kendimi daha çok İngiliz sayıyorum." Gülümsedi ve arkada bir odayı işaret etti. "Buyurun, bir kahve içelim."

"Teşekkürler."

Jean-Felix beni resimlerle dolu bir odaya aldı.

Fazla karmaşık görünen bir kahve makinesini kullanırken "Alicia nasıl?" diye sordu. "Hâlâ konuşmuyor mu?"

Başımı salladım. "Hayır."

Anlayışla kafa sallayarak iç geçirdi. "Çok üzücü. Oturmaz mısınız? Ne sormak istiyorsunuz? Dürüstçe cevaplamak için elimden geleni yaparım." Jean-Felix bana merakla bezeli çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Gerçi neden bana geldiğinizden çok da emin değilim."

"Alicia ile yakındınız, değil mi? Profesyonel ilişkinizin haricinde..."

"Kim dedi onu?"

"Gabriel'ın ağabeyi, Max Berenson. Sizinle konuşmamı tavsiye etti."

Jean-Felix gözlerini devirdi. "Ah, Max'i gördünüz, öyle mi? Ne *sıkıcı* bir adam."

Bunu öyle bir tiksintiyle söyledi ki gülmeden edemedim. "Max Berenson'ı tanıyor musunuz?"

"Yeterince. Tercih edeceğimden fazla." Bana ufak bir fincan kahve verdi. "Alicia ile yakındık. Çok yakındık. Birbirimizi yıllardır tanıyorduk. Gabriel ile tanışmasından çok önceden beri."

"Bilmiyordum."

"A, evet. Sanat okulunda beraberdik. Mezun olduktan sonra da beraber boya yaptık."

"Yani ortak işler mi?"

"Hayır, tam öyle değil." Jean-Felix güldü. "Yani birlikte duvar boyadık. Badana."

Gülümsedim. "Ha, anladım."

"Badanada ressamlıktan iyi olduğum ortaya çıktı. Alicia ilk ünlenmeye başladığı zamanlarda resim yapmayı bıraktım. Ve burayı işletmeye başladığımda Alicia'nın eserlerini sergilemek bana en doğrusu gibi geldi. Son derece doğal, kendiliğinden gelişmiş bir süreç."

"Evet, öyle görünüyor. Peki, ya Gabriel?"

"Ne olmuş ona?"

Sesinde incelemeye değer, savunmaya çekilir bir gerginlik hissettim. "Yani onun bu dinamiğin içinde nerede olduğunu merak ettim. Muhtemelen onu da iyi tanıyordunuz?"

"Pek değil."

"Değil mi?"

"Öyle." Jean-Felix bir anlığına tereddüt etti. "Gabriel beni tanımakla pek uğraşmadı. O fazlasıyla... Kendiyle meşguldü."

"Pek sevmiyordunuz galiba?"

"Sevmezdim. Onun da beni sevdiğini sanmıyorum. Hatta sevmediğini biliyorum."

"Peki, neden?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Kıskanıyor muydu dersiniz? Alicia'yla ilişkinizi?"

Jean-Felix kahvesinden bir yudum aldı ve başını salladı. "Evet. Mümkün."

"Belki de sizi bir tehdit olarak gördü?"

"Siz söyleyin. Bütün cevapları biliyor gibi görünüyorsunuz."

Demek istediğini anladım. Daha fazla zorlamadım. Başka bir yaklaşım denedim. "Alicia'yı cinayetten birkaç gün önce görmüşsünüz yanılmıyorsam."

"Evet, onu görmeye evine gittim."

"O konuda bir şeyler anlatabilir misiniz?"

"Sergisi yaklaşıyordu ve işleri yetiştiremiyordu. Bu yüzden endişeliydi."

"Yeni işlerin hiçbirini görmemiş miydiniz?"

"Hayır, uzun zamandır bana göstermiyordu. Ben de gidip bir görsem iyi olur diye düşündüm. Bahçenin ucundaki stüdyosunda olur diye düşünmüştüm. Ama orada değildi."

"Değil miydi?"

"Hayır, onu evde buldum."

"İçeri nasıl girdiniz?"

Jean-Felix soruya şaşırdı. "Ne?"

Durumu zihninde hızlıca değerlendirmeye çalıştığını görebiliyordum. Sonra başını salladı. "Ah, ne dediğinizi anlıyorum," dedi. "Sokaktan arka bahçeye giren bir kapı vardı. Genelde kilitli olmazdı. Oradan da arka kapıdan mutfağa girdim. O da kilitli değildi." Gülümsedi. "Biliyor musunuz, bir psikiyatristten çok dedektifi andırıyorsunuz."

"Ben bir psikoterapistim."

"Aralarında fark var mı?"

"Sadece Alicia'nın duygu durumunu anlamaya çalışıyorum. Size nasıl görünmüştü?"

Jean-Felix omuz silkti. "İyi görünüyordu. İşle ilgili biraz tedirgindi."

"Hepsi bu mu?"

"Eğer birkaç gün sonra kocasını vuracakmış gibi görünüp görünmediğini soruyorsanız... İyi görünüyordu." Kahvesini bitirdi. Aklına bir şey gelmiş gibi bir an duraksadı. "Resimlerinden bazılarını görmek ister misiniz?" Cevabı beklemeden kalktı ve kapıya doğru yürüdü, takip etmemi işaret etti.

"Gelin."

20

Jean-Felix'in peşinden depoya girdim. Geniş bir kasaya doğru gitti, kapağını kaldırdı ve çarşaflara sarılmış üç resim çıkardı, diklemesine yerleştirdi. Resimleri dikkatle açtı. Sonra da geriye çekilip yapmacık bir abartıyla ilkini bana gösterdi.

"*Voilà.*"

Resme baktım. Bu da Alicia'nın diğer işleri gibi foto-gerçekçiliğe sahipti. Annesinin can verdiği trafik kazasının fotoğrafıydı neredeyse. Enkaza dönmüş arabanın direksiyonuna yığılı bir kadın. Her yanı kanla kaplıydı; öldüğü açıktı. Ruhu bedeninden, kanatları sapsarı bir kuş misali ayrılıyor, göğe yükseliyordu.

Jean-Felix resme bakarak, "Muhteşem değil mi?" dedi. "Bütün o sarılar, kırmızılar ve yeşiller. İçinde kaybolabilirim. Neşeli bir hali var."

Benim seçeceğim kelime neşeli olmazdı. Belki iç karartıcı. Resim hakkında ne hissettiğimden emin değildim.

Bir sonraki resme geçtim. Çarmıha gerilmiş İsa. Ya da İsa mıydı?

"Gabriel," dedi Jean-Felix. "Bir hayli benziyor."

Gabriel'dı ama Gabriel İsa gibi resmedilmişti. Çarmıha gerilmiş, haçın üzerinde asılı, yaralarından kanlar damlıyor. Başında dikenlerden taç. Gözleri aşağı değil, dimdik karşıya bakıyordu. İşkence edilmiş, utanmayan, sitemkâr bakışlar. İçimi delip geçiyorlardı sanki. Resme daha yakından baktım.

Gabriel'ın gövdesine bağlanmış alâkasız nesneye. Bir tüfek.

"Bu onu öldüren silah mı?"

Jean-Felix başını salladı. "Evet. Ona aitti yanılmıyorsam."

"Ve bu resim cinayetten önce mi yapılmıştı?"

"Bir ay kadar önce. Alicia'nın aklında ne olduğunu gösteriyor, değil mi?" Jean-Felix üçüncü resme ilerledi. Diğerlerinden daha büyük bir tuvaldi. "Bu en güzeli. Daha iyi görebilmek için biraz geriden bakın."

Dediğini yapıp birkaç adım geriledim. Sonra dönüp baktım. Resmi gördüğüm anda istemsiz bir kahkaha attım.

Alicia'nın halası Lydia Rose'du resimdeki kadın. Ve bu resme neden o kadar bozulduğu açıktı. Lydia ufacık bir yatağa uzanmıştı ve çıplaktı. Yatak ağırlığı altında eğilmişti. Dev gibiydi, bir canavar gibiydi. Yatağın her yerine yayılmış bir et yığını. Yerlere akıyor, odayı kaplıyor, gri bir reçel gibi kat kat yayılıyordu.

"Tanrım," dedim, "gaddarlık bu."

"Bence çok güzel." Jean-Felix bana ilgiyle baktı. "Lydia'yı tanıyor musunuz?"

"Evet, onu ziyarete gittim."

"Anlıyorum," dedi gülümseyerek. "Ödevinizi yapmışsınız. Ben Lydia ile hiç tanışmadım. Alicia ondan nefret ediyordu."

Resme bakarak, "Evet," dedim. "Evet, görebiliyorum."

Jean-Felix dikkatle resimleri tekrar sarmaya başladı.

"Ve *Alkestis*?" dedim. "Onu da görebilir miyim?"

"Elbette. Beni takip edin." Jean-Felix beni galerinin sonunda bulunan dar bir koridordan geçirdi. Orada *Alkestis* başlı başına bir duvarı işgal ediyordu. Hatırladığım kadar gizemli ve güzeldi. Alicia çıplak bir halde stüdyosunda boş bir tuvalin önünde duruyor ve kan kırmızısı bir fırçayla boyuyordu. Alicia'nın ifadesini inceledim. Yine yorumlanamıyordu. Kaşlarımı çattım.

"Onu okumak imkânsız."

"Amaç o zaten; bu bir yorum reddi. Sessizlik hakkında bir resim."

"Ne dediğinizi anladığımdan emin değilim."

"Eh... Sanat dediğimiz şeyin özünde gizem vardır. Sessizliği Alicia'nın sırrı. Dinsel manada gizemi. Bu yüzden resmin adını *Alkestis* koydu. Okumuş muydunuz? Euripides." Bana merakla baktı. "Okuyun, o zaman anlayacaksınız."

Başımla onayladım ve o anda resimde daha önce fark etmediğim bir şeyi fark ettim. Daha yakından bakmak için eğildim. Resimde arka planda masanın üzerinde bir kâse meyve duruyordu. Elmalar ve armutlar. Ve kırmızı elmalarda beyaz kurtçuklar vardı. Meyvenin etrafında sürünen, dolaşan kurtçuklar. Onları gösterdim.

"Bunlar..."

"Kurtçuk." Jean-Felix başıyla onayladı. "Evet."

"Büyüleyici. Ne anlama geliyor acaba?"

"Muhteşem bir resim. Bir başyapıt. Gerçekten." Jean-Felix iç geçirdi ve portrenin diğer tarafından bana baktı. Alicia bizi duyabilirmiş gibi sesini alçalttı. "Onu o zaman tanımamış olmanız çok yazık. Tanıdığım en enteresan insandı. Pek çok insan canlı değildir, biliyor musunuz? Gerçek anlamda değildirler, demek istiyorum. Bütün hayatları boyunca uykularında yürürler. Ama Alicia yaşıyordu. Gözlerinizi ondan almanız mümkün değildi." Jean-Felix başını resme çevirdi ve Alicia'nın çıplak vücuduna baktı. "Çok güzel."

Ben de Alicia'nın vücuduna baktım. Ama Jean-Felix'in güzellik gördüğü yerde ben sadece acı görüyordum. Kendi bedenine açtığı yaralar ve izler.

"Sizinle hiç intihar girişimi hakkında konuştu mu?"

Olta atıyordum ama Jean-Felix yeme geliverdi.

"A, onu biliyor musunuz? Tabii, elbette."

"Babası öldükten sonra?"

"Alicia dağıldı." Başını salladı. "İşin aslı, Alicia normal değildi. Bir sanatçı olarak değil, insan olarak. Son derece incinebilir bir haldeydi. Babasının kendini asması ona çok ağır geldi. Başa çıkamadı."

"Onu çok seviyordu herhalde."

Jean-Felix boğulacak gibi güldü. Deliymişim gibi baktı yüzüme.

"Ne diyorsunuz?"

"Anlamadım?"

"Alicia babasını sevmezdi. Ondan nefret ederdi. Tiksinirdi."

Afalladım. "Bunu size kendisi mi söyledi?"

"Elbette. Çocukluğundan beri ondan nefret ederdi. Annesi öldüğünden beri."

"Peki, o zaman neden onun ölümünden sonra intihar girişiminde bulundu? Keder değilse neydi?"

Jean-Felix omuzlarını silkti. "Suçluluk, belki. Kim bilir?"

Bana anlatmadığı bir şey var, diye düşünüyordum. Bir şey yerine oturmuyordu. Ters bir şey vardı.

Telefonu çaldı. "Pardon, bir dakika," dedi. Cevap vermek için arkasını döndü. Hattın diğer ucundan bir kadın sesi geliyordu. Biraz konuşup buluşacakları zamanı ayarladılar. "Seni sonra ararım, bebeğim," diyerek kapattı.

Jean-Felix tekrar bana döndü. "Kusura bakmayın."

"Sorun değil. Kız arkadaşınız mı?"

Gülümsedi. "Sadece bir arkadaş... Pek çok arkadaşım var."

Eminim vardır, diye düşündüm. Ona karşı bir hoşnutsuzluk hissettim. Neden olduğunu bilmiyordum. Beni uğurlarken son bir soru sordum.

"Bir şey daha. Alicia size hiç bir doktordan bahsetti mi?"

"Doktor mu?"

"İntihar girişiminde bulunduğu dönemde bir doktorla görüşüyormuş. Onu bulmaya çalışıyorum."

"Hım." Jean-Felix kaşlarını çattı. "Belki... Biri vardı..."

"İsmini hatırlayabilir misiniz?"

Bir saniye kadar düşündü sonra başını salladı. "Kusura bakmayın. Gerçekten hatırlayamıyorum."

"Hatırlarsanız bana haber verir misiniz?"

"Elbette. Ama sanmam." Yüzüme bakarak duraksadı. "Bir tavsiye ister misiniz?"

"Memnuniyetle."

"Alicia'nın konuşmasını istiyorsanız... Ona boya ve fırça verin. Resim yapmasına izin verin. Sizinle bir tek öyle konuşur. Sanatı aracılığıyla."

"İlginç bir fikir... Çok yardımcı oldunuz. Teşekkürler, Mr. Martin."

"Jean-Felix. Ve gördüğünüzde Alicia'ya onu sevdiğimi söyleyin."

Gülümsedi ve yine aynı huzursuzluğu hissettim: Jean-Felix'te sindiremediğim bir şey vardı. Alicia'yla gerçekten samimi olduğunu anlayabiliyordum; epey uzun zamandır tanışıyorlardı ve Alicia'ya karşı hisleri olduğu açıktı. Ona âşık mıydı? Emin değildim. *Alkestis*'e bakarken takındığı ifadeyi düşündüm. Evet, gözlerinde sevgi vardı. Ama resme duyulan sevgi, sanatçıya değil. Jean-Felix'in umursadığı şey sanattı. Öteki türlü Alicia'yı The Grove'da ziyaret ederdi. Yanında olurdu. Bunu kendimden biliyordum. Bir adam bir kadını hiçbir zaman böyle bırakmaz.

Seviyorsa.

21

İşe giderken yolumun üzerindeki Waterstones'a uğrayıp bir *Alkestis* aldım. Önsözünde eserin Euripides'in ilk trajedisi ve en az oynanan oyunu olduğu söyleniyordu.

Metroda okumaya başladım. Hızla okunabilecek bir şey değildi. Gerçekten tuhaf bir oyundu. Kahraman Admetus, Fates tarafından idama mahkum ediliyordu. Ama Apollo araya girerek pazarlık yapıyordu. Admetus kendisi yerine başka birini ölmeye ikna edebilirse ölümden kurtulabilecekti. Annesi ve babasına soruyordu; teklifi kabul etmiyorlardı. Bu noktada Admetus ile ilgili ne düşünmek gerekiyor, belli değil. Hiçbir şekilde kahramanca davranmıyor ve eski Yunanlar onun bir salak olduğunu düşünmüş olmalılar. Alkestis ise daha güçlü. Öne çıkıyor ve kocasının yerine ölmeyi teklif ediyor. Belki de Admetus'un bu teklifini kabul edeceğini düşünmüyor. Ama Admetus kabul ediyor ve Alkestis ölerek Hades'e gidiyor.

Ama orada bitmiyor. Bir tür bir mutlu son var. Bir tür *deus ex machina*. Herkül Alkestis'i Hades'ten kaçırıp yaşayanların dünyasına geri getiriyor. Tekrar canlanıyor Alkestis. Admetus karısına kavuştuğu için gözyaşlarına boğuluyor. Alkestis'in duygularını anlamak daha zor, o sessiz kalıyor. Konuşmuyor.

Bunları okurken şimşek çarpmışçasına doğruldum. İnanamıyordum.

Oyunun son sayfasını bir kez daha yavaşça, dikkatle okudum:

Alkestis ölümden geri dönüyor ve yine canlı. Ve sessiz kalıyor; yaşadıklarını anlatamıyor veya anlatmak istemiyor. Admetus çaresizlik içinde Herkül'e danışıyor: "Ama karım neden öylece duruyor ve konuşmuyor?"

Cevap gelmiyor. Trajedi, Admetus'ın Alkestis'i sessizce eve götürmesiyle bitiyor.

Neden? Neden konuşmuyor?

22

Alicia Berenson'ın Günlüğü

2 Ağustos

Bugün hava daha da sıcak. Londra'da hava, Atina'dan bile sıcakmış. Ama en azından Atina'nın plajı var.

Paul aradı bugün Cambridge'den. Sesini duyunca şaşırdım. Aylardır konuşmamıştık. Önce Lydia halam ölmüş olmalı, diye düşündüm. Bir tür rahatlama hissettiğimi söylemekten utanmıyorum.

Ama bu yüzden aramıyordu. Hatta aslında neden aradığından hâlâ emin değilim. Epey kaçamak konuştu. Ne için aradığını söylemesini bekleyip durdum ama söylemedi. Sürekli iyi olup olmadığımı, Gabriel'ın iyi olup olmadığını sordu ve bir ara da Lydia'nın her zamanki gibi olduğuna dair bir şeyler mırıldandı.

"Ziyarete geleceğim," dedim. "Çok uzun zaman oldu. Ne zamandır gelmek istiyordum."

İşin doğrusu eve *gitmek*, Lydia ve Paul ile beraber olmakla ilgili pek çok karışık hissim var. Bu yüzden gitmekten kaçınıyorum. Sonunda vicdan azabı çekiyorum ve haliyle iki türlü de zararlı çıkıyorum.

"Görüşmek güzel olur," dedim. "Yakında geleceğim. Şimdi tam dışarı çıkıyordum, o yüzden..."

Sonra Paul o kadar alçak sesle konuştu ki duyamadım.

"Pardon?" dedim, "Ne dedin, tekrarlayabilir misin?"

"Başım dertte, dedim, Alicia. Yardımına ihtiyacım var."

"Ne oldu?"

"Telefonda anlatamam. Seni görmem lazım."

"Sadece... Hemen kalkıp Cambridge'e gelebilir miyim, bilmiyorum."

"Ben sana gelirim. Bu öğleden sonra. Olur mu?"

Paul'un sesinde öyle bir şey vardı ki düşünmeden kabul ettim. Umutsuz gibiydi.

"Tamam," dedim. "Bana şimdi söyleyemeyeceğine emin misin?"

"Sonra görüşürüz," dedi ve kapattı.

Sabah boyunca düşünüp durdum. Paul'u onca insan arasında bana başvurmaya itecek kadar önemli ne olmuş olabilirdi? Lydia hakkında mıydı? Evle ilgili bir şey miydi? Mantıklı gelmiyordu.

Öğlen yemeğinden sonra hiç çalışamadım. Sıcağı suçluyordum ama aslında aklım başka yerdeydi. Mutfakta oyalandım, pencerelerden dışarı baktım ve sonunda Paul'u gördüm. Bana el salladı.

"Alicia, merhaba."

İlk dikkatimi çeken, bayağı kötü göründüğü oldu. Çok kilo vermişti. Özellikle yüzü çökmüştü, çenesi ortaya çıkmıştı. İskelet gibiydi; sağlıksız görünüyordu. Bitkin. Korkmuş.

Mutfakta oturduk. Vantilatör çalışıyordu. Bira teklif ettim ama daha sert bir şeyin daha iyi olacağını söyleyince şaşırdım çünkü Paul'un pek içtiğini hatırlamıyordum. Ufak bir bardağa biraz viski koydum. Bakmadığımı sandığı bir anda üzerine ekledi.

Başta bir şey söylemedi. Sessizlik içinde oturduk. Sonra telefonda söylediklerini tekrar etti. Aynı kelimeler: "Başım dertte."

Ne demek istediğini sordum. Evle ilgili miydi?

Paul bomboş baktı. Hayır, ev değildi mesele.

"O zaman ne?"

"Ben," dedi. Biraz tereddüt ettikten sonra döküldü. "Kumar oynuyorum. Ve maalesef çok kaybettim."

Meğer yıllardır düzenli kumar oynuyormuş. Evden dışarı çıkmak için başladığını söyledi. Bir yere gitmek, bir şey yapmak, biraz eğlenmek için ki hak vermiyor değildim. Lydia ile

yaşamanın eğlenceli herhangi bir yanı olmaz. Ama gitgide daha çok kaybetmeye başlamıştı ve artık iş kontrolden çıkmıştı. Yatırım hesabından harcamaya başlamıştı ve zaten orada da pek bir şey yoktu.

"Ne kadara ihtiyacın var?" diye sordum.

"Yirmi bin."

Kulaklarıma inanamıyordum. "Yirmi bin mi kaybettin?"

"Hepsini bir anda değil. Birilerinden borç aldım ve şimdi paralarını geri istiyorlar."

"Kimler?"

"Ödemezsem başım derde girecek."

"Annene söyledin mi?"

Sorunun cevabını zaten biliyordum. Paul sarsak olabilir ama aptal değildir.

"Elbette hayır. Annem beni öldürür. Yardımına ihtiyacım var Alicia. Bu yüzden buradayım."

"Benim öyle bir param yok Paul."

"Geri ödeyeceğim. Hepsine şimdi ihtiyacım yok. Sadece biraz."

Bir şey söylemedim ve o da yalvarmaya devam etti. Bu akşama bir şeyler "istiyorlar"dı. Eli boş dönemezdi. Ne verebilirsem. Ne olursa. Ne yapacağımı bilmiyordum. Ona yardım etmek istiyordum ama para vermenin gerçek bir yardım olduğundan emin değildim. Aynı zamanda borçlarının Lydia haladan saklanabilecek sırlar olmadığını da biliyordum. Paul'un yerinde olsam ne yapardım, bilmiyorum. Lydia halayla yüzleşmek muhtemelen tefecilerle yüzleşmekten daha korkutucuydu.

Sonunda, "Sana bir çek yazacağım," dedim.

Paul acınacak ölçüde minnettar görünüyordu. "Teşekkürler, teşekkürler," diye kekeleyip durdu.

İki bin poundluk, hamiline bir çek yazdım. İstediğinin bu olmadığını biliyordum ama hiç bilmediğim işlerdi bunlar. Ve ayrıca söylediği her şeye inanıp inanmadığımı da bilmiyordum. Sahici gelmeyen bir şey vardı anlattıklarında.

"Belki Gabriel ile konuştuktan sonra biraz daha verebilirim," dedim. "Ama bunu halletmenin başka bir yolunu bulursak daha iyi olur. Gabriel'ın ağabeyi avukat, biliyorsun. Belki o..."

Paul korkuyla ayağa fırlayıp başını sallamaya başladı.

"Hayır," deyip duruyordu, "hayır, hayır. Gabriel'a söyleme. Onu bu işe katma. Lütfen. Ben bir şekilde halledeceğim. Bir yolunu bulurum."

"Peki, Lydia? Belki ona..."

Paul başını şiddetle salladı ve çeki aldı. Miktar onu memnun etmemişti ama hiçbir şey söylemedi. Sonra da gitti.

Onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum. Paul konusunda hep böyle hissetmişimdir. Çocukluğumuzdan beri. Her zaman benden beklentilerinin, ona anne figürü olmam beklentisinin altında kaldım. Oysa beni tanıyor, anaç değilim.

Gabriel geldiğinde durumu ona anlattım. Elbette bana kızdı. Paul'a para vermememem gerektiğini ve ona hiçbir şey borçlu olmadığımı söyledi. Benim sorumluluğum değilmiş.

Gabriel'ın haklı olduğunu biliyorum ama açıkçası vicdanım sızlıyor. O evden ve Lydia'dan kaçtım ben. Paul kaçmadı. O hâlâ orada tutsak. Hâlâ sekiz yaşında. Ona yardım etmek istiyorum.

Ama nasıl, bilmiyorum.

6 Ağustos

Bütün günü resimle, İsa resminin arka planı üzerinde denemeler yaparak geçirdim. O sıcağı, o yoğun kuruluğu nasıl yakalayacağımı düşünerek –kırmızı çatlamış toprak, dikenli, kapkara çalılıklar– Meksika'da çektiğimiz fotoğraflardan eskizlerle uğraşırken Jean-Felix'in seslendiğini duydum.

Bir anlığına orada yokmuşum gibi yapmayı düşündüm. Ama sonra bahçe kapısının sesini duydum ve artık çok geçti. Kafamı dışarı uzattım, bahçede yürüyordu. Bana el salladı.

"Selam, bebek," dedi. "Rahatsız ediyor muyum? Çalışıyor musun?"

"Aslında evet."

"Güzel, güzel," dedi. "Devam et. Sergiye kadar sadece altı hafta kaldı, biliyorsun. Çok geridesin." O sinir bozucu kahkahalarından birini attı. Bakışımdan anlamış olacak, hemen ekledi: "Şaka yapıyorum. Seni kontrole gelmedim."

Bir şey demeden stüdyoya geri döndüm, peşimden geldi. Vantilatörün önüne bir sandalye çekti. Bir sigara yaktı ve dumanı esinti yüzünden üzerinde dalgalandı. Şövaleye gidip fırçamı aldım. Ben çalışırken Jean-Felix konuşuyordu. Londra'nın böyle bir havayla başa çıkabilecek gibi tasarlanmadığını söyleyerek sıcaktan şikâyet ediyordu. Paris ve diğer şehirlerle karşılaştırıyordu. Bir müddet sonra dinlemeyi bıraktım. Şikâyet etmeye, kendine acımaya, kendini haklı çıkarmaya devam etti. Ölümüne sıkıldım. Bana hiçbir zaman hiçbir şey sormuyor. Benimle gerçekten ilgilenmiyor. Bunca yıl sonra bile amacına aracım sadece: Jean-Felix gösterisinin bir izleyicisi.

Ayıp ediyorum belki. O eski bir arkadaşım ve her zaman yanımda oldu. Yalnız, hepsi o. Ben de öyleyim. Yanlış insanla olacağıma yalnız olmayı tercih ederim. Bu yüzden Gabriel'dan önce hiç ciddi ilişkim olmadı. Gabriel'ı, gerçek birini, diğerleri ne kadar yalansa o kadar sahici ve sağlam birini bekliyordum. Jean-Felix her zaman ilişkimizi kıskandı. Saklamaya çalıştı ve hâlâ da çalışıyor ama Gabriel'dan nefret ettiği çok açık. Sürekli onun hakkında konuşuyor, benim kadar yetenekli olmadığını, yüzeysel ve bencil olduğunu ima ediyor. Herhalde Jean-Felix bir gün beni kendi tarafına çekebileceğini ve ayaklarına kapanacağımı düşünüyor. Ama her iğneli yorumunun beni daha çok Gabriel'ın kollarına attığını fark etmiyor.

Jean-Felix lafı sürekli çok, çok eskiye dayanan arkadaşlığımıza getiriyor. Beni yakalayabildiği tek şey bu: o yılların, "dünyaya karşı ikimiz" dönemlerinin yoğunluğu. Ama galiba hayatımın mutlu olmadığım bir anına tutunduğunun farkında değil. Jean-Felix'e duyduğum sevginin tamamı o döneme ait. Aşkı tüketmiş bir evli çift gibiyiz. Bugün ondan ne kadar hoşlanmadığımı fark ettim.

"Çalışıyorum," dedim. "Bunu bitirmem lazım, o yüzden eğer kusura bakmazsan..."

Jean-Felix suratını ekşitti. "Bana git mi diyorsun? Eline fırçayı ilk aldığın günden beri seni seyrediyorum. Eğer onca yıldır dikkatini dağıtıyor olsaydım çok önceden bir şey söyleyebilirdin."

"Şimdi söylüyorum."

Yüzüm ısınıyordu ve sinirlenmeye başlamıştım. Kontrol edemiyordum. Resme devam etmeye çalıştım ama elim titriyordu. Jean-Felix'in beni seyrettiğini hissediyordum. Zihninin çalıştığını duyuyordum adeta; sarıyor, dönüyor, ilerliyordu.

"Seni kızdırdım," dedi sonunda. "Neden?"

"Daha şimdi söyledim. Böyle canın istediği zaman gelemezsin. Önce beni araman ya da mesaj göndermen gerekiyor."

"En iyi arkadaşımı görebilmek için yazılı bir davetiyeye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum."

Bir sessizlik oldu. Bozulmuştu. Başka yolu yoktu herhalde. Böylece söylemeyi planlamamıştım, daha kibarca söylemek niyetindeydim. Ama bir şekilde kendimi durduramadım. Ve garip tarafı, onu incitmek *istedim.* Gaddar olmak istedim.

"Dinle, Jean-Felix."

"Dinliyorum."

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Ama sergiden sonra, değiştirme zamanı."

"Ne değiştirmesi?"

"Galeri. Benim için."

Jean-Felix afallayarak baktı. Gözyaşlarına boğulmak üzere olan küçük bir çocuk gibi göründüğünü düşündüm ve tek hissettiğim, kızgınlıktı.

"Taze bir başlangıcın zamanı geldi," dedim. "İkimiz için de."

"Anlıyorum." Bir sigara daha yaktı. "Herhalde Gabriel'ın fikridir."

"Gabriel'ın bu işle ilgisi yok."

"Benden nefret ediyor."

"Saçmalama."

"Seni bana karşı zehirledi. Görüyordum. Yıllardır yapıyor bunu."

"Yok öyle bir şey."

"Başka bir açıklama var mı? Beni arkamdan vurmak için başka hangi nedenin olabilir?"

"Dramatikleştirme. Sadece galeriyle alakalı. Bizimle değil. Biz arkadaş kalacağız. Yine birlikte takılabiliriz."

"Önce arayıp mesaj gönderirsem mi?"

Güldü ve hızla konuşmaya başladı. Ben onu durduramadan her şeyi söylemeye çalışıyordu sanki. "Vay canına," dedi, "vay, vay. Bunca zaman gerçekten bir şeye inandım, biliyorsun, sana ve bana ve şimdi kalkmış, bunun hiçbir anlamı olmadığına karar vermişsin. Şıp diye. Kimse seni benim kadar önemsemiyor. Kimse."

"Jean-Felix, lütfen..."

"Böylece karar verdiğine inanamıyorum."

"Bir süredir söylemeye çalışıyordum."

Söylememem gereken bir cümleydi anlaşılan. Jean-Felix şok geçirmiş gibi baktı.

"Ne demek bir süredir? Ne zamandan beri?"

"Bilmem. Bir süredir işte."

"Bana rol mü yapıyordun yani? Öyle mi? Tanrım, Alicia. Böyle bitirme. Beni böylece fırlatıp atma."

"Seni fırlatıp atmıyorum. Abartma. Biz her zaman arkadaş olacağız."

"Bir dur, bir dakika. Buraya neden geldiğimi biliyor musun? Cuma günü tiyatroya gelmek ister misin diye sormaya." Ceketinin iç cebinden iki bilet çıkarıp bana gösterdi: National Theatre'da sahnelenen bir Euripides tragedyası. "Benimle gelmeni istiyorum. Güle güle demenin daha medeni bir yolu, değil mi? Eski günlerin hatırına. Hayır deme."

Tereddüt ettim. Hiç istediğim bir şey değildi. Ama onu daha fazla üzmek de istemiyordum. O noktada, sırf artık gitsin diye herhalde her şeyi kabul ederdim. Bu yüzden, evet dedim.

Gece 10.30

Gabriel eve geldiğinde olanları anlattım. Arkadaşlığımızı zaten hiçbir zaman anlamadığını söyledi. Jean-Felix'in tuhaf olduğunu ve bana bakışlarını sevmediğini söyledi.

"Nasıl yani?"

"Sanki senin sahibin falanmış gibi. Bence galeriden şimdi, sergiden önce ayrılmalısın."

"Onu yapamam. Çok geç artık. Benden nefret etmesini istemiyorum. Ne kadar intikamcı olabileceğini bilmiyorsun."

"Ondan korkuyorsun gibi."

"Korkmuyorum. Sadece böylesi daha kolay. Yavaş yavaş çekilmek."

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi olur. Sana âşık. Biliyorsun, değil mi?"

Tartışmadım ama Gabriel yanılıyor. Jean-Felix bana âşık değil. Resimlerime bana olduğundan daha bağlı. Ki bu da ondan uzak durmak için bir başka sebep. Ben Jean-Felix'in hiçbir şekilde umurunda değilim. Ama Gabriel bir konuda haklıydı.

Ondan korkuyorum.

23

Diomedes'i ofisinde buldum. Altın telli arpının önünde, bir taburede oturuyordu.

"Çok güzel bir nesne," dedim.

Diomedes başını salladı. "Ve çalması da çok zor." Parmaklarını tellerde zarifçe gezdirerek gösterdi. Ses çağlarcasına yankılandı odada. "Denemek ister misin?"

Gülümseyerek başımı salladım. O da güldü.

"Belki fikrini değiştirirsin diye sorup duruyorum. Hiçbir şey değilsem bile ısrarcıyımdır."

"Müziğe yeteneğim yok. Okuldaki müzik öğretmenim gayet açık söylemişti."

"Müzik de terapi gibi ilişkiyle alâkalıdır. Tamamıyla seçtiğin öğretmene bağlıdır."

"Öyledir muhakkak."

Pencereden dışarı bakarak kararmakta olan gökyüzüne doğru başını salladı. "Şu bulutlar, kar taşıyorlar."

"Bana yağmur bulutları gibi göründüler."

"Hayır, kar," dedi. "Güven bana; Yunan çobanlarının soyundan geliyorum. Bu akşam kar yağacak."

Diomedes bulutlara son kez umutla baktı ve sonra bana döndü. "Nedir mesele, Theo?"

"Bu."

Masanın üzerine oyunun bir kopyasını koydum. Diomedes baktı.

"Ne bu?"

"Euripides'in bir tragedyası."

"Onu görebiliyorum. Bana neden gösteriyorsun?"

"*Alkestis* bu. Alicia'nın oto-portresine verdiği isim. Cinayetten sonra yaptığı resim."

"Ah, evet, evet, elbette." Daha bir ilgiyle baktı. "Kendine trajik bir kahraman rolü biçiyor."

"Muhtemelen. Bir açıklama bulamıyorum doğrusu. Sizin benden daha iyi bileceğinizi düşündüm."

"Yunan'ım diye mi?" Kahkaha attı. "Her Yunan tragedyasını ayrıntısıyla bileceğimi mi varsaydın?"

"Her halükarda benden daha iyi bileceğinizi düşündüm."

"Neden? Her İngiliz'in Shakespeare'in oyunlarını bildiğini varsaymakla aynı şey bu." Bana acır bir gülümsemeyle baktı. "Ama şansına, ülkelerimiz arasındaki fark bu. Her Yunan, tragedyalarını bilir. Tragedyalar bizim mitolojimizdir, tarihimizdir. Kanımızdır."

"O zaman bana bu konuda yardım edebileceksiniz."

Diomedes metni eline aldı ve sayfalarını karıştırdı.

"Problemin ne peki?"

"Alicia'nın konuşmuyor olması. Alkestis kocası için ölüyor. Ve sonunda hayata geri dönüyor ama sessiz kalıyor."

"Ha. Alicia gibi."

"Evet."

"Tekrar soruyorum, nedir problem?"

"Aralarında bir bağlantı olduğu açık ama nedir, anlamıyorum. Alkestis sonunda neden konuşmuyor?"

"Sence neden?"

"Bilmiyorum. Belki de duyguları çok ağır gelmiştir."

"Olabilir. Ne tür duygular?"

"Sevinç?"

"Sevinç mi?" Güldü. "Theo, düşün. Sen ne hissederdin? Dünyada en çok sevdiğin insan kendi korkaklığı yüzünden seni ölüme mahkûm ediyor. Az buz ihanet değil bu."

"Yani üzgün müydü?"

"Sen hiç ihanete uğramadın mı?"

Soru bıçak gibi saplandı. Suratımın kızardığını hissettim. Dudaklarım kıpırdıyordu ama ses çıkmıyordu.

Diomedes gülümsedi. "Uğradığını görebiliyorum. O halde... Söyle. Alkestis ne hissediyor?"

Cevabı bu sefer biliyordum.

"Öfke... Alkestis öfkeli."

"Evet." Diomedes başını salladı. "Daha da fazlası. Öfkeden cinayet işleyecek halde." Kıkırdadı. "İnsan elinde olmadan ilişkilerinin gelecekte nasıl olacağını merak ediyor. Alkestis ve Admetus'un. Bir kez kaybedilen güveni bir daha kazanmak zordur."

Tekrar konuşabilecek hale gelebilmem için birkaç saniye geçmesi gerekti. "Ve Alicia?"

"Alicia?"

"Alkestis kocasının korkaklığı yüzünden ölüme mahkûm olmuştu. Ve Alicia..."

"Hayır. Alicia ölmedi... Fiziksel olarak değil." Kelime havada asılı kaldı. "Ama öte yandan, *fiziksel olarak*..."

"Ruhunu öldürecek... Yaşama hissini yok edecek bir şey olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Olabilir."

Tatmin olmamıştım. Oyunu elime alıp baktım. Kapakta klasik bir heykel vardı. Mermerde ölümsüz kılınmış güzel bir kadın. Jean-Felix'in söylediğini düşünerek bakmaya devam ettim. "Alicia... Alkestis gibi öldüyse onu hayata geri döndürmemiz gerekiyor."

"Doğru."

"Düşündüm de... Kendini sanatıyla ifade ediyorsa Alicia'ya bir ses versek nasıl olur?"

"Nasıl yapacağız onu?"

"Resim yapmasına izin versek?"

Diomedes bana şaşkın baktı. Sonra da eliyle fikri savuşturdu. "Zaten sanat terapisi alıyor."

"Sanat terapisinden bahsetmiyorum. Alicia'nın kendi başına çalışabilmesinden bahsediyorum. Yaratabilmesi için kendi alanında olabileceği bir yerde. Kendini ifade etsin, duygularını serbest bıraksın. Mucizeler yaratabilir."

Diomedes bir an cevap vermedi. Düşündü. "Bunu sanat terapistiyle konuşman gerekecek. Tanıştınız mı? Rowena Hart? Sert biridir."

"Onunla konuşurum. Ama sizin onayınız var mı?"

Diomedes omuz silkti. "Rowena'yı ikna edebilirsen hiç durma. Fikrinden hoşlanmayacağını peşin söyleyebilirim. Hem de hiç hoşlanmayacak."

24

Rowena, "Bence harika bir fikir," dedi

"Öyle mi?" Şaşırmamış gibi görünmeye çalıştım. "Gerçekten mi?"

"Evet. Tek problem, Alicia'nın bunu yapmayı istemeyecek olması."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

Rowena alaylı güldü.

"Çünkü Alicia bugüne kadar çalıştıklarım arasında tedaviye en az cevap veren, en iletişimsiz sürtük."

"Ha."

Rowena'nın peşinden sanat odasına girdim. Boya lekeleriyle dolu zemin, soyut bir mozaiği andırıyordu. Duvarlarda resimler vardı. Bazıları güzel, bazıları sadece tuhaftı. Rowena'nın kısa sarı saçları ve kaşlarının arasında, kaş çatma kaynaklı derin bir iz vardı. Davranışlarından bitkin olduğu anlaşılıyordu. Şüphesiz işbirliği yapmayan hastalarla uğraşmaktandı. Alicia da hayal kırıklıklarından biriydi anlaşılan.

"Sanat terapisine katılmıyor mu?" dedim.

"Katılmıyor." Rowena konuşmaya devam ederken resimleri bir rafa kaldırmaya girişti. "Gruba katıldığında çok umutluydum. Kendini iyi hissetmesi için elimden geleni yaptım. Ama öylece oturup sadece boş kâğıda baktı. Hiçbir şey onu boya kullanmaya

ikna edemez. Ya da eline bir kalem alıp çizmeye. Diğerlerine de berbat örnek oluyor."

Anlayışla kafa salladım. Sanat terapisinin amacı, hastaları çizmeye ve resim yapmaya sevk etmek ve daha da önemlisi, yaptıkları hakkında konuşmalarını sağlayarak duygusal durumları hakkında bir fikir edinmektir. Bilinçaltlarını, üzerinde düşünülebilecek ve tartışılabilecek yere, bir sayfaya aktarmanın harika bir yoludur. Her zamanki gibi iş, terapistin şahsi becerilerine bağlıdır. Ruth az sayıda terapistin yetenekli veya sezgili, genelinin ise sıradan tesisatçılar olduğunu söylerdi. Fikrimce Rowena fazlasıyla tesisatçıydı. Alicia'nın onu adamdan saymadığını hissettiği belliydi. Elimden geldiğince kaşımamaya çabalayarak, "Belki ona acı veriyordur," dedim.

"Acı mı?"

"E, onun yeteneğinde bir sanatçının oturup diğer hastalarla beraber resim yapması kolay olmamalı."

"Neden? Onlardan üstün olduğu için mi? Eserlerini gördüm. Bana hiç de yetenekli gelmiyor." Kötü bir tat almış gibi ağzını buruşturdu.

Demek Rowena bu yüzden Alicia'dan hoşlanmıyordu. Onu kıskanıyordu.

"Herkes öyle resim yapabilir," dedi. "Foto-gerçekçi resim yapmak zor değil. O konuda bir bakış açısına sahip olmak zor esas."

Alicia'nın sanatıyla ilgili bir tartışmaya girmek istemedim. "Yani onu elinizin altından alırsam rahatlayacağınızı mı söylüyorsunuz?"

Rowena bana sert bir bakış attı. "Al, senin olsun."

"Teşekkürler. Minnettarım."

Rowena kibirli bir tavırla burnunu çekti. "Sanat malzemelerini senin temin etmen gerekecek. Bütçem yağlıboyayı kapsamıyor."

25

"Bir itirafta bulunmak istiyorum."

Alicia bana bakmadı. Onu dikkatle izleyerek devam ettim: "Geçenlerde Soho'dayken eski galerinin önünden geçiyordum, içeri girdim. Galerinin yöneticisi bazı resimlerini bana gösterme nezaketinde bulundu. Eski bir arkadaşınmış galiba. Jean-Felix Martin."

Cevap bekledim. Gelmedi.

"Mahremiyetine tecavüz ettiğimi düşünmezsin umarım. Belki önce sana danışmalıydım. Sorun değildir umarım."

Cevap yoktu.

"Daha önce görmediğim birkaç resmini gördüm. Biri annenin... Biri de halan Lydia Rose'un."

Alicia yavaşça başını kaldırıp bana baktı. Gözlerinde daha önce görmediğim bir ifade vardı. Çözemedim. Eğleniyor gibi miydi?

"Terapistin olarak ilgi alanıma elbette giriyorlar ama beni ayrıca çok etkilediler. Son derece güçlü çalışmalar."

Bakışlarını indirdi. İlgisini kaybediyordu. Hızlıca devam ettim: "Birkaç şey çok dikkatimi çekti. Annenin araba kazasının resminde resimde olmayan bir şey var... Sen. Kendini arabanın içinde çizmemişsin. Orada olduğun halde."

Tepki yoktu.

"Acaba bu, trajediyi sadece ona ait görebildiğin için mi? Öldüğü için mi? Ama o arabada bir de küçük bir kız vardı. Kayıp

hissinin ne takdir gördüğünden ne de hakkıyla yaşandığından kuşkulandığım bir kız."

Alicia'nın başı hareket etti. Bana baktı. Meydan okuyan bir bakıştı. Bir şey yakalamıştım. Devam ettim.

"Jean-Felix'e oto-portreni sordum, *Alkestis*'i. Anlamını. O da şuna bakmamı tavsiye etti."

Alkestis oyununu çıkardım. Sehpanın üzerinden uzattım. Alicia baktı.

"'Neden konuşmuyor?' Admetus bunu soruyor. Ve ben de sana aynı soruyu soruyorum, Alicia. Söyleyemediğin ne? Neden sessiz kalmak zorundasın?"

Alicia gözlerini kapadı ve beni yok etti. Sohbet bitmişti. Arkasındaki duvarda asılı saate baktım. Seans neredeyse sona ermişti. Sadece birkaç dakika kalmıştı.

En büyük kozumu sona saklamıştım. Ve o anda fark edilmediğini umut ettiğim bir gerginlikle kullandım.

"Jean-Felix bir öneride bulundu. İyi bir fikir olduğunu düşündüm. Resim yapmana müsaade edilmesi gerektiğini düşünüyor... İster miydin? Sana özel bir alan sağlayabiliriz. Tuval, fırça ve boyaların olur."

Alicia gözlerini kırpıştırdı ve açtı. Sanki içlerinde bir ışık yanmıştı. Bir çocuğun gözleriydi bunlar: kocaman ve saf, şüphe ve kibirden uzak. Yüzüne renk gelmişti adeta. Birdenbire canlanmış gibiydi.

"Profesör Diomedes ile konuştum. İzin verdi. Rowena da öyle... Yani gerisi sana kalıyor. Ne dersin?"

Bekledim. Bana bakıyordu.

Ve sonunda istediğimi aldım. Kesin bir tepki. Doğru yolda olduğumu gösteren bir işaret.

Ufak bir hareketti. Ufacık. Ama binlerce şey söylüyordu.

Alicia gülümsemişti.

26

The Grove'daki en sıcak oda kantindi. Duvarlarda harıl harıl yanan petekler vardı ve onlara en yakın banklar her zaman en çabuk dolanlardı. Çalışanlar ve hastaların birlikte oturduğu öğlen yemeği, kantinin en yoğun zamanıydı. İçeride bütün hastaların bir arada oldukları zaman oluşan rahatsız edici heyecandan kaynaklanan bir kakofoni vardı.

Neşeli iki Karayipli kadın, kokuları tatlarından çok daha iyi olan sosisle püre, balık ve patates kızartması ve körili tavuk servis ederken bir yandan gülüp bir yandan da muhabbet ediyordu. Balık-patates ikilisi, üçünden en evlası geldi gözüme. Yerime doğru giderken Elif'in yanından geçtim. En zor ve en asık suratlı hastalardan oluşan ekibi etrafını sarmıştı. Masasının yanından geçerken yemekten şikâyet ediyordu.

"Yemiyorum bu boku," diyerek tepsisini itti.

Sağındaki hasta tepsiyi kendi önüne çekmeye kalktığındaysa Elif kafasına bir şaplak attı.

"Açgözlü orospu," diye bağırdı. "Geri ver şunu."

Masada bir kahkaha tufanı koptu. Elif tabağını geri çekip tazelenmiş bir iştahla yemeye başladı.

Alicia'nın kantinin arka tarafında yalnız başına oturduğunu gördüm. Balığı anoreksi hastası bir kuş gibi didikleyip duruyor, tabakta evirip çeviriyor ama ağzına götürmüyordu. Yanına

oturmak istedim ama vazgeçtim. Başını kaldırıp göz teması kursaydı yanına giderdim belki. Ama bakışlarını, etrafını ve etrafındaki insanları dışlamak istercesine yerde tutuyordu. Yanına gitmek, özel alanına girmek olacağından arkada, hastalardan biraz daha ayrı başka bir masaya oturdum ve balıkla patates kızartmamı yemeye başladım. Hiçbir tadı olmayan ve ısıtıldığı halde aslında içi pişmemiş balıktan büyük bir lokma aldım. Elif'in dediklerine katılıyordum. Tam çöpe atacaktım ki biri karşıma oturdu.

Christian'ı görünce şaşırdım.

Başıyla selam vererek, "İyi misin?" dedi.

"Evet. Sen?"

Christian cevap vermedi. Kaya gibi sert pilav ve köriyle uğraşıyordu. Lokmalar arasında "Alicia'ya resim yaptırma konusundaki planını duydum," dedi.

"Haber çabuk yayılıyor."

"Burada öyledir. Senin fikrin mi?"

Tereddüt ettim. "Evet, öyle. Onun için iyi olacağını düşünüyorum."

Christian bana şüpheyle baktı. "Dikkatli ol dostum."

"Uyardığın için teşekkürler. Ama hiç gerek yok."

"Sadece söylüyorum. Sınırda kişilik bozukluğu hastaları insanı baştan çıkarır. Burada olan da bu. Bana tam anlayamıyorsun gibi geliyor."

"Beni baştan çıkarmayacak, Christian."

Güldü. "Çoktan çıkarmış bence. Ona tam olarak istediğini veriyorsun."

"Ona ihtiyacı olanı veriyorum. Arada fark var."

"Neye ihtiyacı olduğunu nereden biliyorsun? Onunla fazla bütünleşiyorsun. Bu çok belli. Hasta olan, biliyorsun değil mi, sen değilsin."

Öfkemi saklamak için saatime baktım. "Gitmem gerekiyor." Ayağa kalktım ve tepsimi aldım. Yürümeye başladım ama Christian arkamdan seslendi.

"Sana düşman olacak, Theo," dedi. "Bekle ve gör. Uyarmadın deme."

Sinirlenmiştim. Gün boyunca geçmedi.

İşten sonra The Grove'dan çıkıp bir paket sigara almak için yolun sonundaki ufak dükkâna gittim. Ağzıma bir sigara koydum, yaktım ve derin bir nefes çektim. Yaptıklarımın neredeyse hiç farkında değildim. Arabalar hızla geçip giderken Christian'ın dediğini düşünüyordum. "Sınırda kişilik bozukluğu hastaları insanı baştan çıkarır," dediğini duyuyordum.

Doğru muydu? Bu yüzden mi çok rahatsız olmuştum? Alicia beni duygusal olarak baştan mı çıkarmıştı? Belli ki Christian böyle düşünüyordu. Diomedes'in de bundan şüphesinin olmadığına emindim. Haklılar mıydı?

Vicdanıma dönüp baktım: Cevabın hayır olduğundan emindim. Alicia'ya yardım etmek istiyordum, evet ama tamamen tarafsız da kalabiliyordum. İhtiyatlıydım, dikkatli yol alıyordum ve net sınırlar çiziyordum.

Elbette yanılıyordum. Kendime bile itiraf edemesem de artık çok geçti.

Galeri numarasından Jean-Felix'i aradım. Alicia'nın malzemelerine ne olduğunu sordum. Boyalarına, fırçalarına ve tuvallerine. "Hepsi depoda mı?"

Cevap vermeden önce ufak bir sessizlik oldu.

"E, aslında hayır... Hepsi bende."

"Sende mi?"

"Evet. Duruşmadan sonra stüdyosunu ben temizledim ve saklanabilecek kıymetteki her şeyi sakladım. Bütün eskizleri, defterleri, şövalesi, boyaları. Hepsini onun için tutuyorum."

"Çok iyi."

"Yani tavsiyemi dinledin mi? Alicia'nın resim yapmasına izin mi veriyorsunuz?"

"Evet," dedim. "Bir şey çıkacak mı, göreceğiz."

"Ah, kesinlikle bir şey çıkacak. Göreceksin. Tek istediğim, bitirdiği eserlere bir göz atmama izin vermeniz."

Sesinde tuhaf bir açlık vardı. Birdenbire gözlerimin önüne Alicia'nın o depodaki resimlerinin bebekler gibi kundaklanışı geldi. Gerçekten de onları onun için mi saklıyordu? Yoksa onları vermeye kıyamadığı için mi?

"Malzemeleri The Grove'a bırakabilir misin?" diye sordum. "Uygun olur mu?"

"Şey..."

Bir anlık bir tereddüt yaşadı. Gerildiğini hissedince yardımına yetiştim.

"Ya da daha kolaysa ben de gelip alabilirim."

"Evet, evet, belki öyle daha iyi olabilir." dedi.

Jean-Felix buraya gelmekten, Alicia'yı görmekten korkuyordu. Neden? Aralarında ne olmuştu?

Yüzleşmek istemediği neydi?

27

"Arkadaşınla kaçta buluşuyorsun?" diye sordum.

"Yedide. Provadan sonra." Kathy kahve fincanını bana verdi. "Hatırlayamıyorsan Theo, adı Nicole."

Esneyerek, "Tamam," dedim.

Kathy bana sert bir bakış attı. "Hatırlamaman biraz hakarete giriyor. O benim en iyi arkadaşlarımdan biri. Veda partisine gittin yani."

"Elbette Nicole'u hatırlıyorum. Sadece ismini unuttum."

Kathy gözlerini devirdi. "Neyse. Ot kafa. Ben duşa giriyorum," dedi ve mutfaktan çıktı.

Kendi kendime gülümsedim.

Yedide.

Yediye çeyrek kala Kathy'nin South Bank'teki prova binasına giden nehrin kenarından yürüyordum.

Yolun diğer yanında, prova salonuna bakan bir banka, erken çıkması durumunda Kathy'nin beni derhal görmemesi için girişe arkamı vererek oturdum. Kısa aralıklarla dönüp bakıyordum. Ama kapı tamamıyla kapalıydı.

Yediyi beş geçe açıldı. Aktörler binadan çıkarken neşeli muhabbetleri ve kahkahaları duyuluyordu. İkili üçlü gruplar halinde yürüyorlardı. Kathy ortada yoktu.

Beş dakika bekledim. On dakika. İnsanlar bitti ve başka kimse dışarı çıkmadı. Onu kaçırmış olmalıydım. Ben gelmeden gitmiş olmalıydı. Tabii buraya geldiyse.

Prova hakkında yalan mı söylemişti?

Ayağa kalkıp girişe gittim. Emin olmak zorundaydım. Hâlâ içerideyse ve beni görürse ne olacaktı? Nasıl bir bahane uyduracaktım? Ona sürpriz yapmaya mı gelmiştim? Evet, onu ve "Nicole"ü yemeğe götürmek için geldiğimi söylerdim. Kathy kıvranarak bir tür bahane bulmaya çalışırdı. "Nicole hastaydı, Nicole iptal etti." Böylelikle baş başa son derece rahatsız bir gece daha geçirmek zorunda kalırdık. Sessizlikle dolu yeni bir gece.

Girişe geldim. Tereddüt ettim, paslanmış yeşil kolu tuttum ve iterek açtım. İçeri girdim.

Çıplak betondu giriş. Nem kokuyordu. Kathy'nin prova alanı dördüncü kattaydı. Her gün merdivenleri çıkmak zorunda olmaktan şikâyet ediyordu. Ana merdivenlerden çıktım. Birinci kata gelmiş, ikinciye tırmanıyordum, merdivenlerde bir ses duydum. Bir kat yukarıdan geliyordu. Kathy'ydi. Telefondaydı: "Biliyorum, özür dilerim. Birazdan görüşürüz. Uzun sürmez. Tamam, tamam, hoşça kal."

Dondum. Karşılaşmamıza saniyeler vardı; basamaklardan hızla inip köşeye saklandım. Kathy beni görmeden geçti. Kapıya gitti ve kapı arkasından kapandı.

Arkasından aceleyle çıktım. Hızla köprüye doğru ilerliyordu. İnsanların ve turistlerin arasından geçerek onu takip ettim. Onu gözden kaçırmadan aramızda mesafe bırakmaya çalışıyordum.

Köprüyü geçip Embankment metro istasyonunun merdivenlerinden aşağı indi. Arkasından gittim. Hangi trene bineceğini merak ediyordum.

Ama trene binmedi. Bunun yerine istasyondan geçip öteki taraftan çıktı. Charing Cross Road'a doğru yürümeye devam etti. Takip ettim. Trafik ışıklarında birkaç adım gerisindeydim. Charing Cross Road'u geçtik ve Soho'ya doğru gittik. Onu dar

sokaklarda izledim. Sağa döndü, sonra sola, sonra tekrar sağa. Sonra birden durdu. Lexington Sokağı köşesinde bekledi.

Demek buluşma yerleri burasıydı. İyi bir yerdi. Merkezi, işlek, anonim. Duraksadım, köşedeki pub'a girdim. Bara dışarıyı görebilecek şekilde oturdum. Pencereden Kathy'nin durduğu noktayı net görebiliyordum. Canı sıkkın, sakalı karmakarışık barmen bana baktı. "Evet?"

"Bir Guinness."

Esnedi ve barın öteki tarafına birayı doldurmaya gitti. Gözlerim Kathy'deydi. Bu yöne doğru bakıyor olsa bile beni pencereden göremeyeceğine emindim. Bir an Kathy bana baktı, doğrudan bana. Kalbim duracak gibi oldu. Beni gördüğüne emindim. Ama hayır, bakışı kaydı.

Dakikalar geçiyor, Kathy hâlâ bekliyordu. Ben de bekliyordum. Biramı yavaş yavaş içiyor, seyrediyordum. Beklediği her kimse acelesi yoktu. Kendisi her daim geç kalsa bile Kathy bekletilmekten hoşlanmazdı. Sinirlenmeye başladığını görebiliyordum. Kaşlarını çatıyor, saatini kontrol ediyordu.

Derken bir adam yolu geçip ona doğru yürüdü. Birkaç saniye sonra onun tarafındaydı. Onu hemen baştan aşağı süzüp değerlendirdim. Yapılıydı. Omuzlarına kadar inen saçları vardı. Bu beni şaşırtmıştı. Kathy her zaman koyu renk saçlı ve gözleri benim gibi olan adamlardan hoşlandığını söylerdi. Tabii eğer o da başka bir yalan değilse.

Ama adam yanından geçti. Kathy ona bakmadı bile. Biraz sonra adam gitmişti. Demek o değildi. Kathy de o anda benimle aynı şeyi mi düşünüyor, diye merak ediyordum. Ekilmiş miydi?

Sonra gözleri büyüdü. Gülümsedi. Sokağın arkasında birine el salladı. Görünmeyen birine. Sonunda, diye düşündüm. Geldi. Görebilmek için kafamı uzattım...

Hafifmeşrep, otuzlarında, inanılmaz derecede mini etekli ve akla ziyan yüksek topuklu bir kadın Kathy'ye doğru geldi. Onu hemen tanıdım. Nicole. Sarılıp öpüştüler. Kol kola, konuşarak ve

gülüşerek yürüyüp gittiler. Kathy Nicole ile buluşma konusunda yalan söylememişti.

Duygularımı şaşkınlıkla fark ettim. Kathy bana doğruyu söylediği için müthiş rahatlamış olmam gerekirdi. Minnettar olmam gerekirdi. Ama değildim.

Hayal kırıklığına uğramıştım.

28

"E, ne düşünüyorsun Alicia? Bol ışık, ha? Beğendin mi?"

Yuri yeni stüdyoyu gururla gösteriyordu. Fanusun yanındaki kullanılmayan odayı dönüştürmek onun fikriydi. Kabul etmiştim; bariz düşmanlığı yüzünden çıkabilecek zorluklar düşünüldüğünde Rowena'nın sanat terapisi odasını paylaşmaktan daha iyiydi. Artık Alicia'nın kendine ait bir odası vardı; ne zaman isterse ve kimse karışmadan resim yapabilirdi.

Alicia odada göz gezdirdi. Şövalesi açılmış, en aydınlık noktaya, pencerenin yanına konmuştu. Boya kutusu masanın üzerinde, açık duruyordu. Alicia masaya yaklaşırken Yuri bana göz kırptı. Bu resim yapma planı konusunda hevesliydi ve desteğine minnettardım. Çalışanların, en azından hastalar nezdinde en sevileni olduğundan Yuri, faydalı bir müttefikti. Bir baş selamıyla, "Bol şans, artık tek başınasın," dedi ve gitti. Kapıyı sertçe kapadı. Ama Alicia duymuşa benzemiyordu.

Kendi dünyasındaydı; masaya eğilmiş, yüzünde hafif bir gülümsemeyle boyalarını inceliyordu. Samur fırçalarını alıp narin çiçeklermiş gibi okşadı. Üç tüp boyayı açtı –Prusya mavisi, Hint sarısı, kadmiyum kırmızısı– ve yan yana dizdi. Şövalenin üzerindeki boş tuvale döndü. Baktı. Epey uzun süre. Bir tür transa, hülyalara dalmış, aklı bir şekilde bu hücreden kaçmış, uzaklara gitmiş gibiydi. Sonunda transtan çıktı ve masaya döndü. Paletine beyaz boya sıktı ve ufak miktarda kırmızıyla karıştırdı. Boyaları

fırçalarla karıştırmak zorundaydı: Palet bıçakları The Grove'a gelir gelmez Stephanie tarafından malum sebepler yüzünden alınmıştı.

Alicia fırçayı tuvale uzattı ve beyaz alanın ortasına tek bir kırmızı fırça darbesi vurdu.

Bir an bakıp düşündü. Ardından yeni bir darbe daha vurdu. Ve bir tane daha. Çok geçmeden müthiş bir akıcılıkla aralıksız ve tereddütsüz resim yapmaya koyuldu. Alicia ile tuval arasındaki bir çeşit dans gibiydi: Öylece durup yarattığı şekilleri izledim.

Nefes almaya bile çekinerek sessiz kaldım. Çok özel bir anda orada olduğumu hissediyordum; vahşi bir hayvanın doğuruşunu seyrediyordum adeta. Alicia, varlığımın farkında olsa bile umursuyor gibi görünmüyordu. Resme devam ederken arada bir başını kaldırıp bana bakıyordu.

Neredeyse beni inceliyor diyecektim.

İzleyen birkaç günde resim yavaş yavaş, başta kabaca, eskiz tarzında ama gitgide belirginleşerek şekillenmeye başladı ve sonunda tuvalde, foto-gerçekçi bir deha ürünü ortaya çıktı.

Alicia kırmızı tuğlalı bir bina, bir hastane yapmıştı: The Grove. Yanıyor, yıkılıyordu. Yangın merdivenlerinde iki kişi görülüyordu: yangından kaçan bir kadın ve bir erkek. Kadın, alevlerle aynı renk saçlarıyla tartışmasız Alicia'ydı. Erkeği de tanıdım: Bendim. Alevler ayak bileklerimi yalarken Alicia'yı kollarımda taşıyordum.

Alicia'yı kurtarırken mi yoksa ateşe atmak üzereyken mi betimlenmiştim, kestiremedim.

29

"Saçmalık," dedi. "Yıllardır buraya gelirim, daha önce bana kimse önceden arayıp haber vermem gerektiğini söylemedi. Bütün gün burada bekleyemem. Son derece meşgul bir insanım ben."

Amerikalı bir kadın resepsiyonda dikilmiş, Stephanie Clarke'a yüksek sesle yakınıyordu. Barbie Hellmann'ı gazete ve televizyonda cinayete dair yapılan haberlerden hatırladım. Hampstead'de Alicia'nın komşusuydu. Cinayetin işlendiği gece silah seslerini duymuş ve polisi aramıştı.

Barbie altmışlarının ortalarında ya da belki daha yaşlı bir Kaliforniya sarışınıydı. Üzerine Chanel No 5 boca etmişti ve yüzüne epey estetik müdahale yaptırdığı anlaşılıyordu. İsmi görüntüsüne çok uygundu: İrkilmiş bir Barbie bebeğine benziyordu. İstediğini elde etmeye alışık bir kadın olduğu belliydi; hasta ziyaretinin randevusuz yapılamayacağını öğrendikten sonra bağıra çağıra yakınması bu yüzdendi.

Bir psikiyatri kliniğinde değil, bir restorandaymışçasına abartılı bir el hareketiyle, "Müdürle konuşmak istiyorum," dedi. "Saçmalık bu. Nerede kendisi?"

Stephanie, "Müdür benim, Mrs. Hellmann," dedi. "Daha önce tanışmıştık."

İlk defa Stephanie'ye karşı belli belirsiz bir sempati hissettim. Barbie'nin şiddetli taarruzuna maruz kalan birine acımamak

zordu. Barbie hem çok hem de çok hızlı konuşuyor, karşısındakine cevap şansı tanımıyordu.

"Daha önce hiç randevu almak gerektiğinden bahsetmemiştiniz." Barbie seslice güldü. "The Ivy'de masa bulmak bile daha kolay yahu."

Yanlarına gidip Stephanie'ye masumca gülümsedim.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Stephanie bana öfkeyle baktı. "Hayır, teşekkürler. Ben hallederim."

Barbie ilgiyle beni baştan aşağı süzdü. "Sen de kimsin?"

"Theo Faber. Alicia'nın terapistiyim."

"A, öyle mi?" dedi Barbie. "Ne kadar enteresan." Koğuş müdürlerinin aksine, terapistler iyi ilişki kurabildiği kimselerdi anlaşılan. O andan itibaren sadece benimle konuşmaya başladı. Stephanie'ye sanki sadece resepsiyonistmiş gibi davrandı. İçimden sinsice güldüğümü itiraf etmeliyim.

"Daha önce tanışmadığımıza göre yeni olmalısınız," dedi Barbie. Cevap vermek için ağzımı açtım ama o önce davrandı. "Buraya genelde iki ayda bir falan gelirim. Bu sefer ara biraz uzadı. Aile ziyareti için Amerika'daydım. Ama geri döner dönmez Alicia'mı ziyaret etmeliyim diye düşündüm. Alicia'yı çok özlüyorum. O benim en iyi arkadaşımdı, biliyorsunuz."

"Bilmiyordum."

"A, öyle. Yan eve taşındıklarında Alicia ile Gabriel'ın mahalleye uyum sağlamasına çok yardımcı olmuştum. Alicia'yla ikimiz çok yakınlaştık. Birbirimize *her şeyi* anlatırdık."

"Anlıyorum."

Yuri resepsiyonda belirdi, yanımıza çağırdım.

"Mrs. Hellmann Alicia'yı görmeye gelmiş," dedim.

Barbie Hellmann, Yuri'ye göz kırparak, "Bana Barbie de, tatlım. Yuri ile ben eski arkadaşız," dedi. "Biz çok eskiden tanışıyoruz. Problem o değil. Buradaki hanımefendi..."

Sonunda konuşma fırsatı bulan Stephanie'ye küçümseyerek baktı.

"Kusura bakmayın, Mrs. Hellmann," dedi Stephanie "ama geçen yılki son ziyaretinizden beri hastane kuralları değişti. Güvenliğimizi sıkılaştırdık. Bundan sonra önce aramanız gere..."

"Aman Tanrım, *yine* mi? Eğer bir kez daha bunu duyarsam bağırmak zorunda kalacağım. Sanki hayat yeteri kadar karmaşık değilmiş gibi."

Stephanie pes etti ve Yuri Barbie'yi alıp götürdü. Peşlerine düştüm.

Ziyaretçi odasına girip Alicia'yı bekledik. Boş bir odaydı. Bir masa ve iki sandalye. Pencere yoktu, sadece sarı ışığı iç kıyan bir floresan lamba vardı. Geride durup Alicia'nın yanında iki hemşireyle birlikte kapıda belirmesini seyrettim. Alicia Barbie'yi gördüğünde herhangi bir tepki vermedi. Masaya yürüdü ve gözlerini kaldırmadan oturdu. Öte yandan Barbie çok daha heyecanlı görünüyordu.

"Alicia, canım. Seni özledim. Çok zayıflamışsın, bir deri bir kemik kalmışsın. Çok kıskandım. Nasılsın? O korkunç kadın neredeyse seni görmeme izin vermeyecekti. *Kâbus* gibi bir şeydi..."

Ve böyle devam etti. Barbie hiç durmadan konuştu. San Diego'ya annesini ve erkek kardeşini ziyaretinin bütün detaylarını anlattı. Alicia sadece sessizce oturup maske gibi bir suratla, hiçbir şey ele vermeden, hiçbir şey göstermeden dinledi. Monolog neyse ki yaklaşık yirmi dakika sonra bitti. Yuri, Alicia'yı alıp götürdü. Odaya girdiğinde ne kadar ilgisizse giderken de o kadar ilgisizdi.

Barbie The Grove'dan ayrılırken yanına gittim. "Konuşabilir miyiz?" dedim.

Barbie böyle bir hamleyi zaten bekliyormuşçasına başını salladı.

"Alicia hakkında mı konuşmak istiyorsun? Birinin bana bazı sorular sormasının zamanı gelmişti. Polis hiçbir şey duymak istemedi. Saçmalıktı çünkü Alicia bana her şeyi anlatırdı. Her şeyi. Bana *inanmayacağın* şeyler anlattı."

Barbie kesin bir vurguyla ve muzip bir gülüş eşliğinde konuşuyordu. İlgimi çektiğinin farkındaydı.

"Ne gibi?" dedim.

Barbie esrarengiz bir havayla gülümsedi ve kürküne sarıldı. "Burada anlatamam. Zaten geciktim. Bu akşam bana gel. Saat altıda diyelim mi?"

Barbie'yi evinde ziyaret etme fikri hoşuma gitmedi. Diomedes'in bundan haberi olmamasını umdum. Ama başka şansım yoktu. Bildiklerini öğrenmek istiyordum. Zoraki gülümsedim. "Adresiniz nedir?"

30

Barbie'ninki Hampstead Heath'te, göllerden birine bakan evlerden biriydi. Büyük bir evdi ve konumuna bakılırsa hayli pahalıydı.

Barbie, Alicia ile Gabriel yan eve taşındıklarında birkaç yıldır burada oturuyormuş. Eski kocası bir yatırım bankacısıymış ve boşanmalarına kadar Londra ile New York arasında gidip gelmişmiş. Kocası karısının daha genç ve daha sarışın bir versiyonunu bulmuş, Barbie de evin sahibi olmuş. Gülerek, "Yani herkes mutlu oldu," dedi. "Özellikle de ben."

Barbie'nin evi uçuk mavi renkti. Hepsi beyaz olan sokaktaki diğer evlerle tezat oluşturuyordu. Ön bahçesinde ufak ağaçlar ve saksıda çiçekler vardı.

Beni kapıda karşıladı.

"Merhaba tatlım. Tam zamanında gelmene sevindim. Bu iyiye işaret. Buradan."

Peşine düşüp koridordan geçerek salona girdim. Ev sera gibi kokuyordu; her yerde bitkiler ve çiçekler vardı: güller, leylaklar, orkideler. Duvarlarda resimler, aynalar ve çerçeveli fotoğraflar yan yana sıkıştırılmıştı; ufak heykeller, vazolar ve diğer sanat objeleri masaların ve komodinlerin üzerlerini kaplıyordu. Hepsi çok pahalı nesnelerdi ama böyle yığın halinde durdukları için sanat eserlerinden çok, ıvır zıvır gibi görünüyorlardı. Barbie'nin zihninin bir yansıması olarak kabul edeceksek en azından dü-

zensiz bir iç dünyaya işaret ediyorlardı. Bana keşmekeş, dağınıklık ve açgözlülüğü, doyurulamayan bir açlığı düşündürdüler. Çocukluğunun nasıl olduğunu merak ettim.

Birkaç püsküllü yastığı itip kendime büyük, rahatsız kanepede yer açtım. Barbie içki dolabını açarak iki bardak çıkardı.

"Ne içmek istersin? Bana viski seven biri gibi gözüktün. Eski kocam günde bir galon viski içerdi. Bana katlanabilmek için ihtiyacı olduğunu söylüyordu." Güldü. "Ben aslında şarapçıyım. Fransa'da Bordeaux bölgesinde kursa katıldım. Mükemmel bir burnum vardır."

Nefes almak için durunca fırsat bulup konuştum. "Ben viski sevmem. Fazla bir şey de içmem. Arada bir bira, o kadar."

"Hım." Barbie memnuniyetsiz göründü. "Biram yok."

"Mühim değil, içkiye ihtiyacım yok..."

"Ama benim var, tatlım. Berbat bir gündü."

Barbie kendine büyük bir kadeh kırmızı şarap doldurdu ve sıkı bir muhabbete hazırlanıyormuş gibi bir koltuğa kıvrıldı.

İşveli bir gülümsemeyle, "Emrindeyim," dedi. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Eğer uygunsa birkaç sorum olacak."

"Sor bakalım."

"Alicia bir doktordan bahsetti mi size hiç?"

"Doktor mu?" Soruya şaşırmış görünüyordu. "Psikiyatrist mi?"

"Hayır, tıp doktoru demek istiyorum."

"Ha, hım, ben..." Barbie duraksadı. "Aslında, şimdi sen söyleyince... Evet, gittiği biri vardı.."

"Adını biliyor musunuz?"

"Hayır ama ona kendi doktorumdan bahsettiğimi hatırlıyorum. Dr. Monks. İnanılmazdır. Sorununuzun ne olduğunu anlaması için sadece size iyice bakması yeterlidir ve tam olarak ne yemeniz gerektiğini söyler. İnanılmaz..." Bunu doktorunun Barbie'ye verdiği diyetin açıklanması takip etti. Muhakkak onu ziyaret etmeliymişim. Sabrımı kaybetmek üzereydim. Onu tekrar konuya döndürmek için çaba sarf etmek gerekiyordu.

"Alicia'yı cinayet günü görmüş müydünüz?"

"Evet, olaydan sadece birkaç saat önce." Duraklayıp birkaç yudum şarap içti. "Onu görmeye gitmiştim. Sık sık giderdim. Kahve için. Yani o genelde kahve içerdi ben başka bir şey. Saatlerce konuşurduk. Çok yakındık, biliyorsunuz."

Deyip duruyorsun, diye düşündüm. Ama Barbie'ye neredeyse tamamıyla narsist tanısı koymuştum zaten. Başkalarıyla kendi ihtiyaçlarını karşılamaları haricinde bir bağ kurabildiğinden emin değildim. Ziyaretleri sırasında Alicia'nın pek fazla konuşmadığını tahmin ediyordum.

"O öğleden sonra ruhsal durumu nasıldı sizce?"

Barbie omuz silkti. "İyi görünüyordu. Kötü bir baş ağrısı vardı, hepsi o."

"Hiç sinirli görünmüyor muydu?"

"Öyle mi görünmeliydi?"

"Duruma bakıldığında..."

Barbie bana şaşkın baktı. "Suçlu olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" Güldü. "Ah, tatlım, akıllı sanmıştım ben de seni."

"Korkarım, anlamı..."

"Alicia *hiçbir* şekilde birini öldürebilecek kadar sert biri değildi. O bir katil değildi. Bilirim ben. O masum. Yüzde yüz eminim."

"Nasıl bu kadar emin olabildiğinizi merak ettim. Delillere bakılırsa..."

"Deliller umurumda değil. Benim kendi delillerim var."

"Öyle mi?"

"Elbette. Ama önce... Sana güvenebilir miyim, emin olmak istiyorum." Barbie'nin gözleri açlıkla benimkilere baktı. Tınmadan karşıladım bakışlarını. Derken öylece söyleyiverdi: "Anlayacağın, *bir adam* vardı."

"Bir adam mı?"

"Evet. Seyreden."

Şaşırmış ve birdenbire ayılıvermiştim.

"Seyreden derken ne demek istiyorsunuz?"

"Tam olarak dediğim şeyi. Seyreden. Polise buna anlattım ama ilgilenmediler. Alicia'yı Gabriel'ın cesedi ve silahla buldukları anda zaten kararlarını vermişlerdi. Başka hiçbir şeyi dinlemek istemediler."

"Neyi dinlemek istemediler?"

"Anlatacağım. Ve bu akşam neden buraya gelmeni istediğimi anlayacaksın. Duymaya değer."

E, anlatsana, dedim içimden. Ama bir şey söylemedim, sadece gülümsedim.

Bardağını tekrar doldurdu. "Cinayetten birkaç hafta önce başladı. Alicia'yı görmeye gitmiştim. Bir şeyler içiyorduk. Her zamankinden daha sessiz olduğunu fark ettim. 'İyi misin?' diye sordum. Ağlamaya başladı. Onu daha önce hiç öyle görmemiştim. Salya sümük ağlıyordu. Genelde kendine çok hâkimdir... Ama o gün kendini bıraktı. Tam bir felaketti, tatlım, tam bir felaket."

"Ne dedi?"

"Mahallede dolanan birini fark edip etmediğimi sordu. Sokakta onu seyreden bir adam görmüş." Barbie tereddüt etti. "Göstereyim. Bana şu mesajı attı."

Manikürlü elleri telefonuna uzandı ve fotoğrafları karıştırdı. Telefonu suratıma dayadı.

Baktım. Gördüğüm şeyi anlamam birkaç saniyemi aldı. Bulanık bir ağaç resmiydi.

"Ne bu?"

"Neye benziyor?"

"Bir ağaç mı?"

"Ağacın arkasında."

Ağacın arkasında bir şekil vardı. Koyun postundan büyük bir köpeğe kadar her şey olabilirdi.

"Bir *adam*," dedi. "Şeklini gayet iyi görebilirsin."

İkna olmamıştım ama itiraz etmedim. Barbie'nin dikkatinin dağılmasını istemiyordum. "Devam edin," dedim.

"Bu kadar."

"Peki ama ne oldu?"

Barbie omuz silkti. "Hiçbir şey. Alicia'ya polisi aramasını söyledim ve o zaman kocasına bundan bahsetmediğini öğrendim."

"Gabriel'a söylememiş mi? Neden?"

"Bilmiyorum. Bana pek anlayışlı biri gibi gelmiyordu zaten. Polise söylemesinde ısrar ettim. Yani burada *ben de* varım. Benim güvenliğim ne olacak? Dışarıda sinsinin teki dolaşıyor. Ve ben yalnız yaşayan bir kadınım, değil mi? Akşam yatağa girdiğimde kendimi güvende hissetmek istiyorum."

"Alicia tavsiyenize uydu mu?"

Barbie başını salladı. "Hayır. Birkaç gün sonra kocasıyla konuyu konuştuğunu ve hayal gördüğüne karar verdiğini söyledi. Bana da unut dedi ve Gabriel'ı görürsem bu meseleden bahsetmememi istedi. Bilmiyorum, burnuma pis kokular geldi işte. Ve benden fotoğrafı da silmemi istedi. Silmedim. Tutuklandığı zaman polise gösterdim. Ama ilgilenmediler. Çoktan kararlarını vermişlerdi. Ama eminim burada daha fazlası var. Sana bir şey diyebilir miyim?" Sesini iyice alçaltıp fısıltıya geçti. "Alicia *korkuyordu.*"

Barbie dramatik bir duraklamayla şarabını bitirdi. Şişeye uzandı. "İçmek istemediğine emin misin?"

Teklifi geri çevirdim, teşekkür ettim, iznini rica edip çıktım. Daha fazla orada kalmam gereksizdi; anlatacak başka hiçbir şeyi yoktu. Düşünmem gereken bir sürü şey vardı.

Evinden çıktığımda hava kararmıştı. Yan evin, Alicia'nın evinin önünde bir an durdum. Davadan sonra satılmıştı ve artık evde Japon bir çift oturuyordu. Barbie'ye bakılırsa son derece yabaniydiler. Girişimlerine direnmişlerdi. Barbie benim yan komşum olsa, zırt pırt uğrasa ne hissedeceğimi düşündüm. Alicia'nın ne hissetmiş olabileceğini düşündüm.

Bir sigara yakıp biraz önce dinlediklerimi düşündüm. Alicia Barbie'ye takip edildiğini söylemişti. Polis muhtemelen Barbie'nin dikkat meraklısı olduğunu, hikâyeyi uydurduğunu düşünmüştü. Bu yüzden anlattıklarını görmezden gelmişlerdi. Şaşacak bir şey yoktu bunda: Barbie'yi ciddiye almak zordu.

Bu Alicia'nın Barbie'nin yardımını isteyecek kadar korkmuş olduğu anlamına geliyordu. Ve sonra da Gabriel'a açılmıştı. Peki, sonra? Alicia başka birine de açılmış mıydı? Öğrenmem gerekiyordu.

Birdenbire çocukluğum düştü aklıma. Tedirginlikle patlayacak noktaya gelmiş küçük bir oğlan. Bütün korkularını, acılarını içinde tutan biri: Durmadan yürüyen, huzursuz, ürkmüş, deli babasından korkarken tamamen yalnız. Anlatacak kimse yok. Kimse dinlemiyor. Alicia da böyle çaresiz hissetmiş olmalıydı kendini. Yoksa Barbie'ye açılmazdı.

Ürperdim ve bir çift gözün beni izlediğini hissettim.

Döndüm ama kimse yoktu. Sokak boş, gölgeli ve sessizdi.

31

Ertesi sabah The Grove'a gittiğimde Alicia'yla Barbie'nin anlattıkları hakkında konuşmak niyetindeydim. Ama daha girer girmez bir kadının bağırdığını duydum. Koridorlarda yankılanan ıstırap çığlıkları.

"Ne oluyor?"

Güvenlik görevlisi sorularımı duymazdan geldi. Yanımdan koşarak geçip koğuşa daldı. Ardından atıldım. Çığlıklar gitgide yükseliyordu. Alicia'nın iyi olduğunu, sorunun onunla ilgili olmadığını umuyordum ama bir şekilde içimde kötü bir his vardı.

Köşeyi döndüm. Bir hemşire, hasta ve güvenlik görevlisi kalabalığı fanusun etrafında toplanmıştı. Diomedes telefonda ambulans çağırıyordu. Gömleği kanla kaplıydı ama onun kanı değildi. İki hemşire yerde dizlerinin üzerindeydi, böğüren bir kadına yardımcı oluyorlardı. Kadın Alicia değildi.

Elif'ti.

Elif acıyla kıvranıyor, bağırıyor, kanlı suratını tutuyordu. Gözünden kan fışkırıyordu. Göz çukuruna saplanmış bir şey vardı. Bir çubuk gibi görünüyordu ama değildi. Ne olduğunu derhal anladım: Bir resim fırçasıydı bu.

Alicia duvarın yanında duruyordu. Yuri ve bir hemşire onu kontrol altında tutuyorlardı. Ama fiziksel bir müdahale gerekmiyordu. Tamamıyla sakin, sessizdi; bir heykel gibi. İfadesi bana resmi hatırlattı. *Alkestis*'i. İfadesiz. Boş. Doğrudan bana bakıyordu.

İlk kez korktum.

32

"Elif nasıl?" diye sordum. Fanusta bekliyordum. Acil koğuşundan gelir gelmez yakalamıştım Yuri'yi.

"Stabil," dedi ve iç geçirdi. "Umabileceğimizin en iyisi de bu."

"Onu görmek istiyorum."

"Elif'i mi? Alicia'yı mı?"

"Önce Elif'i."

Yuri başını salladı. "Bu akşam dinlenmesini istiyorlar ama sabah seni ona götürürüm."

"Ne oldu? Orada mıydın? Alicia kışkırtıldı herhalde."

Yuri derin bir nefes verdi ve omuz silkti. "Bilmiyorum. Elif, Alicia'nın stüdyosunun dışında dolanıyordu. Bir tür bir tartışma olmuş olmalı. Neden tartıştıkları hakkında en ufak bir fikrim yok. "

"Anahtarın var mı? Gidip bir göz atalım. Bakalım bir ipucu bulabilecek miyiz?"

Fanustan çıkıp Alicia'nın stüdyosuna gittik. Yuri kapıyı açtı. Işığı yaktı.

Aradığımız cevap, şövalenin üzerinde duruyordu.

Alicia'nın resmi, The Grove'un alevler içindeki hali, tahrip edilmişti. Üzerine kırmızı boyayla "OROSPU" yazılmıştı.

Başımı salladım.

"Eh, bu açıklıyor durumu."

"Sence bunu Elif mi yaptı?"

"Başka kim olacak?"

Elif'i acil koğuşunda buldum. Sırtı dikleştirilmiş bir yataktaydı; kolunda serum vardı. Başına sardıkları sargı bir gözünü kapatıyordu. Kızgındı ve acı çekiyordu.

Beni görür görmez, "Siktir git," dedi.

Yatağın kenarına bir sandalye çekip oturdum. Saygılı bir sesle nazikçe konuştum. "Çok üzgünüm, Elif. Gerçekten. Çok kötü bir şey olmuş. Bir trajedi."

"Aynen. Şimdi siktir git ve beni yalnız bırak."

"Ne oldu, anlat bana."

"Gözümü çıkardı orospu işte."

"Neden ama? Kavga mı ettiniz?"

"Beni mi suçlamaya çalışıyorsun? Hiçbir şey yapmadım ben!"

"Seni suçlamaya çalışmıyorum. Sadece Alicia'nın neden böyle bir şey yaptığını anlamaya çalışıyorum."

"Birkaç tahtası eksik işte."

"Resimle bir alâkası yok mu? Ne yaptığını gördüm. Resmi bozdun, değil mi?"

Elif kalan tek gözünü kıstı ve ardından yumdu.

"Yaptığın kötü bir şeydi, Elif. Onun yaptığını haklı kılmıyor ama yine de..."

"Bu yüzden yapmadı."

Elif gözünü açıp öfkeyle baktı bana.

Tereddüt ettim. "Öyle mi? Peki neden sana saldırdı?"

Elif'in dudakları bir tür gülümsemeyle çarpıldı. Konuşmadı. Öylece birkaç saniye oturduk. Vazgeçecektim, konuştu.

"Ona gerçeği söyledim," dedi.

"Hangi gerçeği?"

"Ona yanık olduğunu."

İrkildim. Cevap veremeden Elif soğuk bir öfkeyle devam etti: "Ona âşıksın, arkadaşım. Ona da söyledim. 'Sana *âşık*' dedim.

'Seni *seviyor*. Alicia'yla Theo bir ağaçta oturuyor. Theo ve Alicia Ö P Ü Ş Ü Y O R..." Elif korkunç, cırlak kahkahalarla gülmeye başladı. Gerisini tahmin edebiliyordum. Alicia öfke nöbetine kapılıyor, dönüyor, fırçasını kaldırıyor ve Elif'in gözüne sokuyor.

"Manyağın teki o." Elif ağlayacak gibiydi. Acı çekiyordu ve bitkindi. "Psikopat."

Bandajlı gözüne bakarken haklı olup olmadığını düşünmeden edemedim.

33

Toplantı Diomedes'in ofisinde yapıldı ama kontrol en başından itibaren Stephanie Clarke'ın elindeydi. Artık psikolojinin soyut dünyasından çıkmış sağlık ve güvenliğin gerçek dünyasına girmiştik. Onun alanındaydık ve bunun farkındaydı. Sessizliğine bakılırsa Diomedes de öyle düşünüyordu.

Stephanie kollarını kavuşturmuş ayakta duruyordu, heyecanı aşikârdı. Durumdan, gücün onda olmasından, son sözü kendisinin söyleyecek olmasından zevk aldığını düşündüm. Bunca zamandır bize, sürekli kararlarını bozmamıza, ona karşı birleşmemize fena bozulmuş olmalıydı. Şimdi intikam zamanıydı. "Dün sabah yaşanan şey tamamıyla kabul edilemez bir olaydı," dedi. "Alicia'nın resim yapmasına izin verilmesine karşı sizi uyardım ama dinlemediniz. Bireysel imtiyazlar her zaman kıskançlık ve kötü hisler doğurur. Böyle bir şeyin olacağını biliyordum. Bundan sonra önce güvenlik gelmeli."

"Bu yüzden mi Alicia tecride kondu?" dedim. "Güvenlik için mi?"

"Alicia hem kendisi hem de diğerleri için tehdit oluşturuyor. Elif'e saldırdı. Onu öldürebilirdi."

"Kışkırtılmıştı."

Diomedes başını sallayarak lafa girdi. Bezgin konuşuyordu. "Hiçbir kışkırtmanın böyle bir saldırıyı haklı gösterebileceğini zannetmiyorum."

Stephanie katıldığını belirtti. "*Kesinlikle,*" dedi.

"Münferit bir olaydı," dedim. "Alicia'yı tek başına bir yere kapatmak sadece zalimce değil, barbarca." Broadmoor'da hastaların ufacık, penceresiz, mobilyayı bırak, zar zor bir yatağın girdiği tecrit odalarına kapatıldıklarını görmüştüm. Böyle bir yerde saatler ya da günlerce kalmak bırak stabil olmayanı, herhangi birini bile delirtebilirdi.

Stephanie omuz silkti. "Kliniğin müdürü olarak gerekli bulduğum her şeyi yapma yetkisine sahibim. Christian'ın yol göstermesini istedim; o da fikrimi onayladı."

"Eminim onaylamıştır."

Odanın diğer tarafından Christian bana ukalaca gülümsedi. Diomedes'in de beni izlediğini hissedebiliyordum. Ne düşündüklerini biliyordum. Meseleyi kişisel algılamaya ve duygularımı göstermeye başlamıştım. Ama umurumda değildi.

"Kilit altında tutmak çözüm değil. Onunla konuşmaya devam etmemiz gerekiyor. Anlamak zorundayız."

Christian düşük zekâlı bir çocukla konuşurmuşçasına otoriter bir tonlamayla, "Gayet iyi anlıyorum," dedi. "Mesele sensin, Theo."

"Ben mi?"

"Başka kim olacak? Olayları karıştıran sensin."

"Hangi anlamda?"

"Doğru, değil mi? İlaçlarının dozunu azaltmak için lobi yaptın..."

Güldüm. "Lobi falan değildi o. Sadece müdahale... Gözlerine kadar uyuşturuluyordu. Bir zombiydi."

"Zırva."

Diomedes'e döndüm. "Faturayı cidden bana mı çıkarmaya çalışıyorsunuz? Olan bu mu şu anda?"

Diomedes başını salladı ama gözlerini kaçırdı. "Tabii ki hayır. Ama terapisinin dengesini bozduğu açık. Fazla hızlı ve fazla erken geldi. Bu talihsiz olayın bu yüzden meydana geldiğini zannediyorum."

"Kabul etmiyorum."

"Muhtemelen göremeyecek kadar olayın yakınındasın." Ellerini kaldırıp iç geçirdi. Yenilmiş bir adam gibi. "Böyle kritik bir dönemde daha fazla hata kaldıramayız. Bildiğin gibi, bu ünitenin geleceği söz konusu. Yaptığımız her hata vakfa bizi kapamak için bahane sunuyor."

Mağlup tavrına, bezgin kabullenişine öfkelendim. "Çözüm onu uyuşturup kilit altında tutmak değil," dedim. "Gardiyan değiliz biz."

Indira, "Katılıyorum," dedi. Bana destekleyici bir gülümseme sundu ve devam etti: "Riskten öyle çekinir hale geldik ki yeni bir şey denemektense fazladan ilaç vermeyi tercih ediyoruz; sorun bu. Kilit altına almak yerine oturup konuşmayı, elini tutmayı göze almalıyız."

Christian gözlerini devirdi ve itiraz edecekken Diomedes başını sallayarak konuştu: "Onun için çok geç artık. Hata benim. Alicia psikoterapiye uygun aday değil. Buna hiç izin vermemeliydim."

Diomedes kendini suçladığını söylüyordu ama aslında beni suçladığını anlamıştım. Bütün gözler bendeydi: Diomedes'in hayal kırıklığına uğramış çatık kaşları; Christian'ın alay eden, galip bakışları; Stephanie'nin düşmanca gözleri; Indira'nın endişeli bakışı.

Yalvarıyormuş gibi görünmemeyi denedim. "Gerekiyorsa Alicia'nın resim yapmasına izin vermeyin," dedim. "Ama terapisini bıraktırmayın. Ona ulaşmanın tek yolu bu."

Diomedes başını salladı. "Alicia'nın ulaşılamaz olduğundan şüphelenmeye başladım."

"Sadece bana biraz daha zaman verin."

Ama ses tonunda konuyu daha fazla tartışmaya gerek olmadığını gösteren bir kesinlik vardı.

"Hayır," dedi Diomedes. "Bu iş bitti."

34

Diomedes kar bulutları hakkında yanılmıştı. Kar yağmadı; akşamüstü sıkı yağmur bastırdı. Şimşeklerin çaktığı, göğün gürlediği bir fırtınaydı.

Alicia'yı terapi odasında bekledim. Yağmurun pencereyi dövüşünü seyrediyordum. Yorgun ve depresiftim. Yaptığım her şey zaman kaybı olmuştu. Alicia'yı yardım edemeden kaybetmiştim; artık hiç edemeyecektim.

Kapı vuruldu. Yuri Alicia'yı terapi odasına aldı. Beklediğimden daha kötü görünüyordu. Solgundu. Rengi kül gibiydi, hayalete benziyordu. Sarsak yürüyordu ve sağ bacağı hiç durmadan titriyordu. Kahrolası Christian, diye düşündüm; ilaca boğmuştu Alicia'yı.

Yuri gittikten sonra uzun bir sessizlik oldu. Alicia bana bakmıyordu. Sonunda konuşmaya başladım. Anladığından emin olmak için yüksek ve net bir sesle.

"Alicia. Tecride konduğun için üzgünüm. Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Tepki yoktu. Bekledim.

"Elif'e yaptığından ötürü terapimiz sonlandırıldı maalesef. Benim kararım değildi. Ama yapabileceğim hiçbir şey yok. Bu fırsatı olanlar hakkında konuşmak için bir şans olarak sunmak istiyorum sana. Elif'e saldırını açıklaman ve çektiğinden emin olduğum pişmanlıktan bahsetmen için."

Alicia hiçbir şey söylemedi. Söylediklerimin onun uyuşturulmuş halini aşıp aşmadığından emin değildim.

"Ben sana ne hissettiğimi söyleyeyim," diye devam ettim. "Dürüst olmak gerekirse öfkeliyim. Çalışmamızın daha doğru düzgün başlamadan bitmesine kızıyorum. Ve senin daha fazla çaba harcamamış olmana kızıyorum."

Alicia'nın kafası hareketlendi. Gözleri benimkilere dikildi.

"Korktuğunu biliyorum," dedim. "Sana yardım etmeye çalışıyordum. Ama bana izin vermiyorsun. Ve şimdi ne yapacağımı bilmiyorum."

Sessizdim, yenildiğimi hissediyordum.

Ve sonra Alicia asla unutamayacağım bir şey yaptı.

Titreyen elini bana uzattı. Sımsıkı tuttuğu bir şey vardı elinde: deri kaplı, küçük bir defter.

"Ne bu?"

Cevap yoktu. İndirmedi elini. Merakla baktım.

"Almamı mı istiyorsun?"

Cevap vermedi. Tereddüt ettim ve defteri titreyen parmaklarından yavaşça aldım. Açıp sayfalara göz gezdirdim. Elle yazılmış bir günlüktü.

Alicia'nın günlüğü.

El yazısına bakılırsa kaotik bir ruh haliyle yazılmıştı. Özellikle de son sayfalarda yazısı neredeyse okunmaz haldeydi. Oklar sayfalarda farklı açılarda yazılmış paragrafları birbirine bağlıyordu. Bazı sayfalarda çizimler ve karalamalar vardı. Sarmaşıklara dönüşen çiçekler yazılanları kaplıyor, neredeyse okunmaz hale getiriyordu.

Meraktan yanarak Alicia'ya baktım.

"Bununla ne yapmamı istiyorsun?"

Gereksiz bir soruydu; Alicia'nın ne istediği belliydi.

Okumamı istiyordu.

Üçüncü Bölüm

İlle de acayiplik bulmaya çalışmamalıyım. Günce tutmanın tehlikeli yanı budur sanırım. İnsan, her şeyi büyütmeye, tetikte durmaya, doğruları durmadan zorlamaya kalkar.

–Jean Paul Sartre*

Dürüst biri değilim ama tesadüfen olmuşluğum vardır.

–William Shakespeare, *Kış Masalı*

* Jean Paul Sartre, *Bulantı*, çev. Selahattin Hilav, Can Yayınları, 1981.

Alicia Berenson'ın Günlüğü

8 Ağustos

Bugün tuhaf bir şey oldu.

Mutfakta kahve yapıyor, pencereden dışarı bakıyordum. Görmeden bakıyordum, kendi hayal dünyamdaydım ve sonra dışarıda bir şey, daha doğrusu biri takıldı gözüme. Bir adam. Dikkatimi çekti çünkü heykel gibi hiç kıpırdamadan duruyor ve bizim eve bakıyordu. Yolun karşı tarafında, Heath'in girişindeydi. Bir ağacın gölgesinde duruyordu. Uzun boylu, yapılıydı. Kep ve gözlük taktığından yüzünü seçemedim.

Beni görüp göremediğini bilmiyorum ama sanki doğrudan bana bakıyordu. Tuhaf geldi. Yolun karşısında otobüs bekleyen insanları görmeye alışkınım. Ama otobüs beklemiyordu. Eve bakıyordu.

Dakikalardır öylece dikildiğimi fark ettim ve pencereden ayrıldım. Stüdyoya gittim. Resme devam etmeye çalıştım ama konsantre olamadım. Aklım adama gidip duruyordu. Kendime bir yirmi dakika daha vermeyi düşündüm. Sonra mutfağa gidip bakacaktım. Ve hâlâ oradaysa ne olacaktı? Yanlış hiçbir şey yapmıyordu. Evi inceleyen bir hırsız olabilirdi. Galiba ilk aklıma gelen buydu ama neden bu kadar dikkat çekecek şekilde orada dikilip dursun? Belki buraya taşınmayı düşünüyordu. Belki sokağın sonundaki satılık evi alacaktı. Bu mantıklı bir açıklama olabilirdi.

Ama mutfağa dönüp de pencereden baktığımda yoktu adam. Sokak boştu.

Herhalde ne yaptığını hiçbir zaman bilemeyeceğim. Ne tuhaf.

10 Ağustos

Dün akşam Jean-Felix ile birlikte oyuna gittim. Gabriel gitmemi istemedi ama ben yine de gittim. Canım hiç istemiyordu ama Jean-Felix'in istediğini yaparsam sıkıntıma son verebileceğimi düşündüm. En azından öyle umdum.

Erken buluşmaya, bir şeyler içmeye karar vermiştik. Onun fikriydi. Buluşma yerine vardığımda hava henüz aydınlıktı. Güneş alçalmış, nehri kan kırmızısına boyuyordu. Jean-Felix beni National Theatre'ın dışında bekliyordu. O beni görmeden ben onu gördüm. Kaşlarını çatmış, kalabalığı tarıyordu. Kızgın suratı, doğru yapıp yapmadığıma dair kafamdaki tüm şüpheleri silip süpürdü. Berbat bir sıkıntı çöktü içime; az daha dönüp gidiyordum. Ama bunu yapamadan beni gördü. Elini sallayınca yanına gittim. Gülümsüyormuş gibi yaptım, o da öyle yaptı.

"Gelmene çok sevindim," dedi. "Gelmeyeceğinden endişelenmiştim. İçeri girip bir şeyler içelim mi?"

Fuayede birer içki içtik. En iyi deyişle tuhaftı. Önceki günden bahsetmedik. Boş şeyler hakkında konuşup durduk. Daha doğrusu Jean-Felix konuştu, ben dinledim. Sonunda birkaç kadeh içtik. Açtım, o yüzden biraz çakırkeyif oldum. Galiba Jean-Felix'in amacı da buydu. Beni konuşturmak için elinden geleni yapıyordu ama konuşmamız doğallıktan uzaktı. Bir tiyatro oyunu gibiydi. Ağzından çıkan her laf, kararımı değiştirmem, uzun geçmişimizi, yakınlığımızı hatırlamam için özellikle prova edilmişçesine 'Hani çok eğlenmiştik' ya da 'Şöyle yaptığımız zamanı hatırlıyor musun?' diye başlıyordu. Farkında olmadığı şey, kararımı vermiş olduğum ve söyleyeceği hiçbir şeyin fikrimi değiştirmeyecek olmasıydı.

Sonuçta gittiğime memnunum. Jean-Felix'i gördüğüm için değil, oyunu izlediğim için. *Alkestis* duyduğum bir trajedi değildi; herhalde ufak çaplı bir aile hikâyesi olduğundan pek tanınmamıştı ama ben tam bu yüzden çok beğendim. Bugüne uyarlanmıştı; Atina'nın kenar mahallelerinden birinde, ufak bir evde

geçiyordu. Ölçeği hoşuma gitti. İçten bir sıradan insan trajedisiydi. Bir adam ölüme mahkûmdu ve karısı Alkestis onu kurtarmak istiyordu. Alkestis'i oynayan oyuncu Yunan heykeline benziyordu. Muhteşem bir yüzü vardı. Resmini yapmayı düşünüp durdum. Ajansıyla görüşüp bilgi almayı düşündüm. Jean-Felix'e söyleyecektim ama kendimi tuttum. Onu daha fazla hayatıma dâhil etmek istemiyorum. Hiçbir seviyede. Sonunda ağladım; Alkestis ölüyor ve yeniden doğuyordu. Gerçekten de ölümden dönüyordu. Orada düşünmem gereken bir şey var. Ne olduğunu henüz tam olarak bilmiyorum. Elbette Jean-Felix oyuna tonla tepki verdi ama hiçbiri bana bir şey ifade etmedi; bir noktadan sonra dinlemedim.

Alkestis'in ölümü ve dirilişini aklımdan çıkaramıyordum. Köprüden geçerek istasyona yürürken düşünüp durdum. Jean-Felix bir şeyler daha içmek isteyip istemediğimi sordu ama yorgunum, dedim. Tuhaf bir sessizlik daha oldu. İstasyon girişinde durduk. Gece için teşekkür ettim, eğlendiğimi söyledim.

"Bir içki daha içelim," dedi. "Bir tane daha. Eski günlerin hatırına?"

"Hayır. Gitmeliyim."

Gitmeye çalıştım ama elimi tuttu.

"Alicia," dedi. "Beni dinle. Sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Hayır, lütfen söyleme; söyleyecek bir şey yok, sahiden..."

"Sadece dinle. Düşündüğün şey değil."

Ve haklıydı. Beklediğim şey değildi. Jean-Felix'in arkadaşlığımız için yalvaracağını ya da galeriyi bırakmaya çalıştığım için bana vicdan azabı hissettirmeye çalışacağını düşünmüştüm. Ama söylediği şeyle donakaldım.

"Dikkatli olman gerek," dedi. "Herkese çok güveniyorsun. Etrafındaki insanlara... Güveniyorsun. Güvenme."

Bomboş baktım. Ancak birkaç saniye sonra konuşabildim.

"Neden bahsediyorsun sen? Kimi kastediyorsun?"

Jean-Felix sadece başını salladı ve bir şey söylemedi. Elimi bıraktı ve gitti. Arkasından seslendim ama durmadı.

"Jean-Felix. Dur."

Arkasına bakmadı. Köşeden dönüp gözden kayboluşunu seyrettim. Öylece kalakaldım. Esrarengiz bir uyarıda bulunup gidivermek ne demekti? İçime kuşku düşürmek, hata yaptığımı düşündürmek istiyordu herhalde. Başardı da.

Aynı zamanda öfkelendirmişti beni. Bir şekilde işimi kolaylaştırdı. Artık onu hayatımdan kesip atmaya kararlıyım. "Etrafındaki insanlar"dan kastı neydi? Herhalde Gabriel'ı kastediyordu. Ama neden?

Hayır. Bunu yapmayacağım. Jean-Felix'in istediği şey bu. Aklımı karıştırmak. Kafamı ona takmam. Gabriel ile arama girmek.

Kanmayacağım. Bunu bir daha düşünmeyeceğim bile.

Eve geri döndüm. Gabriel uyuyordu. Bir çekim için sabah beşte gidecekti. Ama onu uyandırdım ve seviştik. Ne kadar yakınında olursam olayım yetmiyordu, içime ne kadar girerse girsin bana yetmiyordu. Onunla bir olmak istedim. İçine girip kaybolmak istedim.

11 Ağustos

O adamı yine gördüm. Bu sefer biraz daha uzaktaydı. Fundalığın daha içlerinde, bir bankta oturuyordu. Ama kesinlikle oydu. Pek çok kişi bu havada şort, tişört ve açık renkler giyiyor. O ise koyu renk bir gömlek ve pantolon giymiş, siyah güneş gözlüğü ile kep takmıştı. Ve başı eve dönüktü; eve bakıyordu.

Aklıma komik bir fikir geldi. Belki de hırsız değildir, dedim; belki de bir *ressamdır.* Belki de benim gibi bir ressamdır ve bu sokağı çizmeyi planlıyordur. Ya da evi. Ama daha düşünürken bunun doğru olamayacağını anladım. Evi resmedecek olsa öylece orada oturmaz, eskiz yapardı.

Sinirim bozuldu ve Gabriel'ı aradım. Hataydı. Meşgul olduğu belliydi ve aklımı yitirmiş bir halde, evi biri gözetliyor diye aramam, kaldırabileceği bir şey değildi.

Adamın evi gözetlediği elbette ki varsayım.

Beni gözetliyor olabilir.

13 Ağustos

Yine oradaydı.

Bu sabah, Gabriel'ın gidişinden az sonrasıydı. Duş almıştım ve onu banyonun penceresinden gördüm. Bu sefer daha yakındı. Durakta duruyordu, otobüs bekliyormuş gibi yapıyordu.

Kimi kandırdığını sanıyor?

Hızlıca giyinip daha iyi görebilmek için mutfağa geçtim. Ama gitmişti.

Gabriel eve geldiğinde bundan bahsetmeye karar verdim. Önemsemeyeceğini sanıyordum ama ciddiye aldı. Gerçekten endişelenmiş görünüyordu.

Doğrudan, "Jean-Felix mi?" diye sordu.

"Hayır, elbette değil. Bunu nasıl düşünebilirsin?"

Şaşırmış ve içerlemiş görünmeye çalışıyordum ama işin doğrusu içime kurt düşmüştü. Adamla Jean-Felix aynı boylardaydı. Jean-Felix olabilirdi ama öyleyse bile buna inanmak istemiyorum. Beni böyle korkutmaya çalışmazdı. Çalışır mıydı?

Gabriel, "Jean-Felix'in numarası ne?" dedi. "Derhal arıyorum."

"Sevgilim, lütfen yapma. O olmadığından eminim."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Hiçbir şey olmadı. Neden bu kadar abarttım, bilmiyorum. Ortada bir şey yok."

"Ne kadar zaman orada kaldı?"

"Uzun değil. Bir saat kadar. Sonra kayboldu."

"Ne demek kayboldu?"

"Yok oldu."

"Hı-hı. Hayal etmiş olabilir misin?"

Söyleyiş şekli beni sinirlendirdi. "Hayal falan etmedim. Bana inanman gerekiyor."

"Sana inanıyorum."

Ama bana tamamen inanmadığını görebiliyordum. Kısmen inandı. Bir yanı sadece idare ediyordu beni. Ki dürüst olmam gerekirse bu beni sinirlendiriyor. O kadar sinirlendiriyor ki burada bitirmem gerekiyor. Yoksa pişman olacağım bir şey yazacağım.

14 Ağustos

Uyanır uyanmaz yataktan fırladım. Adamın orada olmasını umarak –Gabriel da onu görebilsin diye– pencereye koştum ama yoktu. Kendimi daha da aptal hissettim.

Bu akşamüstü sıcağa rağmen yürüyüşe çıkmaya karar verdim. Binalardan, yollardan ve insanlarda uzaklaşarak fundalıkların arasında yürümek istedim. Düşüncelerimle yalnız kalmak istedim. Parliament Hill'e yürüdüm. Yolun her iki tarafına yayılmış güneşlenenlerin yanından geçtim. Boş bir bank bulup oturdum. Uzakta parıldayan Londra'ya baktım.

Orada oturduğum zaman boyunca izlendiğimi hissettim. Arkama bakıp durdum ama kimseyi göremedim. Ama vardı biri. Hissedebiliyordum. Biri beni seyrediyordu.

Eve dönerken gölün yanından geçtim. Başımı kaldırdım, oradaydı. Suyun öteki tarafında dikiliyordu. Net göremeyeceğim kadar uzaktaydı ama oydu. O olduğunu biliyordum. Hiç kıpırdamadan duruyordu. Hareketsiz. Bana bakıyordu.

Sırtımdan aşağı soğuk terler döküldü ve düşünmeden hareket ettim.

"Jean-Felix?" diye bağırdım. "Sen misin? Yapma. Beni takip etme!"

Kıpırdamadı. Mümkün olduğu kadar hızlı hareket ettim. Elimi cebime soktum, telefonumu çıkardım ve fotoğrafını çektim. Ne işe yarayacak, hiçbir fikrim yok. Sonra dönüp gölün sonuna doğru hızla yürümeye başladım. Ana yola ulaşana kadar dönüp bakmadım. Tam arkamda olmasından korkuyordum.

Döndüm. Gitmişti.

Umarım Jean-Felix değildir. Lütfen o olmasın.

Eve geldiğimde asabiydim. Perdeleri ve ışıkları kapattım. Pencereden dışarı baktım ve işte, oradaydı.

Sokakta durmuş, bana bakıyordu. Donakaldım; ne yapacağımı bilmiyordum.

Biri adımı seslendiğinde neredeyse aklım çıkacaktı.

"Alicia? Alicia, orada mısın?"

Yanda oturan o korkunç kadındı. Barbie Hellmann. Pencereden ayrılıp arka kapıya gittim ve açtım. Barbie yan taraftaki kapıdan geçip bahçeye girmişti. Elinde bir şişe şarap vardı.

"Selam, tatlım," dedi, "Stüdyonda olmadığını görünce neredesin diye merak ettim."

"Dışarıdaydım, şimdi geldim."

"Bir kadehe vaktin var mı?" Bunu arada bir kullandığı ve gerçekten sinir bozucu bulduğum bebek sesiyle sordu.

"Aslında işe geri dönmem gerekiyor."

"Bir kadehçik. Sonra benim de gitmem gerekiyor. Bu akşam İtalyanca dersim var. Olur mu?"

Cevabı beklemeden içeri girdi. Mutfağın ne kadar karanlık olduğuyla ilgili bir şey söyleyip bana sormadan perdeleri açmaya başladı. Onu durduracaktım ama dışarı baktığımda kimsenin olmadığını gördüm. Adam gitmişti.

Barbie'ye bunu neden anlattım bilmiyorum. Onu ne seviyorum ne de ona güveniyorum ama galiba korkmuştum ve konuşacak birine ihtiyacım vardı. Birer kadeh içtik. Hiç yapacağım şey değildi ve birdenbire gözyaşlarına boğuldum. Barbie gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu, ilk kez sessizleşmişti. Ben ağlamayı kestikten sonra şarap şişesini bırakıp, "Bu durumda daha kuvvetli bir içkiye ihtiyacımız var," dedi ve birer bardak viski doldurdu.

"Al," diyerek uzattı. "Buna ihtiyacın var."

Haklıydı, ihtiyacım vardı. Kafaya diktim ve etkisini hissettim. Şimdi Barbie konuşurken dinleme sırası bendeydi. Beni

korkutmak istemediğini ama anlattıklarımın hiç hoş görünmediğini söyledi. "Televizyonda, milyon dizide gördüm aynısını. Evini iyice öğreniyor, tamam mı? Harekete geçmeden önce."

"Hırsız mı sence?"

Barbie omuz silkti. "Ya da tecavüzcü. Bir önemi var mı? Her neyse iyi bir şey değil."

Güldüm. Birinin, o biri Barbie olsa bile, beni ciddiye alması rahatlatmıştı. Ona minnettardım. Telefonumdaki fotoğrafı gösterdim ama pek etkilenmedi.

"Bunu bana gönder. Gözlüklerimle daha yakından bakabilirim. Bana bulanık bir leke gibi görünüyor. Bundan kocana bahsettin mi?"

Yalan söylemeye karar verdim. "Hayır," dedim. "Henüz değil."

Barbie bana tuhaf baktı. "Neden?"

"Bilmiyorum. Sanırım Gabriel'ın abarttığımı düşüneceğinden endişeleniyorum. Ya da uydurduğumu."

"Uyduruyor musun?"

"Hayır."

Barbie'ye kafi gelmişti bu cevap. "Eğer Gabriel seni ciddiye almazsa polise beraber gideriz. Seninle ben. İnan bana, hayli ikna edici olabilirim."

"Teşekkürler ama eminim gerek kalmayacak."

"Çoktan gerekli olmuş. Bunu ciddiye al tatlım. Gabriel eve geldiğinde ona anlatacağına dair söz ver bana."

Başımı salladım. Ama Gabriel'a daha fazla bir şey söylememeye çoktan karar vermiştim. Söyleyecek bir şey yoktu. Adamın beni takip ettiğine ya da seyrettiğine dair bir kanıtım yok. Barbie haklıydı, fotoğraf hiçbir şeyi kanıtlamıyordu.

Hepsi benim uydurmamdı. Gabriel öyle diyecekti. Hiçbir şey söylememek ve onu üzmemek en iyisi. Canını sıkmak istemiyorum.

Tamamıyla unutacağım olanları.

Sabaha karşı dört

Kötü bir gece oldu.

Gabriel eve saat on civarı, bitkin geldi. Uzun bir gün geçirmişti ve erken yatmak istiyordu. Ben de uyumaya çalıştım ama uyuyamadım.

Derken birkaç saat önce bir ses duydum. Bahçeden geliyordu. Kalkıp arka pencereye gittim. Dışarı baktım, kimseyi göremedim ama birinin gözlerini üzerimde hissettim. Biri beni gölgelerin arasından seyrediyordu.

Kendimi pencereden uzaklaştırmayı başarıp yatak odasına koştum. Gabriel'ı uyandırdım.

"Adam dışarıda," dedim.

Gabriel neden bahsettiğimi anlamadı. Anladığında sinirlenmeye başladı. "Tanrı aşkına," dedi, "bırak artık. Üç saat sonra işe gitmem gerekiyor. Bu aptalca oyunu oynamak istemiyorum."

"Oyun falan değil. Gel, bak. Lütfen."

Pencereye gidip dışarı baktık: Adam ortada yoktu elbette. Kimse yoktu.

Gabriel'dan dışarı çıkıp bakmasını istedim ama yapmadı. Öfkeyle gerisingeri yukarı çıktı. Anlatmaya çalıştım ama benimle konuşmadığını söyleyip küçük odaya uyumaya gitti.

Yatağa geri dönmedim. O saatten beri burada oturuyorum, bekliyorum, dinliyorum. Her sesi duymaya çalışıyorum, pencereleri kontrol ediyorum. Şu ana kadar adamdan iz yok.

Sadece birkaç saat kaldı. Sonra gün ağaracak.

15 Ağustos

Gabriel çekime gitmek için hazır indi aşağı. Beni pencerenin yanında görüp bütün gece uyumadığımı fark edince yüzü düştü ve tuhaf davranmaya başladı.

"Alicia otur," dedi. "Konuşmamız gerekiyor."

"Evet. Konuşmamız gerekiyor. Bana inanmaman konusunda."

"Senin bir şeye inandığına inanıyorum."

"Bu aynı şey değil. Salak değilim ben."

"Öyle bir şey söylemedim hiç."

"Ne söylüyorsun o zaman?"

Kavga edeceğimizi zannettiğimden, Gabriel'ın söylediği şeye şaşırdım. Fısıltıyla konuştu. Zar zor duyabildim: "Biriyle konuşmanı istiyorum. Lütfen."

"Ne demek istiyorsun? Polisle mi?"

"Hayır," dedi; kızmış gibiydi gene. "Polisle değil."

Ne demek istediğini, ne dediğini anlamıştım. Ama ağzından duymak istedim. Açıkça söylemesini istedim. "Kiminle peki?"

"Bir doktorla."

"Doktora gitmem, Gabriel."

"Benim için git. Lütfen sen de çaba göster." Tekrar söyledi: "Sen de çaba göster."

"Ne demek istediğini anlamıyorum. Sen de demek ne demek? Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin. İyi değilsin!"

Çok yorgun, çok üzgün görünüyordu. Onu korumak istedim. Onu rahatlatmak istedim. "Sorun yok sevgilim," dedim. "Her şey yoluna girecek. Göreceksin."

Gabriel bana inanmıyormuş gibi başını salladı. "Dr. West'ten randevu alacağım. Seni ne kadar erken görebilirse o kadar iyi. Mümkünse bugün." Tereddütle baktı. "Tamam mı?"

Gabriel elini uzatıp benimkini bekledi. Eline vurmak, elini tırmalamak istedim. Onu ısırmak ya da ona vurmak istedim. Masanın üzerinden atmak ve bağırmak istedim: "Sen deli olduğumu zannediyorsun ama deli değilim ben! Değilim, değilim, değilim!"

Ama hiçbirini yapmadım. Başımı sallayıp Gabriel'ın elini tuttum.

"Peki, sevgilim," dedim. "Nasıl istersen."

16 Ağustos

Dr. West'i görmeye bugün gittim. İstemiyordum ama gittim.

Ondan nefret ettiğime karar verdim. Ondan ve daracık evinden ve üst kattaki o acayip küçük odada oturmaktan, köpeğinin salonda havlamasını duymaktan nefret ediyorum. Köpek orada olduğum süre boyunca hiç susmadı. Susması için bağırmak istedim ve Dr. West'in durumla ilgili bir şey söylemesini bekledim ama hiç duymuyormuş gibi davrandı. Belki de duymuyordu. Benim söylediklerimi de duymuyor gibiydi. Ona ne olduğunu anlattım. Evi seyreden adamdan ve fundalıkta beni nasıl takip ettiğinden bahsettim. Hepsini anlattım ama yanıt vermedi. Sadece o çizgi gibi gülümsemesiyle orada oturdu. Bana bir böcek ya da öyle bir şeymişim gibi baktı. Güya Gabriel'ın arkadaşı ama nasıl arkadaş olabildiklerini aklım almıyor. Gabriel çok sıcak biridir. Dr. West tam tersi. Bir doktor hakkında bunu söylemek tuhaf ama iyilik yok onda.

Adamı anlattıktan sonra uzunca bir süre konuşmadı. Sessizlik sonsuza kadar sürmüş gibi geldi. Tek ses, aşağıdaki köpeğin sesiydi. Zihnimi havlamayla senkronize ettim ve bir tür transa geçtim. Dr. West konuştuğunda cidden irkildim.

"Daha önce de bunu yaşadık, Alicia," dedi, "değil mi?"

Ona boş gözlerle baktım. Ne demek istediğinden emin değildim. "Öyle mi?"

Başını salladı. "Evet, öyle."

"Hayal ettiğimi düşündüğünüzü biliyorum," dedim. "Hayal etmiyorum. Bu gerçek."

"Geçen sefer de öyle demiştin. Geçen seferi hatırlıyor musun? Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Cevap vermedim. Ona haz yaşatmak istemedim. Sadece orada oturup itaatsiz bir çocuk gibi baktım yüzüne.

Dr. West cevap beklemiyordu. Konuşmaya devam ederek babam öldükten sonra olanları, yaşadığım çöküntüyü, yaptığım

paranoyakça suçlamaları, gözetlendiğime, takip edildiğime inanmamı hatırlattı. "Yani daha önce aynı durumu yaşadık, değil mi?"

"Ama o farklıydı. O sadece bir *histi.* Gerçekten kimseyi görmemiştim. Bu sefer birini *gördüm.*"

"Kimi?"

"Size söyledim. Bir *adam.*"

"Tarif et."

Tereddüt ettim. "Edemem."

"Neden?"

"Onu çok net göremedim. Söyledim ya, çok uzaktaydı."

"Anlıyorum."

"Ve tanınmamak üzere giyinmişti. Kep takmıştı. Güneş gözlüğü de."

"Bir sürü insan bu havada güneş gözlüğü takıyor. Ve şapka da. Hepsi kılık mı değiştirmiş?"

Sinirlenmeye başlıyordum. "Ne yapmaya çalıştığınızı biliyorum."

"Ne?"

"Yine delirdiğimi kabul ettirmeye çalışıyorsunuz. Babam öldükten sonraki gibi."

"Sence de olan bu mu?"

"Hayır. O zaman ben hastaydım. Bu sefer hasta değilim. Hiçbir sorunum yok. Birinin beni gözetliyor olması ve sizin bana inanmıyor olmanız dışında."

Dr. West başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Defterine birkaç şey yazdı.

"Sana yine ilaç vereceğim," dedi. "Tedbir olarak. Durumun çığırından çıkmasını istemeyiz, değil mi?"

Başımı salladım. "Ben ilaç falan içmiyorum."

"Anlıyorum. Pekâlâ, ilaç içmeyi reddediyorsan sonuçlarından haberdar olman gerekiyor."

"Ne sonucu? Beni tehdit mi ediyorsunuz?"

"Bunun benimle bir alâkası yok. Kocandan bahsediyorum. Geçen sefer kötü olduğunda Gabriel nasıl bir şey yaşadı sanıyorsun?"

Aşağıda, havlayan köpekle beraber salonda bekleyen Gabriel'ı düşündüm. "Bilmiyorum," dedim. "Kendisine sorun."

"Yine aynı şeyleri yaşamasını mı istiyorsun? Katlanabileceklerinin bir sınırı yok mu sence?"

"Ne diyorsunuz? Gabriel'ı kaybedeceğimi mi söylüyorsunuz?"

Söylemesi bile yetmişti fenalaşmama. Onu kaybetme fikrine katlanamazdım. Onunla beraber olabilmek için her şeyi yapardım. Deli olmadığım halde deliymişim gibi bile yapardım. Böylece pes ettim. Dr. West'e ne hissettiğim ve ne düşündüğüm hakkında "dürüst" olacağımı ve sesler duyarsam ona söyleyeceğime söz verdim. Bana verdiği ilaçları alacağıma, iki hafta sonra kontrole geleceğime de söz verdim.

Dr. West memnun görünüyordu. Artık aşağı inip Gabriel'ın yanına gidebileceğimizi söyledi. Merdivenlerde önümden inerken uzanıp basamaklardan aşağı itivermeyi düşündüm. Keşke yapsaydım.

Gabriel eve dönerken çok daha mutlu görünüyordu. Arabayı kullanırken gülümsüyor ve sürekli dönüp bana bakıyordu. "Aferin. Seninle gurur duyuyorum. Göreceksin, bunu beraber aşacağız."

Başımla onayladım ama bir şey demedim. Çünkü elbette hepsi yalan. Bunu "beraber" aşmayacağız.

Bununla ben yalnız başa çıkacağım.

Birilerine söylemek hataydı. Yarın Barbie'ye unutmasını söyleyeceğim. Hepsini geride bıraktım ve bir daha konuşmak istemiyorum, diyeceğim. Tuhaf olduğumu düşünecek ve ona istediği dramı yaşatmadığım için bozulacak ama normal davranırsam yakında onu da unutur. Gabriel'a gelince: Onu da rahatlatacağım. Her şey normalmiş gibi davranacağım. Harika rol yapacağım. Gardımı bir saniyeliğine bile indirmeyeceğim.

Dönüş yolunda eczaneye uğradık ve Gabriel ilaçlarımı aldı. Eve döndüğümüzde mutfağa girdik.

Sarı haplarla beraber bir bardak su verdi. "İç bunları."

"Ben çocuk değilim," dedim. "Böyle elime vermen gerekmiyor."

"Çocuk olmadığını biliyorum. Sadece içtiğinden, çöpe atmadığından emin olmak istiyorum."

"İçeceğim."

"O zaman iç."

Gabriel ilaçları ağzıma koyuşumu ve bir yudum su içişimi seyretti.

"Aferin," diyerek yanağımdan öptü. Mutfaktan çıktı.

Gabriel sırtını döner dönmez ilaçları tükürdüm. Lavaboya tükürüp suyu açtım. İlaç içmeyeceğim. Dr. West'in geçen sefer verdiği ilaçlar beni neredeyse delirtmişti. Aynı riski tekrar almayacağım.

Aklım başımda olmalı.

Hazırlıklı olmalıyım.

17 Ağustos

Bu günlüğü saklamaya başladım. Küçük odada yerinden oynayan bir parke var. Orada saklıyorum. Neden? Çünkü bu sayfalarda çok dürüstüm. Ortalarda bırakmak güvenli değil. Gabriel'ın günlüğe denk geldiğini, önce merakına yenik düşmemeye çalıştığını ama sonra açıp okumaya başladığını hayal ediyorum. Eğer ilaçları almadığımı öğrenirse kendine ihanet edildiğini düşünür, çok üzülür. Buna katlanamam.

Tanrıya şükür yazmak için bu günlük var elimde. Delirmeme mani oluyor. Konuşabileceğim başka kimse yok.

Güvenebileceğim hiç kimse yok.

21 Ağustos

Üç gündür dışarı çıkmadım. Gabriel'a o evde yokken öğleden sonraları yürüyüşe çıktığımı söylüyorum ama bu doğru değil.

Dışarı çıkma fikri beni korkutuyor. Dışarıda fazlasıyla görünür, fazlasıyla açıkta oluyorum. En azından burada, evin içinde

güvendeyim. Pencerenin kenarında oturup gelip geçeni seyredebilirim. Geçen her yüze bakıp o adama ait olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Ama neye benzediğini bilmiyor olmam problem. Gözlüğünü ve kepini çıkarmış, önümden geçip gidiyor olabilir. Hiç fark ettirmeden.

Ürkütücü bir düşünce bu.

22 Ağustos

Ondan hâlâ bir iz yok. Ama dikkatim dağılmamalı. Sadece zaman meselesi. Önünde sonunda geri gelecek. Hazır olmam gerekiyor. Adımlarımı bilmem gerek.

Bu sabah uyandım ve Gabriel'ın tüfeğini hatırladım. Onu küçük odadan çıkaracağım. Aşağıda, erişebileceğim bir yerde tutacağım. Pencerenin yanındaki mutfak dolabının yanına koyacağım. Böylece ihtiyacım olursa orada olur.

Bütün bunların delice geldiğini biliyorum. Umarım sonunda hiçbir şey olmaz. Umarım adamı bir daha görmem.

Ama göreceğime dair korkunç bir hissim var.

Nerede? Neden burada değil? Gardımı indirmemi mi bekliyor? Yapmamalıyım. Pencerede nöbete devam etmeliyim.

Beklemeye.

Seyretmeye.

23 Ağustos

Her şeyi uydurduğumu düşünmeye başladım. Belki de öyledir.

Gabriel bana nasıl olduğumu sorup duruyor. İyiyim diye ısrar etmeme rağmen endişeli olduğunu anlayabiliyorum. Rolüm artık onu ikna edemiyor gibi görünüyor. Daha çok çaba sarf etmem gerekiyor. Bütün gün işe odaklanıyormuşum gibi yapıyorum. Oysa iş, aklımdaki son şey: Resimle bütün bağımı kaybettim. Resimleri bitirmek umurumda değil. Bunu yazarken

dürüstçe bir daha resim yapacağımı sanmadığımı söyleyebilirim. En azından bunları geride bırakana kadar.

Neden dışarı çıkmak istemediğime dair bahaneler uydurup duruyorum. Ama Gabriel bu akşam bana seçim hakkımın olmadığını söyledi. Max bizi yemeğe davet etmiş.

Max'i görmekten daha kötü bir şey düşünemiyorum. Gabriel'a iptal etmesi için yalvardım. Çalışmam gerektiğini söyledim. Ama bana iyi geleceğini söyledi. O kadar ısrar etti ki başka şansım kalmadı. Pes edip tamam, dedim.

Bütün gün bu geceyi düşünerek endişelendim. Çünkü geceyi düşünmeye başlar başlamaz taşlar yerine oturdu. Her şey birden anlaşıldı. Neden daha önce düşünemedim, bilmiyorum. Oysa çok açık.

Artık anlıyorum. Adam, seyreden adam, Jean-Felix değil. Jean-Felix böyle bir şey yapacak kadar karanlık ya da kötücül değil. Başka kim bana işkence etmek, beni korkutmak, beni cezalandırmak ister?

Max.

Elbette Max. Max olmalı. Beni delirtmeye çalışıyor.

Hiç gitmek istemiyorum ama cesaretimi toplamalıyım. Bu akşam yapacağım.

Onunla yüzleşeceğim.

24 Ağustos

Bunca zamandır evde oturduktan sonra dün akşam dışarı çıkmak hem tuhaf hem korkutucuydu.

Dış dünya bana devasa geldi: etrafımda boş bir alan, yukarıda kocaman bir gökyüzü. Kendimi çok küçük hissettim ve destek almak için Gabriel'ın koluna tutundum.

Eski favori mekânımız Augusto's'a gitmemize rağmen kendimi güvende hissetmedim. Eskisi gibi tanıdık ya da rahatlatıcı bir yer değildi; nedense gözüme farklı göründü. Ayrıca farklı kokuyordu. Bir şeyler yanıyormuş gibi. Gabriel'a mutfakta bir şeyin

yanıp yanmadığını sordum ama öyle bir koku almadığını, bana öyle geldiğini söyledi.

"Her şey yolunda," dedi. "Sakin ol."

"Sakinim," dedim. "Sakin görünmüyor muyum?"

Gabriel cevap vermedi. Sadece sinirlendiği zamanlarda yaptığı gibi çenesini gerdi. Öylece oturup konuşmadan Max'i bekledik.

Max resepsiyonistini yemeğe getirmişti. Adı, Tanya. Çıkmaya başlamışlar anlaşılan. Max ondan çok hoşlanıyormuş gibi yapıyordu. Elleri kadının üzerindeydi. Dokunuyordu, öpüyordu ve sürekli bana bakıyordu. Beni kıskandıracağını mı düşünüyordu? Korkunç biri. Midemi bulandırıyor.

Tanya bir şey olduğunu anladı. Birkaç kez Max'i bana bakarken yakaladı. Aslında onu Max'e karşı uyarmalıyım. Nasıl bir şeyin içine girdiğini söylemeliyim. Belki de yaparım ama şimdi değil. Şu an başka önceliklerim var.

Max tuvalete gideceğini söyledi. Bir dakika bekleyip bu şansı değerlendirdim. Benim de tuvalete gitmem gerekiyor, dedim. Masadan kalkıp onu takip ettim.

Köşede Max'i yakaladım ve kolundan tuttum. Sertçe.

"Yeter," dedim. "Yeter!"

Max şaşkın baktı. "Ne yeter?"

"Beni gözetliyorsun Max. Beni takip ediyorsun. Öyle olduğunu biliyorum."

"Ne? Alicia sen neden bahsediyorsun hiç bilmiyorum."

"Bana yalan söyleme." Sesimi kontrol etmekte zorlanıyordum. Bağırmak istedim. "Seni gördüm, tamam mı? Fotoğrafını çektim. Senin fotoğrafını çektim!"

Max güldü. "Sen neden bahsediyorsun? Bırak beni be, manyak."

Suratına bir tokat attım. Kuvvetli.

Ve sonra dönünce Tanya'nın orada durduğunu gördüm. Tokadı yiyen oymuş gibi bakıyordu.

Tanya bakışlarını Max'ten bana çevirdi ama bir şey söylemedi. Restorandan çıkıp gitti.

Max bana baktı ve onu takip etmeden önce hırlayarak, "Neden bahsediyorsun, bilmiyorum. Seni takip falan etmiyorum. Şimdi çekil yolumdan," dedi.

Bunu öyle sinirle, öyle bir küçümsemeyle söyledi ki doğruyu söylediğini anladım. Ona inandım. İnanmak istemiyordum ama inandım.

Peki eğer Max değilse... Kim?

25 Ağustos

Şimdi bir şey duydum. Dışarıda bir ses. Pencereden baktım. Ve birini gördüm. Gölgenin içinde hareket eden biri...

Bu o adam. Dışarıda.

Gabriel'ı aradım ama açmadı. Polisi aramalı mıyım? Ne yapacağımı bilmiyorum. Elim öyle titriyor ki ben...

Onu duyabiliyorum. Aşağıda. Pencereleri ve kapıları deniyor. İçeri girmeye çalışıyor.

Buradan çıkmam lazım. Kaçmam lazım.

Aman Tanrım. Onu duyabiliyorum.

İçeri girdi.

Evin içinde.

Dördüncü Bölüm

Terapinin amacı geçmişi düzeltmek değil, hastanın kendi geçmişiyle yüzleşmesini ve yasını tutmasını sağlamaktır.

–Alice Miller

I

Alicia'nın günlüğünü kapatıp masamın üzerine koydum.

Hiç kıpırdamadan oturdum. Pencerenin ardından yağmuru dinledim. Okuduğum şeyi anlamlandırmaya çalıştım. Alicia Berenson konusunda tahmin ettiğimden çok daha fazlası vardı. Daha önce benim için kapalı bir kitap gibiydi; şimdiyse kitap açılmış ve içindekiler beni şaşkına çevirmişti.

Sormak istediğim pek çok soru vardı. Alicia takip edildiğinden şüphelenmişti. Adamın kimliğini keşfedebilmiş miydi? Kimseye söylemiş miydi? Bulmam gerekiyordu. Bildiğim kadarıyla sadece üç kişiye açılmıştı. Gabriel, Barbie ve bu esrarengiz Dr. West'e. Hepsi bu muydu yoksa başka birilerine de söylemiş miydi? Başka bir soru daha: Günlük neden aniden bitmişti? Daha fazlası var mıydı? Başka bir yerde, bana vermediği başka bir defter? Alicia'nın bana günlüğü vermesinin sebebini de merak ediyordum. Kesinlikle iletişim kuruyordu ve kurduğu iletişim, sarsıcı samimiyetteydi. Acaba bu bir iyi niyet gösterisi, bana ne kadar güvendiğini göstermek için yaptığı bir şey miydi? Yoksa sinsice bir şey miydi?

Başka bir şey daha vardı; kontrol etmem gereken bir şey. Dr. West. Alicia'yı tedavi eden doktor. Önemli bir tanıktı. Alicia'nın cinayetin işlendiği zamanki akli durumu hakkında çok önemli bilgiler verebilecek biriydi. Ancak Dr. West Alicia'nın davasında tanık kürsüsüne çıkmamıştı. Neden? Adı hiçbir yerde

geçmiyordu. Adını günlükte görene kadar sanki öyle bir adam yoktu. Ne biliyordu? Neden ortaya çıkmamıştı?

Dr. West.

Aynı adam olamazdı. Kesinlikle bir tesadüf olmalıydı. Bunu çözmek zorundaydım.

Günlüğü masamın çekmecesine koyup kilitledim. Ve derhal fikir değiştirdim. Çekmecenin kilidini açıp günlüğü çıkardım. Yanımda tutmam daha iyi olacaktı. Gözümün önünden ayırmamalıydım. Paltomun cebine atıp paltoyu da koluma astım.

Ofisimden çıkıp aşağı indim ve en sonda bir kapıya ulaşana kadar koridorda yürüdüm.

Orada bir dakika durup baktım. Kapıdaki ufak levhada bir isim yazıyordu: "DR. C. WEST."

Çalmaya lüzum görmedim. Kapıyı açıp içeri girdim.

2

Christian masasındaydı. Elinde çubuklar, *sushi* yiyordu. Başını kaldırıp kaşlarını çattı.

"Kapı çalmayı bilmiyor musun?"

"Bir şey söylemem lazım."

"Sonra. Yemeğin ortasındayım."

"Uzun sürmez. Sadece kısa bir soru. Daha önce hiç Alicia Berenson'ı tedavi ettin mi?"

Christian koca bir pirinç lokmasını yuttu ve bana boş boş baktı.

"Ne demek istiyorsun? Ettiğimi biliyorsun. Tedavi ekibinin başıyım."

"Burayı kastetmiyorum. The Grove'a gelmeden önce."

Christian'ı dikkatle seyrettim. İfadesi bilmem gereken her şeyi söylüyordu. Yüzü kızardı ve çubukları indirdi.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Alicia'nın günlüğünü cebimden çıkarıp uzattım.

"Bu ilgini çekebilir. Alicia'nın günlüğü. Cinayetten önceki aylarda tutulmuş. Okudum."

"Benimle ne alakası var?"

"İçinde senden bahsediyor."

"Benden mi?"

"Evet. The Grove'a yatırılmadan önce onunla özel olarak görüşmüşsün. Haberim yoktu."

"Ben... Anlamıyorum. Bir hata olmalı."

"Sanmıyorum. Birkaç yıl boyunca onu özel hasta olarak kabul etmişsin. Ama ifadenin büyük önem taşımasına rağmen duruşmada tanıklık etmedin. Burada çalışmaya başladığında da Alicia'yı tanıdığından bahsetmedin. Herhalde seni hemen tanımıştır. Suskunluğu şansına olmuş."

Bunları gayet sakin söyledim ama aslında çok öfkeliydim. Christian'ın Alicia'yı konuşturma fikrine neden öyle karşı olduğunu anlıyordum artık. Sessiz kalması onun için çok önemliydi.

"Sen bencil orospu çocuğunun tekisin, Christian."

Christian gitgide artan bir dehşetle bakıyordu. "Siktir," dedi. "Siktir. Theo. Dinle. Durum göründüğü gibi değil."

"Değil mi?"

"Günlükte başka ne diyor?"

"Diyecek başka ne var?"

Christian soruya cevap vermedi. Elini uzattı.

"Bakabilir miyim?"

Başımı sallayarak, "Kusura bakma," dedim. "Uygun olmaz bence."

Christian konuşurken çubuklarla oynamaya devam etti. "Yapmamalıydım ama tamamıyla masumca bir şeydi. Bana inanmak zorundasın."

"Maalesef inanmıyorum. Madem masumcaydı neden cinayetten sonra ortaya çıkmadın?"

"Çünkü Alicia'nın gerçekten doktoru değildim; resmen yani. Sadece Gabriel'a iyilik olsun diye yaptım. Arkadaştık. Üniversiteyi beraber okumuştuk. Düğünlerinde de vardım. Yıllardır görüşmemiştik. Sonra beni aradı ve karısı için bir psikiyatrist aradığını söyledi. Babasının ölümünden sonra kötüleşmişti."

"Ve sen de gönüllü mü oldun?"

"Hayır, hayır. Bilakis. Onu bir meslektaşıma yönlendirmek istedim ama karısını görmem için ısrar etti. Gabriel, Alicia'nın fikre tamamen karşı olduğunu ve arkadaşı olmamın işe yarayacağını söyledi. Elbette isteksizdim."

"Eminim öyleydin."

Christian bana kırgın bir bakış attı. "Laf sokmana gerek yok."

"Onu nerede kabul ettin?"

Tereddüt etti. "Kız arkadaşımın evinde. Ama söylediğim gibi," diye hızlıca ekledi, "resmî bir görüşme değildi. Gerçekte doktoru değildim. Onu çok nadir görüyordum. Arada bir. Hepsi bu..."

"Peki, o arada birlerde ücret aldın mı?"

Christian gözlerini kırpıştırdı ve bakışlarını kaçırdı. "Gabriel ısrar etti, yapabileceğim bir şey yoktu."

"Nakit herhalde?"

"Theo..."

"Nakit miydi?"

"Evet ama..."

"Beyan ettin mi?"

Christian dudağını ısırdı ve cevap vermedi. Demek cevap hayırdı. Alicia'nın duruşmasında ortaya çıkmamasının sebebi buydu. Başka kaç hastayı "gayrıresmî" gördüğünü ve gelir vergisi beyanından kaçtığını merak ettim.

"Bak," dedi. "Diomedes bunu öğrenirse işimi kaybedebilirim. Biliyorsun, değil mi?" Sesinde anlayışım için yalvaran bir ton vardı. Ama Christian'a karşı herhangi bir anlayış duygum yoktu. Sadece nefretim vardı.

"Profesörü boş ver. Tıp Konseyine ne demeli? Lisansını kaybedersin."

"Sadece konuşursan. Kimseye bir şey söylemen gerekmiyor. Şu noktada o köprünün altından çok sular aktı, değil mi? Kariyerimden bahsediyoruz burada."

"Bunu daha önce düşünmeliydin, değil mi?"

"Theo, lütfen..."

Christian bana böyle yalvarmak zorunda kalmaktan nefret ediyor olmalıydı ama ezilip büzülüşünü izlemek bana hiçbir tatmin vermedi. Sadece tiksindim. Onu Diomedes'e gammazlamak gibi bir niyetim yoktu; en azından şimdilik. Onu diken üstünde tutmamın bana çok daha fazla faydası dokunurdu.

"Peki," dedim. "Kimsenin bilmesine gerek yok. Şimdilik."
"Teşekkürler. Cidden. Sana borçlandım."
"Evet, öyle. Öde o zaman."
"Ne istiyorsun?"
"Konuşmanı. Bana Alicia'yı anlat."
"Ne bilmek istiyorsun?"
"Her şeyi."

3

Christian çubuklarıyla oynayarak yüzüme baktı. Konuşmadan önce birkaç saniye düşündü.

"Anlatacak fazla bir şey yok. Ne duymak ya da nereden başlamamı istediğini bilmiyorum."

"Baştan başla," dedim. "Onu birkaç yıl mı gördün?"

"Hayır. Yani evet ama söyledim ya, öyle düşündüğün gibi sık sık değil. Babası öldükten sonra iki ya da üç kez gördüm."

"En son ne zaman?"

"Cinayetten yaklaşık bir hafta önce."

"Akli durumu?"

"Ha," dedi Christian ve güvenli bölgeye geçmenin rahatlığıyla arkasına yaslandı. "Fazlasıyla paranoyaktı, hayal görüyordu hatta psikozdaydı. Ama daha önce de böyle olmuştu. Ruhsal değişim geçmişi uzundu. Her zaman inişli çıkışlıydı. Tipik bir sınırda kişilik bozukluğu."

"Bırak tanıyı. Sadece olguları anlat."

Christian bana incinmiş gibi baktı ama tartışmamaya karar verdi. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Alicia sana izlendiğini söyledi, değil mi?"

Christian bana bomboş baktı. "İzlenmek?"

"Birisi onu takip ediyordu. Sana bahsettiğini sanıyordum?"

Christian bana tuhaf baktı. Derken beni şaşırtarak bir kahkaha attı.

"Nedir komik olan?" dedim.

"Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi? Pencerelerden onu gözetleyen röntgenciye?"

"Doğru olduğuna inanmıyor musun?"

"Tamamen fantezi. Gayet açık olduğunu sanıyordum."

Başımla günlüğü işaret ettim. "Epey inanılır yazmış. Ben inandım açıkçası."

"Elbette inanılır. Bilmesem ben de inanırdım. Psikoz atağı geçiriyordu."

"Sana göre öyle. Günlükte psikozu varmış gibi görünmüyor. Sadece korkmuş görünüyor."

"Geçmişinde de aynı şey var. Hampstead'den önce oturdukları yerde de aynı şey yaşanmıştı. Bu yüzden taşınmak zorunda kalmışlardı. Sokağın karşısında oturan yaşlıca bir adamı onu gözetlemekle suçlamış. Büyük olay çıkarmış. Sonunda yaşlı adamın kör olduğu ortaya çıkmış. Bırak seyretmeyi, onu görmüyormuş bile. Her zaman son derece dengesizmiş ama esas ipleri koparan babasının intiharı olmuş. Ondan sonra hiç iyileşmedi."

"Sana hiç ondan bahsetti mi? Babasından."

Omuzlarını silkti. "Pek değil. Her zaman onu sevdiği ve çok normal bir ilişkileri olduğu konusunda ısrar ederdi. Annesinin kendisini öldürdüğü düşünüldüğünde ne kadar normal olabilirse... Açıkçası Alicia'nın ağzından herhangi bir laf alabilmiş olabilmem bile şanstı. Konuşmaya, işbirliğine yanaşmazdı pek. O... Yani işte, onun nasıl olduğunu biliyorsun."

"Senin kadar değil, anlaşılan." Araya giremeden devam ettim: "Babasının ölümünden sonra intihara mı kalkıştı?"

Christian umursamaz cevap verdi. "Sen öyle demek istesen de. Ben öyle demiyorum."

"Sen ne diyorsun?"

"İntihara meyilli bir davranıştı ama gerçekten ölmeye niyet ettiğine inanmıyorum. Kendine zarar vermek istemeyecek kadar narsist bir kişiliğe sahipti. Aslında gösteriş için aşırı doz aldı. Sıkıntısını Gabriel'a 'iletiyordu'. Sürekli ilgisini çekmeye

çalışıyordu. Zavallı adam. Alicia'yla aramızdaki mahremiyet olmasaydı Gabriel'a arkasına bakmadan kaçmasını söylerdim."

"Etik sahibi olman onun için büyük şanssızlık olmuş."

Christian yüzünü ekşitti. "Empatisi kuvvetli birisin, Theo, biliyorum. Bu yüzden çok iyi bir terapistsin. Ama Alicia Berenson ile boşa vakit harcıyorsun. Cinayetten önce bile içgözlem veya zihinselleştirme ya da artık ne diyorsan o becerisi çok zayıftı. Tamamıyla kendiyle ve sanatıyla meşguldü. Ona karşı duyduğun bütün bu empatiyi, ona karşı hissettiğin iyi duyguları sana geri verme yeteneğine sahip değil. O kayıp bir vaka. Tam bir kaltak."

Christian bunları aşağılayıcı ve böylesine hasarlı bir kadın için en ufak bir anlayış barındırmayan bir ifadeyle söyledi. Bir anlığına sınırda kişilik bozukluğundan mustarip olanın Alicia değil de Christian mı olduğunu merak ettim. Öylesi çok daha akla yatkın olurdu o anda. Ayağa kalktım.

"Alicia'yı görmeye gideceğim. Bazı cevaplar isteyeceğim."

"Alicia'dan mı?" Christian irkilmiş görünüyordu. "Peki, o cevapları ondan nasıl almayı düşünüyorsun?"

"Sorarak," dedim ve çıktım.

4

Diomedes ofisine, Stephanie vakıfla toplantıya girene kadar bekledim. Sonra fanusa gidip Yuri'yi buldum.

"Alicia'yı görmem gerekiyor," dedim.

"Öyle mi?" dedi ve bana tuhaf baktı. "Ama... Terapinin sonlandırıldığını sanıyordum."

"Sonlandırıldı. Onunla özel konuşmam gerekiyor sadece."

"Ha, anladım." Yuri tereddütlü görünüyordu. "Terapi odası şu an meşgul. Indira bu öğleden sonra orada hasta kabul edecek." Biraz düşündü. "Sorun değil, dersen sanat odası boş. Hızlı bir görüşme olmak zorunda ama."

Açıklamadı ama ne demek istediğini biliyordum. Hızlı olmamız gerekiyordu ki kimse bizi görüp Stephanie'ye söylemesin. Yuri'nin benden yana oluşuna minnettardım; iyi bir adam olduğu açıktı. İlk tanıştığımızda onu yanlış değerlendirdiğim için suçluluk duyuyordum.

"Teşekkürler," dedim. "Minnettarım."

Yuri gülümsedi. "Alicia'yı on dakika sonra oraya getiririm."

Yuri sözünü tutmuştu. On dakika sonra Alicia ile boya lekeli sanat odasında, karşı karşıyaydık. Eski bir taburenin üzerinde oturuyordum; her an düşecekmişim gibiydi. Alicia'ysa bir tablo için poz verirmiş ya da bir tablo yapmaya başlayacakmışçasına mükemmel yerleşmişti taburesine.

"Teşekkür ederim," dedim. Günlüğü alıp önümde tuttum. "Bunu okumama izin verdiğin için. Bu kadar kişisel bir şeyi okumama izin verecek kadar bana güvenmen benim için çok önemli."

Gülümsedim ama sadece ifadesiz bir suratla karşılaştım. Alicia'nın yüz hatları sert ve tavizsizdi. Günlüğü bana verdiği için pişman olup olmadığını merak ettim. Belki de kendini böylesine ortaya koymuş olmaktan dolayı utanıyordu.

Bir anlık duraklamadan sonra devam ettim: "Günlük birden bitiyor, tam bir şeyler olacakken." Günlüğün boş sayfalarını gösterdim. "Terapimiz gibi biraz; bitmemiş, yarım kalmış."

Alicia bir şey söylemedi. Sadece bakıyordu. Ne bekliyordum, bilmiyorum ama bu değildi. Günlüğü bana vermesinin bir değişim anlamına geldiğini düşünmüştüm. Bir davetiye, bir açılım... Ama şimdi yine başladığım yerde, aşılamaz bir duvarla karşı karşıyaydım.

"Benimle bu sayfalar aracılığıyla dolaylı yoldan konuştuğun için belki bir adım daha atar ve benimle yüz yüze konuşursun diye umut etmiştim."

Cevap vermedi.

"Bunu bana, benimle iletişim kurmak için vermek istediğini düşünüyorum. Ve benimle iletişim kurdun da. Bunu okumak bana seninle ilgili pek çok şey gösterdi: ne kadar yalnız, ne kadar korkmuş olduğunu, durumunun zannettiğimden çok daha karmaşık olduğunu... Örneğin Dr. West ile ilişkin."

Christian'ın ismini söylerken ona baktım. Bir tür tepki bekliyordum. Gözlerini kısmasını, çenesinin kilitlenmesini. Bir şey. Herhangi bir şey. Ama hiçbir şey yoktu. Gözünü bile kırpmıyordu.

"The Grove'a gelmeden önce Christian West'i tanıdığına dair bir fikrim yoktu. Birkaç yıl onu özel olarak görmüşsün. Buraya ilk çalışmaya geldiğinde muhakkak ki onu tanımışsındır. Senin buraya gelişinden birkaç ay sonra. Tanımıyormuş gibi yapması seni şaşırtmış olmalı. Muhtemelen kızdırmıştır da, değil mi?"

Gene cevap yoktu. Christian onu hiç ilgilendirmiyor gibiydi. Alicia, bir fırsatı kaçırmışım, yanlış yerlerde dolanmışım gibi sıkkın, hayal kırıklığı içinde kafasını çevirdi. Benden beklediği bir şey vardı. Ona veremediğim bir şey.

Ama daha bitirmemiştim.

"Bir şey daha var," dedim. "Günlük ortaya birtakım sorular atıyor. Cevaplanması gereken sorular. Bazı şeyler anlamsız. Diğer kaynaklardan aldığım bilgilerle uyuşmuyor. Okumama izin verdiğine göre daha derinlemesine araştırmam gerektiğini düşündüm. Umuyorum bunu anlarsın."

Alicia'ya günlüğünü geri verdim. Aldı. Parmaklarını üzerine koydu. Bir dakikalığına birbirimize baktık.

Nihayet, "Ben senin tarafındayım Alicia," dedim. "Biliyorsun, değil mi?"

Hiçbir şey söylemedi.

Bunu evet olarak kabul ettim.

5

Kathy dikkatsiz davranmaya başlamıştı. Kaçınılmazdı herhalde. Uzun süredir aldattığı için tembelleşmişti.

Eve döndüğümde onu tam dışarı çıkmak üzereyken yakaladım.

Eşofmanlarını giyerken, "Yürüyüşe çıkıyorum," dedi, "geç kalmam."

"Ben de biraz spor yapsam iyi olacak. Eşlik etmemi ister misin?"

"Hayır. Repliklerimi çalışmam gerekiyor."

"İstersen onda da yardımcı olabilirim."

Başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Kendi başıma yaparsam daha kolay oluyor. Konuşmaları ezberden söyleyip duruyorum. Bir türlü kafama sokamadıklarımı... İkinci perdedekileri. Parkta dolaşıp sesli söylüyorum. Bana nasıl baktıklarını görmelisin."

Hakkını teslim etmeliyim. Kathy tüm bunları mükemmel bir samimiyetle, göz temasını koparmadan söylemişti. Kayda değer bir oyuncuydu.

Benim de rol kabiliyetim gelişiyordu: İçtenlikle gülümsedim.

"İyi yürüyüşler," dedim.

Daireden çıktıktan sonra peşine düştüm. Aramızdaki mesafeyi dikkatle korudum ama bir kez bile geri dönüp bakmadı. Dediğim gibi, dikkatsiz davranmaya başlamıştı.

Yaklaşık beş dakika, park girişine doğru yürüdü. O yaklaşırken gölgelerin içinden bir adam çıktı. Arkası bana dönüktü, yüzünü göremedim. Koyu renk saçlı ve yapılıydı. Benden uzundu. Kathy adama gitti, kucaklaştılar. Öpüşmeye başladılar. Kathy onu açlıkla öpüyordu, kendini tamamen adama bırakmıştı. Onu başka bir adamın kollarında görmek, her şey bir yana, tuhaftı. Elleriyle kıyafetlerinin üzerinden göğüslerini avuçluyor, mıncıklıyordu.

Saklanmam gerektiğini biliyordum. Rahatça görülebileceğim bir yerde, açıktaydım. Kathy dönse beni kesin görürdü. Ama hareket edemiyordum. Medusa'ya bakarmışçasına taş kesilmiş, kımıldayamıyordum.

Nihayet öpüşmeyi bitirip kol kola parka girdiler. Takip ettim. İnsana dengesini kaybettirecek bir şeydi. Arkadan, bu mesafeden adam benden çok farklı görünmüyordu. Birkaç saniyeliğine tuhaf, karışık, bedenden ayrılmaya benzer bir deneyim yaşadım ve Kathy ile parkta yürüyenin kendim olduğumdan emindim.

Kathy adamı ağaçlıklı bir bölgeye çekti. Gözden kayboldular.

Dehşetli bir korkuyu midemde hissettim. Soluklarım ağırlaştı, yavaşladı. Vücudumun her bir uzvu oradan gitmemi söylüyordu. Git, koş, buradan uzaklaş. Ama yapmadım. Onların arkasından ağaçların arasına girdim.

Mümkün olduğu kadar az ses çıkarıyordum. Ama çalılar ayağımın altında çıtırdıyor, dallar kollarıma sürtünüyordu. Hiçbir yerde yoklardı. Ağaçlar öyle sıklaşmıştı ki sadece bir adım ötemi görebiliyordum.

Durup dinledim. Ağaçların arasında bir hışırtı duydum ama rüzgâr da olabilirdi bu. Derken gırtlaktan çıkma, alçak bir ses duydum ve duyar duymaz tanıdım.

Kathy inliyordu.

Daha yakınlaşmaya çalıştım ama dallar beni ağa düşmüş sinek misali yakaladı ve bırakmadı. Karanlıkta durmuş, ağaç kabuklarının ve toprağın nemli kokusunu içime çekiyordum. Adam

onu sikerken Kathy'nin inleyişini dinledim. Adam da hayvanca homurdanıyordu.

Nefretle yanıyordum. Bu adam yoktan çıkmış ve hayatımı istila etmişti. Bu hayatta benim için kıymetli olan tek şeyi çalmış, kandırmış ve bozmuştu. Canavarca, doğaüstü bir şeydi. Belki de insan bile değildi. Belki de beni cezalandırmak isteyen bazı kötü tanrıların kullandığı bir aletti. Tanrı beni cezalandırıyor muydu? Neden? Suçum neydi? Âşık olmaktan başka? Çok mu sevmiştim, çok mu yapışmıştım? Çok mu fazlaydım?

Bu adam onu seviyor muydu? Sanmıyordum. Benim gibi sevemezdi. Sadece onu, vücudunu kullanıyordu. Kathy'yi benim kadar önemsemesi mümkün değildi. Kathy için ölebilirdim ben.

Kathy için öldürebilirdim.

Babamı düşündüm. Bu durumda ne yapacağını biliyordum. Adamı öldürürdü. *Erkek ol.* Babamın böyle bağırdığını duyabiliyordum. *Delikanlı ol.* Yapmam gereken bu muydu? Adamı öldürmek miydi? Ondan kurtulmak mıydı? Bu karışıklıktan çıkmanın, büyüyü bozmanın, Kathy'yi kurtarmanın ve bizi serbest kılmanın bir yoluydu. Yasını tuttuktan sonra konu kapanır, adam sadece bir anı olarak kalır, kolayca unutulur ve hayatımıza kaldığımız yerden devam ederdik. Bunu şimdi, burada, parkta yapabilirdim. Onu göle sürükleyip başını suya sokabilirdim. Bedeni kendini bırakana, kollarımda yığılana kadar öyle tutardım. Ya da onu metroyla evine giderken takip edebilirdim. Peronda tam arkasında durabilir ve aniden iterek yaklaşan trenin önüne atabilirdim. Ya da boş bir sokakta arkasından yaklaşıp bir tuğlayla beynini dağıtabilirdim. Neden olmasın?

Birdenbire Kathy'nin inlemeleri yükseldi ve boşalırken çıkardığı sesleri tanıdım. Ardından bir sessizlik oldu ve sessizlik, çok iyi bildiğim boğuk bir kıkırdamayla kesildi. Ağaçların arasından çıkarlarken çalıların çıtırtısını duydum.

Birkaç dakika bekledim. Sonra etrafımdaki dallardan ellerimi yırta çize kurtuldum.

Açıklığa çıktığımda gözlerim ağlamaktan yarı yarıya körleşmişti. Gözyaşlarımı kanayan yumruğumla sildim.

Hiçbir yere gitmeden, öylesine yürümeye başladım. Delirmiş gibi dönüp durdum.

6

"Jean-Felix?"

Resepsiyonda kimse yoktu ve seslenmeme karşılık kimse gelmedi. Bir anlık tereddütten sonra galerinin içine girdim.

Alkestis'in asılı olduğu koridor boyunca yürüdüm. Bir kez daha resme baktım. Bir kez daha onu okumaya çalıştım ve yine başaramadım. Yoruma müsaade etmeyen bir şey vardı bu resimde. Ya da henüz anlayamadığım bir anlam. Ama neydi?

Derken daha önce görmediğim bir şeyi fark ettim ve nefesim kesildi. Karanlıkta, Alicia'nın arkasında, gözlerinizi iyice odaklayıp bakarsanız gölgelerin en karanlık bölümleri bir araya geliyordu. Belli bir açıdan baktığınızda iki boyuttan üç boyuta geçen bir hologram gibi... Bir adam figürü: karanlıkta saklanan *bir adam*. Seyrediyor. Alicia'yı gözetliyor.

"Ne istiyorsun?"

Sesi duyunca sıçradım. Arkama döndüm. Jean-Felix beni gördüğüne memnun görünmüyordu.

"Burada ne işin var?" dedi.

Resimdeki figürü Jean-Felix'e gösterip ne düşündüğünü soracaktım, içimden bir ses bunun kötü bir fikir olacağını söyledi. Gülümsedim.

"Sadece birkaç sorum daha vardı. Şu an müsait misin?"

"Pek değil. Sana bildiğim her şeyi anlattım. Başka bir şey yok."

"Aslında birtakım yeni bilgiler ortaya çıktı."

"Ne gibi?"

"E, bir kere Alicia'nın galerini bırakma niyeti olduğunu bilmiyordum."

Jean-Felix cevaplamadan önce bir saniyelik bir sessizlik oldu. Sesi çok geçmeden kopacak bir lastik gibi gergindi.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Doğru mu?"

"Sana ne?"

"Alicia benim hastam. Onu tekrar konuşturmayı amaçlıyorum. Ama şimdi sessiz kalmasının senin çıkarına olabileceğini görüyorum."

"Bu da ne demek?"

"Kimse onun ayrılma isteğini bilmediği sürece işlerini sonsuza kadar elinde tutabilirsin."

"Neyle suçluyorsun beni yani?"

"Seni bir şeyle suçlamıyorum. Sadece bir gerçekten bahsediyorum."

Jean-Felix güldü. "Göreceğiz. Avukatımı arayıp hastaneye resmî bir şikâyette bulunacağım."

"Hiç sanmam."

"Neden?"

"Alicia'nın ayrılmayı düşündüğünü nereden bildiğimi söylemedim."

"Kim bahsettiyse yalan söylemiş."

"Alicia söyledi."

"Ne?" Jean-Felix şoke olmuştu. "Yani... Konuştu mu?"

"Sayılır. Okumam için bana günlüğünü verdi."

"Günlüğü mü?" Söyleneni anlamakta zorlanıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Alicia'nın günlük tuttuğunu bilmiyordum."

"Tutuyormuş. Son birkaç görüşmenizi detaylarıyla anlatıyor."

Başka bir şey söylemedim. Gerek de kalmadı. Ağır bir duraklama oldu. Jean-Felix sessizdi.

"Seni ararım," dedim. Gülümsedim ve dışarı çıktım.

Soho sokaklarına çıkarken Jean-Felix'in tüylerini öyle yolduğum için biraz suçluluk duydum. Ama bilerek yapmıştım. Onu kışkırtırsam ne olacağını merak etmiştim. Nasıl tepki vereceğini, ne yapacağını.

Şimdi bekleyip görmem gerekiyordu.

Soho'da yürürken geleceğimi söylemek için Alicia'nın kuzeni Paul Rose'u aradım. Haber vermeden gidip son seferki gibi karşılanma riskini almak istemiyordum. Başımdaki yara hâlâ tam iyileşmemişti.

Bir sigara yakarken telefonu kulağımla omuzum arasında sıkıştırdım. Telefon ilk çalışında, sigaradan daha ilk nefesi çekmişken açıldı. Umarım Lydia değil, Paul'dur diye düşündüm. Şansım yaver gitmişti.

"Alo?"

"Paul? Theo Faber."

"Ah, selam dostum. Fısıldadığım için kusura bakma," dedi. "Annem öğlen uykusunda ve onu rahatsız etmek istemiyorum. Başın nasıl?"

"Çok daha iyi, teşekkürler."

"İyi, iyi. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Alicia hakkında birtakım bilgiler edindim... Seninle bunlarla ilgili konuşmak istiyordum."

"Ne tür bilgiler?"

Alicia'nın bana okumam için günlüğünü verdiğini söyledim.

"Günlük mü? Bir günlüğü olduğunu bilmiyordum. Ne diyor?"

"Yüz yüze konuşursak daha kolay olur. Bugün uygun musun?"

Paul tereddüt etti. "Eve gelmesen daha iyi. Annem... Son ziyaretinden pek memnun kalmadı.

"Anladım o kadarını."

"Yolun sonunda bir pub var. Göbeğin orada. Beyaz Ayı..."

"Evet, hatırlıyorum," dedim. "Olur. Kaçta?"

"Beş civarı? O zaman biraz kaçabilirim."

Arkada Lydia'nın bağırdığını duyuyordum. Belli ki uyanmıştı.

"Gitmem gerekiyor," dedi Paul. "Sonra görüşürüz." Telefonu kapadı.

Birkaç saat sonra Cambridge yolundaydım. Ve trende bir telefon daha açtım. Max Berenson'a. Aramadan önce tereddüt ettim. Zaten daha önce Diomedes'e şikâyet etmişti, dolayısıyla tekrar aramam hoşuna gitmeyecekti. Ama bu noktada başka şansım olmadığını biliyordum.

Telefona Tanya cevap verdi. Gribi iyileşmişti ama kim olduğumu fark edince sesi gerginleşti.

"Sanmıyorum... Yani Max yoğun. Bütün gün toplantıları var."

"Tekrar ararım."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Ben..."

Max'in arkadan bir şeyler söylediğini duyabiliyordum. Tanya, "Bunu söyleyemem Max," dedi.

Max telefonu aldı ve doğrudan benimle konuştu: "Tanya'ya sana siktirip gitmeni söylemesini söyledim."

"Hı-hı."

"Hangi yüzle burayı tekrar arıyorsun? Bir kez seni Profesör Diomedes'e şikâyet ettim zaten."

"Evet, farkındayım. Ancak birtakım yeni bilgilere ulaştım ve bunlar sizi doğrudan ilgilendiriyor. Dolayısıyla sizi aramak zorunda kaldım."

"Ne bilgisi?"

"Alicia'nın cinayetten önceki haftalarda tuttuğu bir günlük."

Hattın öbür ucunda sessizlik oldu. Tereddüt ettim ama devam ettim: "Alicia hayli detaylı yazmış. Ona karşı romantik duygular beslediğini söylüyor. Ben de eğer bu doğruysa..."

Telefonu kapadı. Şu ana kadar her şeyi iyi gitmişti. Max zokayı yutmuştu. Şimdi beklemem ve nasıl tepki vereceğini görmem gerekiyordu.

Max Berenson'dan biraz korktuğumu fark ettim. Tıpkı Tanya gibi. Bana fısıldayarak verdiği öğüdü düşündüm. Paul ile konu-

şup ona bir şey sormamı söylemişti. Neydi? Alicia'nın annesini öldüren kazanın sonraki gecesi hakkında bir şey. Max göründüğünde Tanya'nın suratının aldığı şekli hatırlıyordum. Nasıl sustuğunu ve Max'i gülümseyerek karşıladığını. Hayır, diye düşündüm, Max Berenson hafife alınmaması gereken bir adamdı.

Hafife almam, tehlikeli bir hata olurdu.

7

Tren Cambridge'e yaklaşırken manzara düzleşti ve hava soğudu. İstasyondan ayrılırken paltomu iliklediem. Rüzgâr suratıma buzdan jiletler gibi çarpıyordu. Paul ile buluşmak için pub'a doğru ilerledim.

Beyaz Ayı eski püskü bir yerdi. Yıllar içerisinde orijinal yapıya uzantılar yapılmış gibiydi. Birkaç öğrenci, ellerinde biralarıyla rüzgâra karşı cesurca dışarıda oturuyor, atkılarına sarınmış, sigara içiyordu. İçerisi yanan birkaç şömine sayesinde çok daha sıcaktı ve soğuktan geleni pek güzel karşılıyordu.

Bir içki alıp Paul'a bakındım. Ana bardan küçük odalara geçiliyordu ve ışıklar kısıktı. Karanlıkta oturanlara baktım ama onu göremedim. Gizli randevu için iyi bir yer, diye düşündüm. Ki sanırım bu da öyleydi.

Paul'u küçük bir bölmede tek başına buldum. Şöminenin yanında, arkası kapıya dönük oturuyordu. Onu vücudundan kolayca tanıdım. Devasa sırtı neredeyse şömineyi bütünüyle kapamıştı.

"Paul?"

Ayağa fırlayıp döndü. O küçük odada bir dev gibi görünüyordu. Başını tavana vurmamak için hafifçe eğilmesi gerekiyordu.

"Her şey yolunda mı?" dedi. Doktordan kötü bir haber bekleyen bir hasta gibi görünüyordu. Bana yer açtı, şöminenin önüne oturdum. Yüzümde ve ellerimde sıcaklığı hissetmek, rahatlatıcıydı.

"Burası Londra'dan daha soğuk," dedim. "O rüzgâr hiç de yardımcı olmuyor."

"Doğrudan Sibirya'dan geliyormuş, öyle diyorlar." Paul'un havadan sudan konuşmaya hiç niyetinin olmadığı belliydi; durmaksamadan devam etti: "Nereden çıktı bu günlük? Alicia'nın günlük tuttuğunu bilmiyordum."

"Ama tutuyormuş."

"Ve sana mı verdi?"

Başımı evet anlamında salladım.

"E? Ne diyor?"

"Özellikle cinayetten önceki birkaç ayı anlatıyor. Sana sormak istediğim birkaç tutarsızlık var."

"Ne tutarsızlığı?"

"Senin anlattıklarınla onun anlattıkları arasında."

"Nasıl yani?" Birasını masaya koyup bana uzun uzun baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Her şeyden önce bana Alicia'yı cinayetten önce birkaç yıldır görmediğini söyledin."

Paul tereddüt etti. "Öyle mi dedim?"

"Günlükte Alicia, Gabriel ölmeden birkaç hafta önce seni gördüğünü söylüyor. Hampstead'deki eve geldiğini söylüyor.

Paul'a baktım, içinin söndüğünü hissedebiliyordum. Birden ufak bir oğlan çocuğu gibi göründü. Ona çok büyük gelen bir bedenin içindeydi. Korktuğu belliydi. Bir an cevap vermedi. Kaçamak bir bakış attı.

"Görebilir miyim? Günlüğü?"

Başımı salladım. "Bunun doğru olacağını sanmıyorum. Zaten yanımda getirmedim."

"O zaman öyle bir günlük olduğunu nereden bileceğim? Yalan söylüyor olabilirsin."

"Yalan söylemiyorum. Ama sen söyledin. Bana yalan söyledin, Paul. Neden?"

"Seni ilgilendirmez de ondan."

"Maalesef ilgilendiriyor. Alicia'nın iyiliği ilgilendiriyor beni."

"Onun iyiliğinin bununla hiçbir alâkası yok. Ona zarar vermedim ben."

"Öyle bir şey yaptığını söylemedim."

"O halde?"

"Neden bana ne olduğunu anlatmıyorsun?"

Paul omuz silkti. "Uzun hikâye." Önce tereddüt etti, sonra anlatmaya karar verdi. Hızla, nefes almadan konuşuyordu. Sonunda birine anlatıyor olmak onu rahatlatıyordu. "Kötü yoldaydım. Problemliydim yani. Kumar oynuyordum, borç alıyordum ve geri ödeyemiyordum. Biraz nakde ihtiyacım vardı... Herkesle aramı düzeltmek için."

"Alicia'dan istedin. Sana parayı verdi mi?"

"Günlük ne diyor?"

"Bir şey demiyor."

Paul tereddüt etti ve sonra başını salladı. "Hayır, bana hiçbir şey vermedi. Veremeyeceğini söyledi."

Yine yalan söylüyordu. Neden?

"O zaman parayı nasıl buldun?"

"Ben... Yatırım hesabımdan çektim. Bu aramızda kalabilirse sevinirim; annemin öğrenmesini istemiyorum."

"Lydia'yı bu işe karıştırmanın bir gereği olduğunu zannetmiyorum."

"Gerçekten mi?" Paul'un yüzüne renk geldi. Artık daha umutlu görünüyordu. "Teşekkürler. Gerçekten."

"Alicia sana hiç izlendiğini düşündüğünden bahsetti mi?"

Paul bardağını indirip bana şaşkın baktı. Bahsetmediğini anladım.

"İzlenmek mi? Ne demek istiyorsun?"

Günlükte okuduğum hikâyeyi anlattım. Alicia'nın bir yabancı tarafından izlendiğine ve en sonunda kendi evinde saldırıya uğramasına dair şüphelerini.

Paul başını salladı. "Aklı yerinde değildi pek."

"Uydurdu mu diyorsun?"

"Uydurmuş olması mantıksız değil, değil mi?" Paul omuz silkti gene. "Gerçekten birinin onu takip ettiğini düşünmüyorsun, değil mi? Yani tabii mümkün de..."

"Evet, mümkün. Yani sana hiçbir şey söylemedi o zaman."

"Tek kelime etmedi. Ama Alicia'yla ben, hiçbir zaman çok konuşmazdık. O her zaman sessizdi. Hepimiz, ailece öyleydik. Alicia'nın bunun ne kadar acayip olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Arkadaşlarının evine gittiğinde öteki ailelerin güldüklerini, şakalaştıklarını, bir şeyler hakkında muhabbet ettiklerini görürmüş ama bizim evimiz çok sessizdi. Hiç konuşmazdık. Annemin verdiği emirler dışında."

"Peki ya Alicia'nın babası? Vernon? O nasıl biriydi?"

"Vernon pek konuşmazdı. Akıl sağlığı yerinde değildi. Eva öldükten sonra en azından. O olaydan sonra hiçbir zaman aynı insan olmadı... Düşününce, Alicia da aslında."

"Şimdi hatırladım, sana sormak istediğim bir şey vardı. Tanya'nın bana söylediği bir şey."

"Tanya Berenson mı? Onunla mı konuştun?"

"Çok az. Seninle konuşmamı tavsiye etti."

"Tanya mı?" Paul'un yanakları kızardı. "Ben... Ben onu çok iyi tanımıyorum ama bana karşı hep çok iyi davrandı. O iyi, çok iyi biri. Beni ve annemi birkaç kez ziyaret etti." Dudaklarında bir gülümseme beliren Paul bir anlığına uzaklara daldı. Ondan hoşlanıyor, diye düşündüm. Max bu konuda ne hissediyordu acaba?

"Tanya ne dedi?"

"Sana bir şeyi sormamı tavsiye etti... Araba kazasından sonraki gece olan bir şeyi. Detayına girmedi."

"Evet, neyi kastettiğini biliyorum. Ona duruşma sırasında anlatmıştım. Kimseye bahsetmemesini söylemiştim."

"Bana söylemedi. Anlatıp anlatmamak sana kalmış. Eğer istersen. Elbette, istemezsen..."

Paul birasını başına dikip omzunu silkti. "Muhtemelen bir şey değildir ama... Alicia'yı anlamana yardımcı olabilir. O..."

Tereddüt etti ve sustu.

"Devam et," dedim.

"Alicia... Hastaneden eve gelince... Kazadan sonra onu bir gece hastanede yatırmışlardı... Yaptığı ilk şey, evin çatısına tırmanmak oldu. Ben de tırmandım. Bütün gece orada oturduk. Sık sık oraya çıkardık. Alicia'yla ikimiz. Bizim gizli yerimizdi."

"Çatı mı?"

Paul durdu. Bir saniyeliğine bana baktı, düşündü. Bir karar verdi.

"Gel," diyerek ayağa kalktı. "Sana göstereyim."

8

Ev karanlıktı.

"Buradan," dedi, "Beni takip et."

Evin yan tarafında demir bir merdiven duruyordu. Merdivene doğru gittik. Ayağımızın altındaki çamur donmuş, üzerinde çıkıntılar, tepecikler oluşmuştu. Paul beni beklemeden tırmanmaya başladı.

Her dakika hava biraz daha soğuyordu. Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildim. Onu takip edip ilk basamağa tutundum. Buz tutmuştu, kaygandı. Üzerini bir tür tırmanıcı bitki sarmıştı. Sarmaşık, muhtemelen.

Basamak basamak yukarı çıktım. Tepeye vardığımda parmaklarım uyuşmuştu ve rüzgâr suratıma çarpıyordu. Çatıya çıktım. Paul bir ergen gibi heyecanla sırıtarak beni bekliyordu. Bir jilet kadar ince ay üzerimizde asılı duruyordu; gerisi karanlıktı.

Birden Paul bana doğru geldi, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Kolu bana doğru uzanırken panikledim. Kolumu kaçırmaya çalıştım ama beni yakaladı. Bir saniyeliğine beni çatıdan atacağını düşündüm. Ama beni kendine doğru çekti.

"Kenara çok yakınsın," dedi. "Burada, ortada dur, daha güvenli."

Nefesimi tekrar düzenlemeye çalışırken başımla onayladım. Kötü bir fikirdi; Paul'un etrafında kendimi hiçbir şekilde

güvende hissetmiyordum. Aşağı inmeyi teklif edecektim ki sigara uzattı. Çakmağımı çıkarıp sigaraları yakarken parmaklarım titriyordu.

Bir dakika kadar orada sessizce durup sigara içtik.

"Burada otururduk," dedi. "Alicia'yla ikimiz. Hemen hemen her gün."

"Kaç yaşındaydınız?"

"Ben yaklaşık yediydim. Belki sekiz. Alicia on yaşından fazla olmasa gerek.

"Merdivenlere tırmanmak için bir hayli küçükmüşsün."

"Sanırım. Bize normal geliyordu. Ergenliğimizde de buraya çıkar, sigara ve bira içerdik."

Ergen bir Alicia'yı hayal etmeye çalıştım. Babasından ve korkunç halasından saklanıyor; küçük kuzeni Paul onu takip ediyor, merdivenlerden çıkıyor ve Alicia aslında sessizce oturmak isterken yanına geliyor.

"Güzel bir saklanma yeri," dedim.

Paul başını salladı. "Dayım merdivenleri çıkamazdı. Annem gibi kiloluydu o da."

"Ben bile zorlandım. O sarmaşık bir tuzak."

"Sarmaşık değil," dedi Paul. "Yasemin." Merdivenin üzerine doğru tırmanan yeşil saplara baktı. "Henüz üzerinde çiçekler yok. Bahara kadar açmazlar. O zaman, üzerinde çok çiçek olduğunda parfüm gibi kokarlar." Paul bir anlığına bir anıda kaybolmuş gibiydi. "Komik."

"Ne?"

"Hiçbir şey." Omuzlarını silkti. "İnsanın hatırladıkları... Yasemini düşünüyordum. O gün üzeri çiçek doluydu. Kaza günü. Eva öldüğü zaman."

Etrafıma bakındım. "Alicia'yla buraya gelmiştiniz?"

Başını salladı. "Annemle dayım aşağıda bizi arıyorlardı. Seslerini duyabiliyorduk. Ama hiçbir şey söylemedik. Burada saklandık. Ve işte o zaman oldu."

Sigarasını söndürüp bana tuhaf bir şekilde gülümsedi. "O yüzden seni buraya getirdim. Görebilesin diye. Suç mahallini."

"Suç mu?"

Paul cevap vermedi, sadece sırıttı.

"Ne suçu, Paul?"

"Vernon'ın suçu," dedi. "Dayım hiç iyi bir adam değildi, anlıyor musun? Hiç değildi."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"İşte o zaman yaptı."

"Ne yaptı?"

"Alicia'yı öldürdü."

Kulaklarıma inanamayarak ona baktım. "Alicia'yı mı öldürdü? Sen neden bahsediyorsun?"

Paul yere işaret etti. "Dayım aşağıda annemle beraberdi. Sarhoştu. Annem onu içeri sokmaya çalışıyordu. Ama orada durmuş, 'Alicia' diye bağırıp duruyordu. Ona çok kızgındı, çok öfkeliydi."

"Alicia saklandığı için mi? Ama... O bir çocuktu... Annesi yeni ölmüştü."

"Dayım pis herifin biriydi. Bir tek Eva yengemi önemserdi. Sanırım o yüzden öyle dedi."

"Ne dedi?" Sabrımı kaybediyordum. "Bana ne söylediğini anlamıyorum. Tam olarak ne oldu?"

"Vernon, Eva'yı ne kadar sevdiğini anlatıp duruyordu. Onsuz yaşayamayacağını. 'Aşkım' deyip duruyordu, 'zavallı sevgilim, Eva'm... Neden ölmek zorundaydı? Neden o öldü? *Neden onun yerine Alicia ölmedi?*'"

Şaşkın bakakaldım. Anladığımdan emin değildim.

"'Neden onun yerine Alicia ölmedi?' mi?"

"Böyle söyledi."

"Alicia bunu duydu mu?"

"Evet. Ve Alicia bana bir şey fısıldadı. Bunu hiç unutmayacağım. 'Beni öldürdü,' dedi. 'Babam az önce beni öldürdü.'"

Paul'a baktım, tek kelime edemedim. Başımın içinde çanlar çalmaya, yankılanmaya başladı. Aradığım şey buydu. Yapbozda eksik olan, aradığım parça buydu. Sonunda burada, Cambridge'deki bir çatıda bulmuştum.

Londra yolu boyunca duyduklarımın anlamını düşündüm. Şimdi *Alkestis*'in neden Alicia'ya dokunduğunu anlıyordum. Admetus Alkestis'i nasıl ölüme gönderdiyse Vernon Rose da kızını ölüme göndermişti. Admetus, Alkestis'i bir şekilde seviyor olmalıydı ama Vernon Rose'da hiç sevgi yoktu. Sadece nefret vardı. Onun yaptığı şey, psikolojik bir çocuk katliydi ve Alicia bunu biliyordu.

"Beni öldürdü," demişti. "Babam az önce beni öldürdü."

En azından artık üzerinde çalışacağım bir şey vardı. Bildiğim bir konu. Psikolojik yaraların çocuklar üzerindeki duygusal etkisi ve yetişkin hayatlarında nasıl ortaya çıktıkları. Düşünün, hayatta kalmak için güveneceğiniz ilk insan ölmüş olmanızı istiyor. Bu bir çocuk için ne kadar korkunç, ne kadar travmatik olsa gerek. Kendinize verdiğiniz değer yok olur; ve yerine kalan acı çok büyük, çekilemeyecek kadar büyüktür. Dolayısıyla yutarsınız, bastırırsınız, gömersiniz. Zaman içerisinde travmanızın asıl sebebiyle bağınız kopar, nedeninin köklerini unutursunuz. Ama bir gün bütün öfke ve acı, bir ejderhanın midesinden fışkıran alev misali tekrar ortaya çıkar ve elinize bir tüfek alırsınız. O öfkeyi artık ölmüş ve unutulmuş babanız üzerinden değil, kocanızdan, hayatınızda babanızın yerine geçmiş olan adamdan, sizi seven ve yatağınızı paylaşan adamdan çıkarırsınız. Onu başından beş kez vurursunuz; muhtemelen neden olduğunu bile bilmeden.

Tren gecenin karanlığında Londra'ya girdi. Sonunda diye düşündüm, sonunda ona nasıl ulaşacağımı biliyordum.

Şimdi başlayabilirdik.

9

Alicia ile konuşmadan oturuyorduk.

Bu sessizliklere alışıyor, daha kolay dayanıyor ve idare edebiliyordum artık. O ufak odada Alicia'yla oturmak, konuşmamak neredeyse rahatlığa dönüşmüştü.

Alicia ellerini kucağına koymuş, belli bir ritimle açıp kapıyordu. Kalp atışları gibi. Yüzü bana dönüktü ama bana bakmıyordu. Arkamdaki pencerenin demir parmaklıklarından dışarı bakıyordu. Yağmur durmuş ve bulutlar açılarak yerlerini solgun mavi bir gökyüzüne bırakmışlardı. Derken bir başka bulut geldi ve hava tekrar griye döndü.

"Yeni bir şey öğrendim. Kuzeninin anlattığı bir şey."

Becerebildiğimce yumuşak konuşuyordum. Tepki gelmeyince devam ettim.

"Paul siz küçükken babanın çok yıkıcı bir şey söylediğini duyduğunu anlattı. Anneni öldüren araba kazasından sonra... Annen yerine senin ölmüş olmanı yeğlediğini söylerken duymuşsun."

Bir tür fiziksel tepki göstereceğinden emindim, bir tür işaret. Bekledim, hiçbir şey gelmedi.

"Paul'un bunu bana anlatması hakkında ne düşünüyorsun? Güvenine ihanet gibi görünebilir. Ama senin için en iyisini istediğine inanıyorum. Nihayetinde sen benim hastamsın."

Tepki yok. Tereddüt ettim. "Sana bir şey söylersem belki faydası olur. Hayır, belki samimiyetsiz davranıyorum: Belki bana

yardımı olur. Açıkçası seni düşündüğünden daha iyi anlıyorum. Çok fazla bir şey söylemek istemiyorum ama sen ve ben aynı tür çocukluklar yaşamışız. Aynı tür babalarla. Ve ikimiz de ilk fırsatta evden ayrılmışız. Ama çok geçmeden konu psikoloji olduğunda coğrafi uzaklığın çok az bir öneminin olduğunu keşfetmişiz. Çocukluğunun ne kadar kötü olduğunu biliyorum. Bunun ne kadar mühim olduğunu anlaman önemli. Babanın söylediği şey psikolojik cinayete eşdeğerdir. O seni *öldürmüş*."

Bu sefer tepki geldi.

Keskin bir bakışla doğrudan bana baktı. Gözleri sanki içimi oyuyordu. Bakışlar öldürebilseydi oracıkta ölürdüm. Ama gözümü kırpmadan öldürücü bakışına cevap verdim.

"Alicia," dedim. "Bu bizim son şansımız. Burada Profesör Diomedes'in bilgisi ya da izni olmadan oturuyorum. Eğer senin için bu kuralları böyle çiğnemeye devam edersem işimden olacağım. Bu yüzden bu beni son görüşün olacak. Anlıyor musun?"

Bunu herhangi bir beklenti ya da heyecandan uzak, umutsuz, duygusuz söyledim. Duvara toslayıp durmaktan yorulmuştum. Hiçbir cevap beklemiyordum. Ve sonra...

Önce hayal ediyorum sandım. Gaipten ses duyuyorum sandım. Nefes alamadan ona baktım. Kalbimin göğsümden fırlayacağını sandım. Konuştuğum zaman ağzım kupkuruydu: "Bir... Bir şey mi... Dedin?"

Tekrar sessizlik. Yanlış anlamış olmalıydım. Hayal görmüş olmalıydım. Ama sonra... Bir kez daha oldu.

Alicia'nın dudakları yavaşça, acıyla kıpırdadı. Sesi çıkarken gıcırdıyordu sanki. Yağlanması gereken bir kapı gibi.

"Ne..." diye fısıldadı. Sonra durdu. Ve sonra tekrar: "Ne... Ne..."

Bir anlığına öylece birbirimize baktık. Gözlerim yavaşça dolmaya başladı. İnanamamaktan, heyecandan ve minnetten...

"Ne mi istiyorum?" dedim. "Konuşmaya devam etmeni istiyorum... Benimle... Konuş, Alicia..."

Alicia bana baktı. Bir şey düşünüyordu. Bir karara vardı. Yavaşça başını salladı.

"Peki," dedi.

10

"*Ne* dedi?"

Profesör Diomedes inanamayarak baktı. Dışarıda sigara içiyorduk. Heyecanlandığını purosunu yere düşürdüğünün farkında bile olmamasından anladım. "Konuştu mu? Alicia gerçekten konuştu mu?"

"Konuştu."

"İnanılmaz. Yani haklıydın. Haklıydın ve ben yanıldım."

"Hayır, kesinlikle öyle değil. Onu sizin izniniz olmadan görmem hataydı, Profesör. Özür dilerim, sadece bir içgüdüm bana..."

Diomedes eliyle özrümü savuşturup cümlemi benim için bitirdi. "Sezgilerini dinlemişsin. Ben de aynı şeyi yapardım, Theo. Bravo."

Çok fazla kutlama havasına girmek istemiyordum. "Henüz çok sevinmemeliyiz. Evet, bir aşama kaydettik. Ama hiçbir garantisi yok. Her an geri dönebilir."

Diomedes başını salladı. "Gayet haklısın. Resmî bir gözden geçirme ayarlamalı ve Alicia'yla en kısa zamanda bir görüşme yapmalıyız. Bir panelin önüne çıkarmalıyız. Sen, ben ve vakıftan biri... Julian olur. Zararsızdır."

"Çok hazlı gidiyorsunuz. Beni dinlemiyorsunuz. Henüz çok erken. Öyle bir şey onu korkutur. Yavaş hareket etmemiz gerekiyor."

"Ama vakfın bilmesi..."

"Hayır, henüz değil. Belki tek seferlik bir şeydi bu. Bekleyelim. Şimdilik kimseye bir şey söylemeyelim. Daha değil."

Diomedes anlayışla başını salladı. Elini omuzuma koydu ve sıkıca tuttu. Tekrar, "Bravo," dedi. "Seninle gurur duyuyorum."

Biraz gururlandım; baba, oğlunu tebrik ediyor. Diomedes'i memnun etme, bana olan inancını haklı çıkarma ve onu gururlandırma arzumun farkındaydım. Biraz duygulanmıştım. Saklamak için sigara yaktım. "Peki, şimdi ne olacak?"

"Devam edeceksin," dedi Diomedes. "Alicia ile çalışmaya devam et."

"Stephanie öğrenirse?"

"Stephanie'yi boş ver. Onu bana bırak. Sen Alicia'ya odaklan."

Öyle yaptım.

Bir sonraki seansımızda Alicia ile hiç durmadan konuştuk. Bu kadar sessizlikten sonra Alicia'yı dinlemek hiç tanıdık gelmeyen, biraz endişe verici bir deneyimdi. Önceleri emin olmadan konuşuyordu. Uzun zamandır kullanılmamış bacaklarla yürümek gibi. Ama kısa zamanda toparlandı, hızlandı ve sanki hiç susmamış gibi ki aslında hiç susmamıştı, cümleleri arada bir atlayarak kurmaya başladı.

Seans sona erdiğinde ofisime gittim. Masama oturup söylediklerini hâlâ hatırlıyorken kâğıda döktüm. Her şeyi kelimesi kelimesine mümkün olduğu kadar doğru hatırlayarak yazdım.

Göreceğiniz üzere, inanılmaz bir hikâye bu. Şüphesiz.

İnanıp inanmamak size kalıyor.

II

Alicia terapi odasında, karşımdaki sandalyede oturuyordu.

"Başlamadan önce," dedim. "Sana sormak istediğim birkaç soru var. Açıklığa kavuşturmak istediğim birkaç şey..."

Cevap vermedi. Aynı okunamaz bakışlarla baktı.

Devam ettim: "Özellikle sessizliğini anlamak istiyorum. Neden konuşmayı reddettiğini öğrenmek istiyorum."

Alicia sorudan dolayı hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Dönüp pencereden dışarı baktı.

Bir dakika kadar sessizlik içinde oturduk. Hissettiğim gerilimi saklamaya çalışıyordum. Kaydettiğimiz aşama geçici miydi? Şimdi yine eskisi gibi mi olacaktık? Buna izin veremezdim.

"Alicia bunun zor olduğunu biliyorum. Ama bir kez benimle konuşmaya başladığında kolay olduğunu göreceksin. Söz veriyorum."

Cevap vermedi.

"Lütfen dene. Bu kadar ilerleme kaydetmişken durma. Devam et. Anlat... Neden konuşmadığını anlat."

Alicia tekrar ve buz gibi baktı bana. Alçak sesle konuştu: "Hiçbir şey... Söyleyecek hiçbir şey yoktu."

"Buna inandığıma emin değilim. Bence söyleyecek çok şey vardı."

Bir duraklama. Omuzunu silkti. "Belki," dedi... "Belki... Haklısındır."

"Devam et."

Tereddüt etti. "Önce," dedi, "Gabriel... Gabriel öldüğünde konuşamadım. Denedim... Ama konuşamadım. Ağzımı açtım... Ama ses çıkmadı. Rüyalardaki gibi... Bağırmaya çalışırsın... Ama bağıramazsın."

"Şoktaydın. Ama sonraki birkaç gün sesin geri gelmiş olmalı..."

"O andan sonra da... Gereksiz geldi. Çok geçti."

"Çok mu geç? Kendini savunmak için mi?"

Alicia bakışlarını üzerimde tuttu. Dudaklarında anlaşılmaz bir gülümseme. Konuşmadı.

"Neden tekrar konuşmaya başladığını söyle."

"Cevabı biliyorsun."

"Biliyor muyum?"

"Senin yüzünden."

"Ben mi?" Ona şaşırarak baktım.

"Çünkü buraya geldin."

"Ve bu bir fark mı yarattı?"

"Büyük bir fark... Büyük fark." Alicia sesini alçaltıp bana baktı. Gözlerini kırpmadan. "Bana ne olduğunu... Anlamanı istiyorum. Ne hissettiğimi. Anlaman... Önemli."

"Anlamak istiyorum. Bana günlüğü bu yüzden verdin, değil mi? Çünkü anlamamı istiyordun. Bana öyle geliyor ki önem verdiğin hiç kimse şu adamla ilgili anlattıklarına inanmamış. Belki merak ediyorsundur... Sana inanıyor muyum diye."

"İnanıyorsun," dedi.

Bu bir soru değildi, sadece bildiğini ortaya koyuyordu. Başımla onayladım.

"Evet, sana inanıyorum. Peki, neden oradan başlamıyoruz? Son günlük sayfasında adamın eve girdiğini söylüyorsun. Sonra ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

Başını salladı. "O değildi."

"Değil miydi? Kimdi peki?"

"Jean-Felix'ti. Sergi... Sergi hakkında konuşmak için gelmişti."

"Günlüğünden anladığım kadarıyla ziyaretçiler için pek uygun bir zamanın değildi."

Alicia buna omuz silkerek cevap verdi

"Uzun kaldı mı?"

"Hayır. Gitmesini söyledim. Gitmek istemedi. Kızgındı. Bana biraz bağırdı ama sonra gitti."

"Ve sonra?" diye sordum. "Jean-Felix gittikten sonra ne oldu?"

Alicia başını salladı. "O konuda konuşmak istemiyorum."

"Öyle mi?"

"Henüz değil."

Alicia'nın bakışları bir anlığına benimkilerle buluştu. Sonra bakışlarını pencereye kaydırdı. Demirlerin arkasında kararan gökyüzüne bakıyordu. Başını eğiş şeklinde neredeyse gösterişçi bir hal vardı. Ve dudaklarının kenarında bir gülümseme oluşmaya başlamıştı. Bundan zevk alıyor, diye düşündüm. Beni avucunun içinde tutmaktan.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordum.

"Bilmem. Hiçbir şey. Sadece konuşmak istiyorum."

Konuştuk. Lydia ve Paul hakkında konuştuk. Annesi ve öldüğü yaz hakkında. Alicia'nın çocukluğu ve benimki hakkında konuştuk. Ona babamdan ve o evde büyümekten bahsettim. Geçmişimle ilgili mümkün olduğu kadar çok şey, beni neyin şekillendirip şimdi olduğum kişi yaptığını bilmek istiyordu.

Artık geri dönüş yok, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Terapistle hastası arasındaki bütün sınırları aşıyorduk. Ve bir müddet sonra kimin hangisi olduğunu anlamaya imkân kalmayacaktı.

12

Ertesi sabah yine buluştuk. Alicia bugün bir şekilde farklı görünüyordu: Daha ihtiyatlı, daha çekingendi. Gabriel'ın öldüğü günü anlatmaya hazırlanıyordu galiba.

Karşıma oturdu ve her zamankinin aksine doğrudan gözlerimin içine baktı ve bakışlarını hiç kaçırmadı. Ben hiçbir şey diyemeden yavaşça, düşünerek, her cümleyi dikkatle seçerek, adeta tuvale fırça darbeleri vururmuş gibi konuşmaya başladı.

"O öğleden sonra yalnızdım," diye başladı. "Resim yapmam gerektiğini biliyordum ama çok sıcaktı, dışarı çıkmaya cesaretim yoktu. Ama denemeye karar verdim. Aldığım küçük vantilatörü bahçede stüdyoya götürdüm ve sonra..."

"Ve sonra?"

"Telefonum çaldı. Gabriel'dı. Çekimden geç geleceğini söylemek için aramıştı."

"Bunu normalde yapar mıydı? Geç geleceğini söylemek için."

Alicia bana, tuhaf bir soru sormuşum gibi garip baktı. Başını salladı. "Hayır. Neden?"

"Başka bir sebepten arayıp aramadığını merak ettim. Nasıl olduğuna bakmak için. Günlüğünden anlaşıldığı kadarıyla ruh durumunla ilgili endişeleri varmış."

"Ha." Alicia şaşırarak tarttı söylediklerimi. Başını yavaşça salladı. "Anladım. Evet, evet, mümkün..."

"Özür dilerim. Sözünü kestim. Devam et. Telefon görüşmesinden sonra ne oldu?"

Alicia tereddüt etti.

"Onu gördüm.

"Kimi?"

"Adamı. Yani, yansımasını. Pencerede. İçerideydi... Stüdyonun içinde. Tam arkamda duruyordu."

Alicia gözlerini kapatıp kıpırtısız oturdu. Uzun bir sessizlik oldu.

Yavaşça konuştum. "Onu tarif edebilir misin? Neye benziyordu?"

Gözlerini açtı ve bir dakika kadar bana baktı.

"Uzundu... Güçlü. Yüzünü göremiyordum. Bir maskesi vardı, siyah bir maske. Ama gözlerini görebiliyordum. Kapkaranlık deliklerdi. İçlerinde ışık yoktu."

"Onu gördüğün zaman ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Çok korkmuştum. Bakmaya devam ettim... Elinde bir bıçak vardı. Ne istediğini sordum. Konuşmadı. Mutfakta, çantamda para olduğunu söyledim. Başını sallayarak, 'Para istemiyorum,' dedi. Sonra güldü. Korkunç bir kahkahaydı; camların kırılması gibi. Bıçağı boynuma tuttu. Keskin ucu boğazıma dayanıyordu, derime... Onunla birlikte eve girmemi söyledi."

Alicia bunu hatırlarken gözlerini kapadı. "Beni stüdyodan bahçeye çıkardı. Eve doğru yürüdük. Sokağa açılan kapıyı görebiliyordum. Sadece birkaç metre ötedeydi. O kadar yakındım ki... Ve içimdeki bir şey beni ele geçirdi. Kaçabilmek için tek şansımdı. Onu hızla tekmeleyip elinden kaçtım. Koştum. Kapıya koştum." Gözlerini açtı ve gülümsedi. "Birkaç saniyeliğine... Özgürdüm."

Gülümsemesi yok oldu.

"Sonra üzerime atladı. Arkamdan. Yere düştük... Eli ağzımın üzerindeydi ve soğuk bıçağı boğazımda hissettim. Eğer kıpırdarsam beni öldüreceğini söyledi. Birkaç saniye orada yattık.

Nefesini yüzümde hissediyordum. Pis kokuyordu. Sonra beni kaldırdı ve evin içine sürükledi."

"Ve sonra? Ne oldu?"

"Kapıyı kilitledi," dedi. "İçeride kısılıp kalmıştım."

Alicia derin derin nefes alıp veriyordu ve yanakları kızarmıştı. Gerilmesinden korkuyordum. Onu fazla zorlamış olmaktan korkuyordum.

"Ara vermek ister misin?" diye sordum.

Başını salladı. "Devam edelim. Bunları anlatmak için çok uzun süre bekledim. Bitsin istiyorum."

"Emin misin? Bir ara vermek iyi bir fikir olabilir."

Tereddüt etti. "Bir sigara içebilir miyim?"

"Sigara mı? İçtiğini bilmiyordum."

"İçmiyorum. İçerdim. Bir tane verebilir misin?"

"Benim içtiğimi nereden biliyorsun?"

"Üzerinde kokusunu alabiliyorum."

"Ha." Utanarak gülümsedim. Ayağa kalkarken, "Tamam," dedim. "Dışarı çıkalım."

13

Avlu hastalarla doluydu. Gruplar halinde toplanmış, kavga ediyor, dedikodu yapıyor, sigara içiyorlardı; bazıları kendilerine sarılıyor, ayaklarını ısıtmak için yere vuruyorlardı.

Alicia uzun ince parmaklarının arasında tutarak dudaklarına bir sigara yerleştirdi. Yaktım. Ateş sigarasının ucunda çıtırdayıp kıpkırmızı parladı. Derin bir nefes çekti. Gözleri bendeydi. Neredeyse eğleniyor gibi görünüyordu.

"Sen içmeyecek misin? Yoksa bu uygunsuz mu? Bir hastayla sigara paylaşmak?"

Benimle dalga geçtiğini düşündüm. Ama haklıydı. Çalışanların hastalarla sigara içmesini yasaklayan herhangi bir düzenleme yoktu. Ama çalışanlar binanın arkasındaki yangın çıkışına kaçarak sigaralarını gizli saklı içmeye özen gösterir, hastaların önünde içmezlerdi. Böyle avluda durup onunla sigara içmek kesinlikle kuralları çiğnemek gibi geliyordu. Ve muhtemelen uyduruyordum ama izlendiğimizi hissediyordum. Christian'ın penceresinden bizi gözetlediğini düşünüyordum. Söyledikleri tekrar aklıma geldi: "Sınırda kişilik bozukluğu hastaları insanı baştan çıkarırlar." Alicia'nın gözlerinin içine baktım. Baştan çıkarıcı değillerdi. Dostça bile değillerdi. O gözlerin arkasında zehir gibi bir akıl, keskin bir zekâ vardı ve daha yeni uyanıyordu. Alicia Berenson yabana atılacak biri değildi. Artık anlamıştım.

Belki de Christian bu yüzden onu uyuşturmak gereğini his-

sediyordu. Ne yapacağından korkuyor olabilir miydi? Söyleyeceklerinden? Ben de ondan biraz korkuyordum. Tam olarak korkmak değildi ama tetikteydim. Adımlarıma dikkat etmem gerektiğini biliyordum.

"Neden olmasın?" dedim. "Ben de bir tane içeyim."

Ağzıma bir sigara alıp yaktım. İçime tuhaf bir ergen utangaçlığı dolup bakışlarımı kaçırana kadar göz göze, aramızda sadece santimetreler, konuşmadan sigaralarımızı içtik. Avluya işaret ederek durumu kurtarmaya çalıştım.

"Yürüyerek konuşalım mı?"

Alicia başını salladı. "Peki."

Avluda, duvar kenarından yürümeye başladık. Diğer hastalar bizi seyrediyordu. Ne düşündüklerini merak ediyordum. Alicia'nın umurunda değil gibiydi. Sanki varlıklarını fark etmiyordu. Biraz sessiz yürüdük. Sonunda konuştu:

"Devam etmemi istiyor musun?"

"Eğer sen istiyorsan, evet... Hazır mısın?"

Alicia başıyla onayladı. "Evet, hazırım."

"Eve girdiğinizde ne oldu?"

"Adam... Bir içki istediğini söyledi. Gabriel'ın biralarından birini verdim. Ben bira içmem. Evde başka bir şey yoktu."

"Sonra?"

"Konuştu."

"Ne hakkında?"

"Hatırlamıyorum."

"Hatırlamıyor musun?"

"Hayır."

Tekrar sustu. Bekleyebildiğim kadar bekledikten sonra tekrar lafa daldım.

"Devam edelim," dedim. "Mutfaktaydınız. Ne hissediyordun?"

"Ben... Bir şey hissettiğimi hatırlamıyorum."

Başımı salladım. "Bu gibi durumlarda bu sık görülür. Böylesi anlarda kaçmak ya da savaşmak dışında üçüncü bir tepkimiz daha olur. Donakalırız."

"Ben donakalmadım."

"Öyle mi?"

"Öyle." Bana sert bir bakış attı. "Kendimi hazırlıyordum. Savaşmaya hazırlıyordum. Onu öldürmeye hazırlıyordum."

"Anlıyorum. Peki, nasıl yapacaktın onu?"

"Gabriel'ın tüfeğiyle. Tüfeğe ulaşmam gerektiğini biliyordum."

"Mutfakta mıydı? Oraya mı koymuştun? Günlükte öyle yazmışsın."

Alicia başını salladı. "Evet, pencerenin yanındaki dolaba." Derin bir nefes aldı ve dumanı uzun uzun üfledi. "Susadığımı söyledim. Bir bardak almaya gittim. Mutfağın diğer ucuna yürüdüm. Birkaç adımlık mesafe adeta sonsuza kadar sürdü. Adım adım dolaba geldim. Elim titriyordu... Açtım..."

"Ve?"

"Dolap boştu. Tüfek gitmişti. Sonra onu duydum: 'Bardaklar sağındaki dolapta.' Arkamı döndüm ve tüfek oradaydı. Elinde. Bana doğrultmuş gülüyordu."

"Ve sonra?"

"Sonra?"

"Ne düşünüyordun?"

"Tüfeğin kurtulmak için son şansım olduğunu ve şimdi... Şimdi beni öldüreceğini."

"Seni öldüreceğine mi inandın?"

"Öldüreceğini biliyordum."

"Peki, o halde neden erteliyordu?" diye sordum. "Neden eve girer girmez öldürmedi?"

Alicia cevap vermedi. Ona baktım. Şaşırarak dudaklarında bir gülümseme olduğunu gördüm.

"Ben çocukken," dedi, "Lydia halamın bir kedisi vardı. Bir tekir. Onu pek sevmezdim. Vahşiydi ve bazen bana pençeleriyle saldırırdı. Kötü ve zalim bir kediydi."

"Hayvanlar içgüdüleriyle hareket etmiyorlar mı? Zalim olabilirler mi?"

Alicia bana dikkatle baktı. "Zalim olabilirler. O öyleydi. Dışarıdan bir şeyler getirirdi. Avladığı fareler ya da küçük kuşlar. Hep yarı canlı olurlardı. Yaralı ama canlı. Onları öyle tutar, onlarla oynardı."

"Anlıyorum. Sen de bu adamın avı olduğunu söylüyorsun. Seninle bir tür sadistçe bir oyun oynuyordu. Doğru mu?"

Alicia izmariti yere attı ve üzerine bastı.

"Bir tane daha ver."

Ona paketi verdim. Bir tane alıp kendisi yaktı. Bir süre konuşmadan içti. Devam etti: "Gabriel eve sekizde geliyordu. İki saat sonra. Saate bakıp duruyordum. 'Ne oldu?' dedi adam. 'Benimle vakit geçirmekten hoşlanmıyor musun?' Ve beni tüfekle okşadı. Kolumda gezdirdi namluyu." Bunu hatırlayınca ürperdi. "'Gabriel her an eve gelebilir,' dedim. O da 'Peki ya sonra?' diye sordu. 'Seni mi kurtaracak?'"

"Ne dedin?"

"Hiçbir şey. Sadece saate bakmaya devam ettim... Sonra telefonum çaldı. Arayan Gabriel'dı. Adam bana cevap vermemi söyledi. Tüfeği başıma doğrulttu."

"Ve? Gabriel ne dedi?"

"Şey... Çekimin kâbusa dönüştüğünü, dolayısıyla onu beklemeden yememi söyledi. En erken onda gelebilecekti. Telefonu kapadım. 'Kocam yolda' dedim. 'Birkaç dakika sonra burada olacak. O gelmeden, şimdi gitsen iyi olur.' Adam sadece güldü. 'Ama onun saat ona kadar eve gelmeyeceğini duydum,' dedi. 'Öldürecek saatlerimiz var. İp bul bana,' dedi. 'Ya da bant gibi bir şey. Seni bağlamak istiyorum.' Dediğini yaptım. Artık hiç umut olmadığını biliyordum. Nasıl biteceğini biliyordum."

Alicia konuşmayı kesti ve bana baktı. Gözlerindeki yabani duyguyu görebiliyordum. Onu fazla mı zorladığımı düşündüm.

"Belki ara vermeliyiz."

"Hayır, bitirmem lazım. Mecburum."

Devam etti, şimdi daha hızlı konuşuyordu:

"Evde hiç ip yoktu, dolayısıyla o da tuvalleri asmak için bu-

lundurduğum telleri aldı. Beni salona götürdü. Yemek masasının sandalyelerinden birini çekti. Oturmamı söyledi. Telle ayak bileklerimi sandalyeye bağladı. Bileklerimi kestiklerini hissediyordum. 'Lütfen,' dedim, 'lütfen...' Ama dinlemiyordu. Ellerimi arkama bağladı. Artık beni öldüreceğinden emindim. Keşke... *Keşke öldürseydi.*"

Bunu tükürür gibi, tek nefeste söyledi. Şiddeti beni şaşırtmıştı.

"Neden keşke?"

"Çünkü yaptığı daha kötü bir şeydi."

Bir an Alicia'nın ağlayacağını düşündüm. Ona sarılmak, onu öpmek, teselli etmek ve güvende olduğuna söz vermek için duyduğum arzuyu bastırmak için savaşıyordum. Kendime hâkim oldum. Sigaramı kırmızı tuğla duvara bastırarak söndürdüm.

"Sana bakılması, seninle ilgilenilmesi gerektiğini hissediyorum," dedim. "Sana bakmak istiyorum, Alicia," dedim.

"Hayır." Başını sertçe salladı. "Senden istediğim o değil."

"Ne peki?"

Alicia cevap vermedi. Arkasını dönüp geri içeri yürüdü.

14

Terapi odasında ışığı yakıp kapıyı kapattım. Arkama döndüğümde Alicia çoktan oturmuştu ama sandalyesine değil. Benim sandalyeme oturmuştu.

Bu hareket bir şey ifade ediyordu ve normalde bu hareketinin anlamını onunla birlikte bulmaya çalışırdım. Ancak hiçbir şey söylemedim. Eğer sandalyemde oturması dizginleri ele geçirdiğine işaret ediyorsa eh, evet, öyleydi. Hikâyesinin sonunu dinlemek için sabırsızlanıyordum. Artık çok yakındık. Dolayısıyla oturup konuşmasını bekledim. Gözlerini yarı yarıya kapattı. Tamamıyla hareketsizdi. Sonunda konuştu: "Sandalyeye bağlanmıştım ve her hareket etmeye çalıştığımda tel bacaklarımı daha da fena kesiyordu ve bacaklarım kanıyordu. Düşüncelerim yerine kesiklere odaklanmak daha iyiydi. Düşüncelerim çok korkutucuydu... Bir daha asla Gabriel'ı görmeyeceğimi düşündüm. Öleceğimi düşündüm."

"Sonra ne oldu?"

"Sanki saatlerce oturduk. Garip... Hep korkunun soğuk bir his olduğunu düşünmüşümdür ama öyle değil. Ateş gibi yanıyor. Pencere ve perdeler kapatılınca içerisi çok ısınmıştı. Hareketsiz, insanı boğan, ağır bir hava... Alnımdan akan ter damlaları gözlerime giriyor, gözlerimi yakıyordu. Bir yandan içip bir yandan konuşurken üzerindeki alkol ve ter kokusunu alabiliyordum. Durmadan konuşuyordu. Pek çoğunu dinlemedim bile. Kocaman bir

sineğin pencereyle perde arasında vızıldayıp durduğunu duyuyordum. Orada kısılıp kalmıştı ve cama çarpıp duruyordu. Ben ve Gabriel ile ilgili sorular sorup durdu. Nasıl tanışmıştık, ne kadar zamandır beraberdik, mutlu muyduk? Onu konuşturmaya devam edersem hayatta kalma şansımın daha fazla olduğunu düşündüm. Dolayısıyla sorularına cevap verdim. Kendimle, işimle, Gabriel ile ilgili. Ne hakkında isterse konuştum. Biraz vakit kazanabilmek için. Saate odaklanıyordum. Sesini dinliyordum. Sonra birden saat on oldu... Ve sonra... On buçuk. Gabriel hâlâ eve gelmemişti.

"'Geç kaldı,' dedi. 'Belki de gelmiyordur.'"

"Geliyor," dedim.

"'Neyse ki burada seninle vakit geçirmek için ben varım,' dedi. Sonra saat on biri vurdu ve dışarıda bir araba sesi duydum. Adam pencereye gidip dışarı baktı. 'Harika zamanlama,' dedi."

Alicia sonrasında her şeyin çok hızlı olduğunu söyledi.

Adam Alicia'nın sandalyesini, kapıya sırtını verecek şekilde çevirmiş. Tek bir kelime ederse ya da ses çıkarırsa Gabriel'ı başından vuracağını söylemiş. Ardından yok olmuşmuş. Bir dakika sonra sigortalar atmış, her şey karanlığa gömülmüş. Girişte kapı açılıp kapanmış.

"Alicia?" diye seslenmiş Gabriel.

Cevap vermeyince Gabriel bir daha seslenmiş. Salona girdiğinde onu şöminenin önünde, sırtı kapıya dönük otururken bulmuş.

"Neden karanlıkta oturuyorsun?" diye sormuş. "Alicia?"

Alicia sessiz kalmak için çabalıyormuş. Bağırmak istiyormuş ama gözleri karanlığa alışmışmış ve önünde, odanın bir köşesinde tüfeğin gölgesinin parıldadığını görüyormuş. Adam tüfeği Gabriel'a doğrultmuşmuş. Alicia sessiz kalmış.

"Alicia?" Gabriel ona doğru yürümüş. "Neyin var?"

Gabriel tam ona dokunacakken adam karanlıktan fırlamış. Alicia bağırmış ama çok geçmiş. Gabriel yere yığılmış, adam da

üstündeymiş. Tüfeği bir çekiç gibi kaldırmış ve Gabriel'ın başına korkunç bir ses çıkararak vurmuş. Bir, iki, üç kere. Gabriel baygın, kan kaybederek yatıyormuş. Adam onu kaldırmış ve bir sandalyeye oturtmuş. Teli kullanarak bağlamış. Gabriel şuuru yerine gelirken titremiş.

"Ne oluyor? Ne..."

Adam tüfeği kaldırıp Gabriel'a doğrultmuş. Ateş etmiş. Bir daha. Bir daha. Alicia bağırmaya başlamış. Adam ateş etmeye devam etmiş. Gabriel'ı başından altı kez vurmuş. Sonra da tüfeği yere atmış.

Tek kelime etmeden gitmiş.

15

İşte böyle. Alicia Berenson kocasını öldürmemişti. Yüzü olmayan bir adam evlerine girmiş ve herhangi bir amacı olmaksızın Gabriel'ı öldürdükten sonra gecenin içinde kaybolmuştu. Alicia tamamıyla masumdu.

Anlattıklarına inanırsanız.

Ben inanmadım. Tek kelimesine bile.

Gabriel'ın altı değil, beş kez vurulması –kurşunlardan biri tavana sıkılmıştı– gibi bariz tutarsızlık ve hatalar haricinde Alicia bir sandalyeye bağlı değil, odanın ortasında, ayakta ve bilekleri kesik bulunmuştu. Alicia adamın onu çözdüğüne dair hiçbir şey söylemedi. Ne de polise başından beri bunları neden anlatmadığına dair bir açıklamada bulundu. Hayır, yalan söylediğini biliyordum. Yüzüme karşı böylesi kötü ve gereksiz yalan söylemesine sinirlenmiştim. Bir anlığına beni sınadığını, hikâyesine inanıp inanmayacağımı görmek istediğini düşündüm. Eğer öyleyse kendimi ele vermeyecektim.

Sessizce oturdum. Bu sefer farklı olarak Alicia önce konuştu.

"Yorgunum," dedi. "Durmak istiyorum."

Başımı salladım. İtiraz edemedim.

"Yarın devam edelim," dedi.

"Anlatacak başka bir şey var mı?"

"Evet. Bir şey daha."

"Peki," dedim. "Yarın."

Yuri koridorda bekliyordu. Alicia'yı odasına götürdü, ben de ofisime çıktım.

Söylemiştim, bir seans biter bitmez konuşulanları yazmak alışkanlığımdır. Geçen elli dakikada söylenenleri doğru bir şekilde kaydetmek terapist için çok önemlidir. Yoksa pek çok detay unutulur ve duygular kaybolur.

Masama oturup aramızda geçen bütün konuşmaları mümkün olduğunca hızlı yazdım. Bitirdiğim an elimde notlarım, koridora çıktım.

Diomedes'in kapısını vurdum. Cevap yoktu, bir kez daha çaldım. Hâlâ cevap yoktu. Kapıyı hafif araladım. Diomedes daracık kanepesinde uyukluyordu.

"Profesör?" Ve tekrar daha yüksek sesle: "Profesör Diomedes?"

Panik halinde uyandı ve hemen oturduğu yerde doğruldu. Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Ne oldu? Sorun ne?"

"Konuşmamız lazım. Sonra mı geleyim?"

Diomedes kaşlarını çattı ve başını salladı. "Kestiriyordum. Öğlen yemeğinden sonra hep kestiririm. Öğleden sonrayı rahat geçirmemi sağlıyor. Yaşlandıkça ihtiyaç haline geliyor." Esneyerek ayağa kalktı. "Gel, Theo. Otur. Görünüşüne bakılırsa önemli."

"Sanırım öyle, evet."

"Alicia mı?"

Başımı evet manasında salladım. Masasının önüne oturdum. Yerine geçti. Saçının bir kısmı ayaklanmıştı ve hâlâ uykulu görünüyordu.

"Daha sonra gelmemi istemediğinize emin misiniz?"

Diomedes başını salladı. Kendine sürahiden bir bardak su koydu. "Artık uyandım. Söyle. Ne oldu?"

"Alicia ile beraberdim, konuştuk... Gözleminize ihtiyacım var."

Diomedes başıyla onayladı. Her saniye biraz daha ayılıyordu ve ilgisi de artıyordu. "Devam et."

Oturdum ve notlarımı okumaya başladım. Bütün bir seansı anlattım. Kelimelerini mümkün olduğu kadar doğru tekrarladım

ve hikâyeyi bana anlattığı gibi aktardım: onu gözetleyen adamın eve nasıl girdiğini, nasıl esir aldığını ve Gabriel'ı nasıl vurarak öldürdüğünü.

Bitirdiğimde uzun bir sessizlik oldu. Diomedes'in ifadesi çok az şey söylüyordu. Masasının çekmecesinden bir kutu puro ve küçük, gümüş rengi bir puro bıçağı çıkardı. Puronun dibini kesti.

"Karşı aktarımla başlayalım," dedi. "Bana duygusal deneyimini anlat. Baştan başla. O sana hikâyesini anlatırken sende nasıl duygular oluşuyordu?"

Bir anlığına düşündüm. "Sanırım heyecanlandım... Ve geridim. Korktum."

"Korktun mu? Bu senin korkun muydu yoksa onunki mi?"

"Galiba ikisi de."

"Peki, sen neden korkmuştun?"

"Emin değilim. Belki de başarısızlıktan korktum. Biliyorsunuz bu çalışmaya çok yatırım yaptım."

Diomedes başını salladı. "Başka?"

"Hayal kırıklığı. Seanslarımız sırasında sık sık hayal kırıklığı hissi yaşıyorum."

"Ve öfke?"

"Evet, sanırım."

"Zor bir çocukla uğraşan, hayal kırıklığı yaşayan bir baba gibi hissediyorsun kendini."

"Evet, ona yardım etmek istiyorum ama yardım isteyip istemediğini bilmiyorum."

Başını salladı. "Öfke duygusunda kalalım. Bununla ilgili biraz daha konuş. Kendisini nasıl belli ediyor?"

Durdum. "Genelde seansların sonunda müthiş bir baş ağrım oluyor."

Diomedes başını salladı. "Evet, kesinlikle. Bir şekilde çıkmalı. 'Endişelenmeyen bir öğrenci hastalanır.' Bunu söyleyen kimdi?"

"Bilmiyorum," diyerek omuzlarımı silktim. "Kendimi hasta *ve* tedirgin hissediyorum."

Diomedes güldü. "Ayrıca artık öğrenci değilsin. Gerçi o hisler hiçbir zaman tam olarak kaybolmuyor." Purosunu aldı. "Gel, dışarı çıkıp sigara içelim."

Yangın çıkışına çıktık. Diomedes anlattıklarımı tekrar düşünerek purosunu içti. Sonunda bir sonuca varmıştı.

"Yalan söylüyor, biliyorsun," dedi.

"Adamın Gabriel'ı öldürdüğüyle ilgili mi? Ben de öyle düşünüyorum."

"Sadece o değil."

"Başka ne?"

"Hepsi. Bütün hikâye. Tek kelimesine bile inanmıyorum."

Şaşırmış görünmeliyim. Alicia'nın anlattıklarının bir kısmına inanmayacağını biliyordum. Ama bütün bir hikâyeyi reddedeceğini düşünmemiştim.

"Adamın varlığına inanmıyor musunuz?"

"Hayır, inanmıyorum. Hiçbir zaman öyle biri var olmadı. Bu bir fantezi. Baştan sona."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

Diomedes tuhaf bir gülümsemeyle, "İster sezgi de ister fantezicilerle geçmiş uzun yıllara dayanan profesyonel deneyim," dedi. Araya girmeye çalıştım ama elini sallayarak beni durdurdu. "Elbette bana katılmanı beklemiyorum, Theo. Alicia ile çok yakınsın ve duyguların onunkilerle yün yumağı gibi iç içe geçmiş durumda. Zaten böyle bir gözetmen olmasının amacı bu: yün ipliklerini çekmene yardımcı olmak ve hangisi senin, hangisi onun görebilmen için. Biraz mesafe ve netlik kazandığında Alicia Berenson ile ilgili deneyimin hakkında çok farklı şeyler hissedeceğini düşünüyorum."

"Ne demek istediğinizden emin değilim."

"Açık konuşmam gerekirse, korkarım sana rol kesiyor. Seni manipüle ediyor. Ve bence tamamen senin şövalyelik ve... Romantik diyelim, içgüdülerine ve davranışlarına göre oluşturulmuş bir performans bu. Başından beri onu kurtarmayı amaçladığını

görüyordum. Alicia'nın da gördüğüne eminim. Dolayısıyla seni baştan çıkardı."

"Christian gibi konuşuyorsunuz. Beni baştan çıkarmadı. Bir hastanın cinsel cazibesine karşı koyabilirim. Beni hafif almayın, Profesör."

"*Alicia*'yı hafife alma esas sen. Ortaya mükemmel bir performans koyuyor." Diomedes başını sallayarak gri bulutlara baktı. "Yalnız, incinebilir kadın saldırıya uğruyor. Korunmaya ihtiyacı var. Alicia kendine kurban, o esrarengiz adama da kötü adam karakterlerini biçiyor. Oysa aslında Alicia ve adam aynı kişi. Gabriel'ı o öldürdü. Suçluydu ve hâlâ suçu kabul etmeyi reddediyor. Bu yüzden de karakterlere bölünüyor, kendini ayrı tutuyor ve fanteziler kuruyor. Alicia masum kurban haline geliyor; sen de onun kurtarıcısısın. Ve bu fantezisine inanarak bütün sorumluluktan kurtulmasına yardımcı oluyorsun."

"Katılmıyorum. Yalan söylediğini sanmıyorum. En azından bilinçli olarak. Hiç değilse Alicia hikâyesinin doğru olduğuna inanıyor."

"Evet, inanıyor. Alicia saldırı altında ama saldıran kendi zihni. Dış dünya değil."

Bunun doğru olmadığını biliyordum ama konuyu daha fazla tartışmanın bir anlamı yoktu. Sigaramı söndürdüm.

"Sizce nasıl devam etmeliyim?"

"Onu gerçekle yüzleşmeye zorlamalısın. Ancak o zaman iyileşme umudu olur. Hikâyesini doğrudan kabul etmeyi reddetmelisin. Onu zorlamalısın. Sana gerçeği söylemesini istemelisin."

"Söyler mi?"

Omuz silkti. "O kısmını," dedikten sonra purosundan derin bir nefes aldı, "kimse bilemez."

"Pekâlâ. Onunla yarın konuşurum. Onu zorlarım."

Diomedes biraz huzursuz görünüyordu ve başka bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı. Ama fikrini değiştirdi. Kafa sallayarak purosunu söndürdü. "Yarın," dedi.

16

İşten sonra Kathy'yi yine parkta takip ettim. Elbette sevgilisi onu geçen sefer buluştukları yerde bekliyordu. Ergenler gibi öpüşüp elleşmeye başladılar.

Kathy bulunduğum tarafa doğru baktı ve bir anlığına beni gördüğünü düşündüm ama hayır. Gözleri sadece sevgilisini görüyordu. Bu sefer adamı daha iyi görmeye çalıştım. Hâlâ yüzünü çok iyi görememiştim ama vücudu bana bir yerden tanıdık geliyordu. Onu daha önce gördüğümü hissediyordum.

Camden'a doğru yürüdüler ve bir pub'a girdiler. The Rose and Crown. Tekin görünmeyen bir yerdi. Yolun karşısındaki kafede bekledim. Yaklaşık bir saat sonra çıktılar. Kathy adeta adamın üzerindeydi; öpüp kokluyordu. Yolun kenarında bir müddet öpüştüler. Orada durup onları seyrederken midem bulandı, öfkeyle yanıp tutuştum.

Kathy sonunda ona hoşça kal dedi ve ayrıldılar. Yürümeye başladı. Adam da dönüp ters yönde yürüdü. Kathy'yi takip etmedim.

Adamı takip ettim.

Bir otobüs durağında bekledi. Tam arkasında durdum. Sırtına, omuzlarına baktım; adamı yaklaşan otobüsün altına ittiğimi hayal ettim. Ama itmedim. Otobüse bindi. Ben de bindim.

Doğrudan eve gider diye düşünüyordum ama öyle yapmadı. Birkaç sefer otobüs değiştirdi. Belli bir mesafeyi koruyarak takip

ettim. East End'e gidip bir ambara girdi ve orada yarım saat kaldı. Sonra başka bir otobüsle başka bir yolculuk. Birkaç telefon görüşmesi yaptı. Sessizce konuşuyor, arada gülüşüyordu. Kathy ile mi konuşuyordu, merak ettim. Gitgide yoruluyor ve ilgimi kaybediyordum. Ama aynı zamanda inatçıydım ve vazgeçmeyi reddediyordum.

Sonunda evine gitti. Otobüsten inip ağaçlıklı, sessiz bir sokağa girdi. Hâlâ telefondaydı. Mesafemi koruyarak takip ettim. Sokakta başka kimse yoktu. Arkasını dönecek olsa beni görürdü ama dönmedi.

Kayalıklı bir bahçesi ve çiçeksiz, bodur bitkileri olan bir evi geçiyordum. Düşünmeden hareket ettim; bedenim kendi kendine karar veriyordu sanki. Kolum bahçenin alçak duvarından uzandı ve elim bir kaya parçası aldı. Tarttım. Ellerim ne yapmaları gerektiğini biliyordu: Onu öldürmeye, o beş para etmez pisliğin kafatasını ortadan ikiye ayırmaya karar vermişlerdi. Transa girmişim gibi ayak uydurdum, arkasından yaklaştım, sessizce dengemi buldum, iyice yaklaştım. Çok geçmeden yeterli mesafeye gelmiştim. Kayayı kaldırdım ve bütün gücümle tepesine indirmeye hazırlandım. Onu yere indirip beynini dağıtacaktım. Çok yakındım. Telefonda konuşuyor olmasa beni duyabilirdi.

Kayayı kaldırdım ve...

Tam arkamda, solumda bir evin ön kapısı açıldı. Konuşmalar duyuldu. Birileri evden teşekkür ve veda cümleleri eşliğinde çıktı. Kalakaldım. Tam önümde, Kathy'nin sevgilisi durup sesin geldiği yöne baktı. Yana kayıp bir ağacın arkasına saklandım. Beni görmedi.

Tekrar yürümeye başladı ama takip etmedim. Müdahale beni kendime getirmişti. Kaya elimden düşüp yerde tok bir ses çıkardı. Onu ağacın arkasından seyrettim. Bir evin ön kapısına vardı, açtı ve içeri girdi.

Birkaç saniye sonra mutfakta bir ışık yandı. Mutfaktan biraz uzakta, yan duruyordu. Sokaktan mutfağın sadece yarısı görülebiliyordu. Göremediğim biriyle konuşuyordu. Konuşurlarken bir

şişe şarap açtı. Oturup birlikte yemek yediler. Sonra karşısındaki kişiyi görebildim. Bir kadındı. Karısı mıydı? Net göremiyordum. Adam kadına sarılıp öptü.

Yani tek aldatılan ben değildim. Karımı öptükten sonra evine dönmüş, hiçbir şey olmamış gibi bu kadının hazırladığı yemeği, onunla birlikte yemişti. Bunu burada bırakamayacağımı biliyordum. Bir şey yapmam gerekiyordu. Ama ne? Bütün cinayet fantezilerime rağmen bir katil değildim. Onu öldüremezdim.

Daha zekice bir şey düşünmem gerekiyordu.

17

Sabah ilk iş Alicia'nın üzerine gitmeyi planlamıştım. Gabriel'ı öldüren adam konusunda bana yalan söylediğini itiraf ettirmeye ve gerçekle yüzleşmeye zorlamaya niyetliydim.

Ne yazık ki fırsat bulamadım.

Yuri beni resepsiyonda bekliyordu. "Theo, seninle konuşmam lazım."

"Ne oldu?"

Ona daha dikkatle baktım. Bir gecede yaşlanmış gibiydi; sanki küçülmüştü; yüzü solgundu ve kanı çekilmişti. Kötü bir şey olmuştu.

"Bir kaza oldu," dedi. "Alicia... Aşırı doz almış."

"Ne? Yoksa..."

Yuri başını salladı. "Hâlâ yaşıyor ama..."

"Tanrıya şükür."

"Ama komada ve iyi görünmüyor."

"Nerede?"

Yuri beni bir dizi kilitli koridordan geçirip yoğun bakım ünitesine götürdü. Alicia özel bir odadaydı. Bir EKG makinesi ve suni solunum aygıtına bağlıydı. Gözleri kapalıydı.

Christian, bir başka doktorla birlikte içerideydi. Bronzlaşmış acil servis doktorunun yanında kül gibi duruyordu. Kadın tatilden yeni dönmüştü anlaşılan. Ama o da enerjik değil, tükenmiş görünüyordu.

"Alicia nasıl?" diye sordum.

Doktor başını salladı. "İyi değil. Suni komaya sokmak zorunda kaldık. Solunum sistemi çöktü."

"Ne almış?"

"Bir tür opioid. Muhtemelen hidrokodon."

Yuri başıyla onayladı. "Odasındaki masada boş bir ilaç şişesi vardı."

"Kim bulmuş?"

"Ben," dedi Yuri. "Yatağın yanında, yerdeydi. Nefes almıyor gibiydi. Önce öldüğünü sandım."

"İlaçları nereden bulmuş?"

Yuri Christian'a baktı, beriki omuz silkti.

"Koğuşlarda bir sürü alışveriş olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Elif," dedim.

Christian başıyla onayladı. "Evet, bence de."

Indira geldi. Ağladı ağlayacak haldeydi. Alicia'nın yanında durup bir dakika kadar seyretti. "Bunun diğerleri üzerinde korkunç bir etkisi olacak," dedi. "Böyle şeyler olduğunda hastalarda birkaç ay gerileme oluyor." Oturup Alicia'nın elini tuttu ve okşadı. Solunum cihazının inip kalkışını seyrettim. Bir süre kimse konuşmadı.

"Kendimi suçluyorum," dedim.

Indira başını salladı. "Senin hatan değil, Theo."

"Ona daha iyi bakmalıydım."

"Sen elinden geleni yaptın. Ona yardımcı oldun. Başka herkesin yaptığından fazlasıydı."

"Diomedes'e haber veren oldu mu?"

Christian başını salladı. "Henüz ona ulaşamadık."

"Cep telefonunu denediniz mi?"

"Evini de. Birkaç kez aradım."

Yuri kaşlarını çattı. "Ama... Profesör Diomedes'i erken saatlerde gördüm. Buradaydı."

"Öyle mi?"

"Evet, bu sabah erken gördüm. Koridorun öteki tarafındaydı

ve acelesi var gibi görünüyordu. En azından ben gördüğümün o olduğunu sandım."

"Garip. Neyse eve gitmiş olmalı. Bir kez daha dene, olur mu?"

Yuri başıyla onayladı. Uzaklara bir yerlere baktı. Kaybolmuş gibi görünüyordu. Olanlar onu çok kötü etkilemişti. Haline üzüldüm.

Christian'ın çağrı cihazı öttü. İrkildi, aceleyle çıktı. Yuri ve doktor da onu takip ettiler.

Indira tereddütlü, alçak bir sesle konuştu:

"Alicia ile bir dakika yalnız kalmak ister misin?"

Ağzımdan çıkacaklara güvenemeyerek başımla onayladım. Indira ayağa kalkıp omuzumu sıktı. Ardından çıkıp gitti.

Alicia ile yalnızdık.

Yatağın yanına oturdum. Uzanıp Alicia'nın kolunu tuttum. Elinin üstüne kateter takılmıştı. Usulca elini aldım, avucunu ve bileğinin içini okşadım. Bileğini parmağımla sevdim, derisinin altındaki damarları ve intihar girişiminden geriye kalan kesiklerin kabarmış yaralarını okşadım.

Bu kadardı demek. Böyle bitecekti. Alicia tekrar sessizdi ve bu sefer sessizliği sonsuza kadar sürecekti.

Diomedes'in ne diyeceğini merak ettim. Christian'ın ona ne diyeceğini tahmin edebiliyordum; bir şekilde beni suçlayacaktı: Terapisi sırasında ortaya çıkardığım duygular, Alicia için kaldırması zor duygulardı. Kendini sakinleştirmek için hidrokodon bulmuştu. Diomedes'in aşırı doz yanlışlıkla da olmuş olabilir ama davranışları intihara meyilliydi dediğini duyar gibiydim. Orada kapanacaktı konu.

Ama hepsi bu kadar değildi.

Bir şey gözden kaçmıştı. Önemli, kimsenin fark etmediği bir şey. Yuri'nin bile Alicia'yı yatağın yanında bilincini kaybetmiş halde bulduğunda fark etmediği bir şey. Evet, masasının üzerinde boş bir ilaç kutusu vardı ve evet, yerde de birkaç hap vardı. Dolayısıyla aşırı doz aldığı düşünülmüştü.

Ama burada, Alicia'nın bileğinin içinde, parmağımın ucunda

bir çürük izi vardı ve bu, bambaşka bir hikâye anlatıyordu.

Damarda bir iğne izi. Enjektörün bıraktığı, gerçeği söyleyen, ufacık bir iz: Alicia intihar etmek için bir kutu ilaç içmemişti. Alicia'ya çok büyük miktarda morfin verilmişti. Aşırı doz değildi bu.

Cinayet girişimiydi.

18

Diomedes yarım saat sonra ortaya çıktı. Vakıfla bir toplantıda olduğunu ve dönüşte metroyla gelirken bir sinyalizasyon hatası yüzünden yeraltında beklemek zorunda kaldıklarını söyledi. Yuri'den beni yanına göndermesini istemişti.

Yuri odama geldi. "Profesör Diomedes burada. Stephanie'yle birlikte. Seni bekliyorlar."

"Teşekkürler. Hemen geliyorum."

Diomedes'in odasına en kötüyü bekleyerek gittim. Bir günah keçisinin bütün suçu üstlenmesi gerekecekti. Daha önce bunu Broadmoor'daki intihar vakalarında görmüştüm; kurbana en yakın olan çalışan sorumlu tutulurdu: terapist, doktor ya da hemşire. Stephanie'nin kanımı emmek için beklediğinden emindim.

Kapıyı çalıp içeri girdim. Stephanie ve Diomedes masanın iki tarafında ayakta duruyorlardı. Gergin sessizlikten anladığım kadarıyla bir fikir uyuşmazlığının üzerine gelmiştim.

İlk konuşan Diomedes oldu. Belli ki sinirliydi ve ellerini savurup duruyordu.

"Korkunç bir şey. Korkunç. Bundan daha kötü bir zamanda meydana gelemezdi. Vakfa bizi kapatmak için en mükemmel bahaneyi veriyor."

"Şu an ilk sorunumuzun vakıf olduğunu sanmıyorum," dedi Stephanie. "Hastaların güvenliği önce geliyor. Tam olarak ne olduğunu öğrenmemiz gerekiyor."

Bana döndü. "Indira uyuşturucuyu Elif'in verdiğinden şüphelendiğini söyledi. Alicia bu sayede mi edinmiş hidrokodonu?"

Tereddüt ettim. "İşin doğrusu hiçbir kanıtım yok. Birkaç hemşirenin konuştuğunu duymuştum. Ama bence bilmeniz gereken başka bir şey var..."

Stephanie başını sallayarak sözümü kesti. "Ne olduğunu biliyoruz. Elif değildi."

"Değil miydi?"

"Christian hemşire istasyonun yanından geçiyormuş ve ilaç dolabının kapaklarının tamamen açık olduğunu görmüş. İstasyonda kimse yokmuş. Yuri açık bırakmış. Kim isterse girip almış olabilir. Ve Christian Alicia'nın köşede saklandığını görmüş. Orada ne yaptığını merak etmiş. Şimdi tabii ki anlaşılıyor."

"Christian'ın orada olup bütün bunları görmüş olması ne büyük şans."

Sesimde alaycı bir ton vardı. Stephanie duymazdan gelmeyi seçti.

"Yuri'nin dikkatsizliğini fark eden tek kişi Christian değil," diye devam etti. "Sık sık Yuri'nin güvenlik konusunda çok rahat olduğunu düşündüm. Hastalarla ilişkisi çok arkadaşça. Popüler olmayı fazla umursuyor. Böyle bir şeyin daha önce olmadığına şaşırıyorum."

"Anlıyorum," dedim. Anlıyordum. Stephanie'nin neden bana karşı anlayışlı olduğunu anlıyordum artık. Paçayı sıyırmıştım. Günah keçisi olarak benim yerime Yuri'yi seçmişti.

Diomedes'e bakarak, "Yuri her zaman çok titiz görünüyor," dedim ve acaba müdahale edecek mi diye bekledim. "Ben gerçekten de..."

Diomedes omuz silkti. "Benim kişisel görüşüme göre Alicia her zaman son derece intihara meyilliydi. Bildiğimiz gibi, biri ölmek istediğinde, ne kadar korumak istersen iste önlemek neredeyse imkânsızdır."

"Bu bizim işimiz değil mi?" diye cevap verdi Stephanie. "Korumak?"

"Hayır." Diomedes başını salladı. "Bizim işimiz onlara iyileşmelerinde yardımcı olmak. Ama biz Tanrı değiliz. Ölüm ve kalım üzerinde gücümüz yok. Alicia Berenson ölmek istedi. Bir noktada bunda başarılı olacaktı. Ya da en azından yarı yarıya başarılı olacaktı."

Tereddüt ettim. Ya şimdiydi ya da hiçbir zaman.

"Söylediklerinizin doğru olduğuna çok emin değilim," dedim. "Bunun bir intihar girişimi olduğunu sanmıyorum."

"Sence bu bir kaza mıydı?"

"Hayır. Kaza olduğunu da sanmıyorum."

Diomedes bana merakla baktı. "Ne demeye çalışıyorsun, Theo? Başka nasıl bir alternatif var?"

"Her şeyden önce Alicia'ya ilaçları Yuri'nin verdiğine inanmıyorum."

"Yani Christian yanılıyor mu?"

"Hayır," dedim. "Christian yalan söylüyor."

Diomedes ve Stephanie afallayarak bana baktılar. Onlar toparlanıp laf edemeden devam ettim.

Alicia'nın günlüğünde okuduğum her şeyi çarçabuk anlattım: Gabriel'ın ölümünden önce Christian'ın Alicia'yı tedavi ettiğini, Alicia'nın onun resmî olmayarak tedavi ettiği hastalardan biri olduğunu, duruşmada tanıklık etmemek bir yana, The Grove'a geldiğinde de onu tanımıyor gibi yaptığını anlattım. "Onu tekrar konuşturmaya yönelik her girişime neden bu kadar karşı olduğu anlaşılıyor," dedim. "Eğer konuşsaydı Christian'ı ele verebilecek durumda olacaktı."

Stephanie bana boş gözlerle baktı. "Ama... Ne diyorsun? Onun gerçekten..."

"Evet, onu diyorum. Bu bir aşırı doz vakası değildi. Cinayet girişimiydi."

Diomedes, "Alicia'nın günlüğü nerede?" diye sordu. "Sende mi?"

Başımı salladım. "Hayır, artık değil. Alicia'ya geri verdim. Odasında olmalı."

"O zaman gidip almalıyız."
Stephanie'ye döndü.
"Ama önce," dedi, "Önce polisi aramalıyız, değil mi?"

19

Bundan sonra olaylar hızlı gelişti.

Polis The Grove'a doluştu. Sorular sorup fotoğraflar çekiyorlardı. Alicia'nın stüdyosunu ve odasını kapattılar. Soruşturmanın başında, kocaman gözlükleri ilgi ve merakla dolu gözlerini çarpıtan, büyüten ve gerçeküstü kılan, kel ve irikıyım Başkomiser Steve Allen vardı.

Allen hikâyemi dikkatle dinledi; Diomedes'e anlattığım her şeyi ona da anlattım ve gözlem notlarımı gösterdim.

"Gerçekten çok teşekkürler, Mr. Faber," dedi.

"Theo."

"Resmî ifadenizi almak isterim. Ve sizinle bu süreç içerisinde daha çok konuşmam gerekecek.

"Evet, elbette."

Başkomiser Allen beni el koyduğu Diomedes'in odasından çıkardı. Daha düşük rütbeli bir polise ifademi verdikten sonra koridorda beklemeye devam ettim. Çok geçmeden Christian bir polis memuru tarafından kapıya götürülüyordu. Rahatsız, korkmuş ve suçlu görünüyordu. Yakın bir zamanda hüküm giyecek olmasından dolayı tatmin olmuştum. Bundan sonra beklemek dışında yapacak bir şey kalmamıştı. The Grove'dan çıkarken fanusun yanından geçtim. İçeri baktım ve gördüğüm şey durmama sebep oldu.

Yuri, Elif'e birtakım ilaçlar veriyor ve karşılığında aldığı parayı cebine atıyordu. Elif tek gözüyle bana baktı. Kibir ve nefret dolu bir bakış.

"Elif," dedim.

"Siktir git."

Elif yürüyüp gitti ve köşeyi dönüp kayboldu. Sonra Yuri fanustan çıktı. Beni görür görmez ağzı açık kaldı. Şaşkınlıkla kekeledi.

"Be... Ben seni görmedim."

"Belli."

"Elif... İlaçlarını unutmuş. İlaçlarını veriyordum."

"Anladım," dedim.

Demek Elif'e ilaçları Yuri sağlıyordu. Başka neler yaptığını merak ediyordum. Belki de onu Stephanie'ye karşı savunma konusunda biraz fazla acele etmiştim. Onu takip etmem iyi olabilirdi.

"Sana sormak istiyordum," derken beni fanustan uzaklaştırdı. "Mr. Martin konusunda ne yapmalıyız?"

"Ne demek istiyorsun?" Şaşırarak Yuri'ye baktım. "Jean-Felix Martin'den mi bahsediyorsun? Ona ne olmuş?"

"Saatlerdir burada. Bu sabah Alicia'yı ziyaret etmek için geldi. O zamandan beri bekliyor."

"Ne? Neden bana söylemedin? Yani bütün bu zaman zarfı boyunca burada mıydı?"

"Kusura bakma, olan bitenler yüzünden aklımdan çıkmış. Bekleme odasında."

"Anlıyorum. En iyisi gidip onunla bir konuşayım.

Az evvel duyduklarımı düşünerek aceleyle aşağıya resepsiyona gittim. Jean-Felix'in burada ne işi vardı? Ne istiyordu? Buraya gelmesinin anlamı neydi?

Bekleme odasına girip bakındım.

Kimse yoktu.

20

The Grove'dan çıkıp bir sigara yaktım. İsmimi söyleyen bir erkek sesi duydum. Jean-Felix olduğunu düşünerek başımı kaldırdım. Ama o değildi.

Max Berenson'dı. Bir arabadan inmiş, bana doğru yürüyordu.

"Neler oluyor burada?" diye bağırdı. "Ne oldu?" Max'in yüzü kıpkırmızıydı ve sinirden çarpılmıştı. "Biraz önce arayıp Alicia'yla ilgili haberi verdiler. Ne oldu?"

Bir adım geriledim. "Sakinleşmelisiniz, Mr. Berenson."

"Sakinleşmeli miyim? Kardeşimin karısı sizin dikkatsizliğiniz yüzünden komada yatıyor..."

Max elini yumruk yapmıştı. Havaya kaldırdı. Bana bir yumruk sallayacak sandım. Ama Tanya onu durdurdu. Arkasından gelmişti ve o da Max kadar öfkeli görünüyordu. Ama o, Max'e kızgındı.

"Yeter artık, Max!" dedi. "Tanrı aşkına. Her şey yeteri kadar kötü değil mi? Olanlar Theo'nun suçu değil!"

Max onu duymazdan geldi ve tekrar bana döndü. Gözleri vahşi bakıyordu.

"Alicia'dan sen sorumluydun," diye bağırdı. "Bunun olmasına nasıl izin verdin? Nasıl?"

Max'in gözleri sinirden dolmuştu. Duygularını saklamak için hiçbir şey yapmıyordu. Ağlamaya başladı. Tanya'ya baktım. Kocasının Alicia'ya olan hislerini bildiği belliydi. Yorgun, bitkin

görünüyordu. Başka tek kelime etmeden dönüp arabalarına gitti.

Max'ten mümkün olduğu kadar hızlı uzaklaşmak istiyordum. Yürümeye devam ettim.

O da bağırıp çağırmaya. Peşimden geleceğini sandım ama gelmedi. Kolu kanadı kırılmış, olduğu yere çakılı kalmış, acınacak bir sesle bağırıyordu: "Seni sorumlu tutuyorum. Zavallı Alicia'm... Zavallı Alicia... Ödeyeceksin! Beni duyuyor musun?"

Max bağırmaya devam etti ama duymazdan geldim. Biraz sonra sesi yok olup gitti. Yalnızdım.

Yürümeye devam ettim.

21

Kathy'nin sevgilisinin yaşadığı eve gittim yine. Evi seyrederek bir saat kadar dikildim. Sonunda kapı açıldı ve adam dışarı çıktı. Gidişini seyrettim. Nereye gidiyordu? Kathy'yle buluşmaya mı? Emin değildim ama onu takip etmemeye karar verdim. Orada kalıp evi seyrettim.

Karısını pencerelerden seyretmeye devam ettim. Seyretmeye devam ettikçe ona yardım etmek için bir şeyler yapmam gerektiğine emin oldum. O bendi ve ben de oydum: İkimiz de masum kurbanlardık. Kandırılmış, ihanete uğramıştık. Adamın onu sevdiğine inanıyordu ama gerçek öyle değildi.

Belki yanılıyordum. Kadının bu ilişki hakkında hiçbir şey bilmediğini düşünerek yanılıyordum. Belki biliyordu. Belki de açık ilişki yaşıyorlardı ve kadın da adam kadar faaldi. Ama bir şekilde öyle olmadığını düşünüyordum. Masum görünüyordu. Bir zamanlar göründüğüm gibi. Onu aydınlatmak benim görevimdi. Beraber yaşadığı, yatağını paylaştığı adamla ilgili gerçekleri açıklayabilirdim. Seçeneğim yoktu. Ona yardım etmeliydim.

Sonraki birkaç gün boyunca oraya gidip durdum. Bir gün kadın yürüyüşe çıktı. Mesafemi koruyarak takip ettim. Bir noktada beni gördüğünden endişelendim ama öyle olsa bile onun için sadece bir yabancıydım. Şimdilik.

Gidip birkaç şey aldım. Geri döndüm. Yolun karşısında durup eve baktım. Yine pencere kenarında dikilirken gördüm onu.

Bir planım yoktu. Sadece yapmam gereken hakkında henüz oluşmamış belirsiz bir fikir... Deneyimsiz bir sanatçı gibi, nasıl yapacağımı bilmesem de istediğim sonucu biliyordum. Biraz bekleyip eve yürüdüm. Çit kapısını denedim, kilitli değildi. Sonuna kadar açılınca bahçeye girebildim. Ani bir adrenalin akını hissettim. Başkasının mülküne tecavüz etmenin yaşattığı yasadışı heyecandı bu.

Sonra arka kapının açıldığını gördüm. Saklanacak bir yer aradım. Çimenliğin ucundaki küçük evi fark ettim. Sessizce koşup içeri girdim. Orada birkaç saniye durup nefesimi düzenledim. Kalbim çarpıyordu. Beni görmüş müydü? Yaklaşan ayak seslerini duydum. Artık gitmek için çok geçti. Elimi arka cebime sokup aldığım siyah maskeyi çıkardım. Başıma geçirdim. Bir çift eldiven taktım.

İçeri girdi. Telefondaydı: "Tamam, sevgilim," dedi. "Sekizde görüşürüz. Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapatıp elektrikli vantilatörü açtı, önünde durdu. Saçları esintiyle savruluyordu. Bir fırça aldı ve şövalenin üzerindeki tuvale ilerledi. Sırtı bana dönüktü. Sonra penceredeki yansımamı gördü. Galiba önce bıçağımı fark etti. Kasıldı ve yavaşça arkasını döndü. Gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Sessizce birbirimize baktık.

Alicia Berenson ile yüz yüze geldiğim ilk andı.

Gerisiyse dedikleri gibi, tarih.

Beşinci Bölüm

Kendimi haklı çıkarsam ağzım suçlar beni.

Eyüp, 9:20

I

Alicia Berenson'ın Günlüğü

23 Şubat

Theo biraz önce gitti. Yalnızım. Mümkün olduğu kadar hızlı yazıyorum. Fazla zamanım yok. Hâlâ gücüm varken bunları yazmalıyım.

Önce deli olduğumu sandım. Deli olduğumu düşünmek ve sonra da inanmak daha kolaydı, ama deli değilim. Değilim.

Onu ilk kez terapi odasında gördüğümde emin değildim. Onda tanıdık bir şey vardı ama değişmişti. Gözlerini tanıdım. Sadece rengini değil. Şeklini de. Ve aynı sigara ve isli parfüm kokusu. Kelimeleri kullanış şekli, konuşmasının ritmi. Ama sesinin tonu bir şekilde daha farklıydı. Dolayısıyla emin değildim. Ama bir sonraki karşılaşmamızda kendini ele verdi. Aynı kelimeleri söyledi. Evde kullandığı, hafızama kazınan cümlenin aynısıydı: "Sana yardım etmek istiyorum Alicia... Her şeyi açık seçik görmene yardım etmek istiyorum."

Bunu duyar duymaz beynimde bir şey klik etti ve bütün yapboz bir araya geldi. Resim tamamlandı.

Oydu.

İçimde bir şey, bir tür vahşi hayvan içgüdüsü beni ele geçirdi. Onu öldürmek istedim. Ya öldürecektim ya ölecektim. Üzerine atladım ve boğmaya çalıştım; gözlerini çıkarmaya, kafasını yere vura vura kırmaya çalıştım. Ama başaramadım; yakaladılar, ilaç verdiler ve üzerime kilit vurdular. Ve sonra... Sonra cesaretimi

kaybettim. Kendimden yine şüphe etmeye başladım. Belki de bir hata yapmıştım. Belki uyduruyordum. Belki de o değildi.

Hem nasıl Theo olabilirdi? Buraya gelip benimle böyle oynama amacı ne olabilirdi? Ve sonra anladım. Bütün o bana yardım etmek istediğine dair yalanlar. En mide bulandırıcı kısmıydı. Bundan zevk alıyor, böyle yaparak doyuma ulaşıyordu. Bu yüzden gelmişti: karşımda böbürlenmek için.

"Sana yardım etmek istiyorum Alicia... Her şeyi açık seçik görmene yardım etmek istiyorum."

Artık görüyordum, evet. Net görüyordum. Bildiğimi bilmesini istedim. Bu yüzden yalan söyledim Gabriel'ın ölüm şekliyle ilgili. Konuşurken yalan söylediğimi bildiğini görebiliyordum. Birbirimize baktık ve gördü... Onu tanıdığımı. Ve gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir bakış gördüm. Korku. Benden korkuyordu. Ne söyleyeceğimden. Korkuyordu. Sesimden.

Bu yüzden birkaç dakika önce geri geldi. Bu sefer hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey. Bileğimi tuttu ve damarıma bir iğne sapladı. Karşı koymadım. Savaşmadım. Yapmasına izin verdim. Bunu hak ediyorum. Bu cezayı hak ediyorum. Ben suçluyum. Ama o da suçlu. Bu yüzden bunları yazıyorum. Yanına kalmasın diye. Cezalandırılsın diye.

Hızlı olmam lazım. Artık hissedebiliyorum. Bana zerk ettiği şey etkisini göstermeye başladı. Çok uykuluyum. Yatmak istiyorum. Uyumak istiyorum... Ama hayır, henüz değil. Ayık kalmak zorundayım. Hikâyeyi bitirmem lazım. Ve bu sefer doğrusunu anlatacağım.

O akşam Theo eve girdi ve beni bağladı. Eve geldiğinde Gabriel'ı bayılttı. Önce onu öldürdüğünü sandım ama sonra Gabriel'ın hâlâ nefes aldığını gördüm. Theo onu kaldırıp sandalyeye bağladı. İkimizi sırt sırta oturttu. Yüzünü göremiyordum.

"Lütfen," dedim, "Lütfen onun canını yakma. Sana yalvarıyorum... Ne istersen, ne istersen yaparım."

Theo kahkaha attı. O kahkahadan o kadar nefret ettim ki...

Boş, soğuk bir kahkahaydı. Kalpsiz. "Onun canını yakmak mı?" Başını salladı. "Onu öldüreceğim."

Yapacaktı. Öyle korktum ki gözyaşlarımı tutamadım. Ağlayıp yalvardım. "Ne istersen yaparım, ne istersen... Lütfen, lütfen, yaşamasına izin ver... Yaşamayı hak ediyor. O en iyi adamlardan biri ve ben onu seviyorum. Onu o kadar seviyorum ki..."

"Söyle, Alicia. Bana onu ne kadar sevdiğini anlat. Sence o seni seviyor mu?"

"Seviyor," dedim.

Arkada saatin sesini duyuyordum. Cevap vermeden önce asırlar geçti sanki. "Göreceğiz," dedi. Siyah gözleri bir saniyeliğine benimkilere baktı ve karanlığın beni yuttuğunu hissettim. İnsan bile olmayan bir yaratığın önündeydim. O, kötüydü.

Sandalyenin etrafında yürüyüp Gabriel'a baktı. Mümkün olduğu kadar başımı çevirdim ama onları göremiyordum. Korkunç bir ses geldi. Gabriel'ın yüzüne vururken yerimde sıçradım. Tekrar tekrar vurdu. Gabriel tükürükler saçarak kendine gelene kadar.

"Merhaba, Gabriel," dedi.

"Sen de kimsin be?"

"Ben evli bir adamım," dedi. "Dolayısıyla birini sevmek nasıl bir şey biliyorum. Ve birinin seni yüzüstü bırakması nasıl onu da biliyorum."

"Ne diyorsun ya?"

"Sadece korkaklar onları seven insanlara ihanet ederler. Korkak mısın sen, Gabriel?"

"Siktir."

"Öldürecektim seni. Ama Alicia canını bağışlamam için yalvardı. Bu yüzden sana bir seçenek sunacağım. Ya sen öleceksin ya da Alicia. Seç."

O kadar kontrollü ve sakin konuşuyordu ki. Hiçbir duygu yoktu. Gabriel bir an cevap vermedi. Nefessiz kalmıştı. Yumruk yemiş gibi.

"Hayır..."

"Evet. Ya Alicia ölecek ya sen. Seçim senin, Gabriel. Bakalım onu ne kadar seviyorsun. Onun için ölür müsün? Karar vermek için on saniyen var. On... Dokuz..."

"İnanma," dedim. "İkimizi de öldürecek. Seni seviyorum."

"Sekiz... Yedi..."

"Beni sevdiğini biliyorum, Gabriel."

"Altı... Beş..."

"Beni sevdiğini..."

"Dört... Üç..."

"Gabriel beni sevdiğini söyle..."

"İki..."

Ve sonra Gabriel konuştu. Önce sesini tanımadım. Çok tiz, çok uzak bir ses: küçük bir oğlanın sesi... Yaşam ve ölümün gücünü ellerinde tutan ufak bir çocuk...

"Ben ölmek istemiyorum," dedi.

Sessizlik çöktü. Her şey durdu. Bedenimdeki her hücre söndü. Bir çiçekten dökülen ölü yapraklar gibi. Yerde sürüklenen yasemin çiçekleri... Bir yerden yasemin kokusu mu alıyorum? Evet, evet, tatlı yasemin... Belki de pencere kenarında...

Theo Gabriel'dan uzaklaşıp benimle konuşmaya başladı. Söylediklerine odaklanmakta zorlanıyordum. "Gördün mü, Alicia? Gabriel'ın korkağın teki olduğunu biliyordum. Arkamdan karımı beceriyor. Sahip olduğum tek mutluluğu mahvetti..." Theo öne, yüzüme doğru eğildi. "Bunu yaptığım için üzgünüm. Ama açıkçası şimdi gerçeği bildiğine göre... Ölmen daha iyi olacak."

Tüfeği kaldırdı ve başıma doğrulttu. Gözlerimi kapadım. Gabriel'ın bağırdığını duydum. "YAPMA! YAPMA, YAPMA..."

Bir tık sesi. Ardından patlama. O kadar yüksek bir sesti ki diğer bütün sesleri bastırdı. Gülümsedi. Parmağını dudaklarına götürüp bana sessiz olmamı söyledi.

"Alicia?" Gabriel bağırdı. "Alicia?"

Gabriel'ın sandalyesinde kıvrandığını duyuyordum. Ne olduğunu görmek için dönmeye çalışıyordu.

"Ona ne yaptın pislik herif? Siktiğimin pisliği. Ah, Tanrım..."

Theo bileklerimi çözdü. Tüfeği yere attı. Sonra beni kibarca yanağımdan öptü. Dışarı çıktı ve ön kapı arkasından kapandı. Gabriel ile yalnızdık artık. Ağlıyor, hıçkırıklara boğuluyor, tek kelime edemiyordu. Sadece ismimi söyleyip duruyordu. "Alicia, Alicia..."

Sessiz kaldım.

"Alicia? Siktir, siktir, siktir, siktir..."

Sessiz kaldım.

"Alicia bana cevap ver. Alicia. Ah Tanrım..."

Sessiz kaldım. Nasıl konuşabilirdim? Gabriel beni ölüme mahkûm etmişti.

Ölüler konuşmaz.

Bileklerimdeki telleri çözdüm. Sandalyeden kalktım. Yere uzandım. Parmaklarım tüfeği sardı. Elimde sıcak ve ağırdı. Sandalyenin etrafından dolanıp Gabriel'ın karşısına geçtim. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Gözleri kocaman olmuştu.

"Alicia? Yaşıyorsun. Çok şükür..."

Tüm yenilenler adına diyebilseydim keşke. İhanete uğrayanlar ya da kalpleri kırılanlar adına, Gabriel'ın gözlerinde bir tiranın gözlerini, babamın gözlerini gördüğümü söyleyebilseydim. Ama artık yalan söylemiyorum. İşin doğrusu Gabriel'ın gözleri benimkiler, benim gözlerim ise onun gözleriydi. Bir yerlerde yer değiştirmiştik.

Artık bunu görmüştüm. Hiçbir zaman güvende olmayacaktım. Hiç sevilmeyecektim. Bütün umutlarım yok olmuştu. Hayallerim dağılmıştı. Geriye hiçbir şey kalmamıştı. Babam haklıydı. Yaşamayı hak etmiyordum. Ben... Bir hiçtim. Gabriel'ın bana yaptığı buydu işte.

Gerçek bu. Ben Gabriel'ı öldürmedim. Gabriel beni öldürdü.

Benim bütün yaptığım, tetiği çekmekti.

2

"Bir insanın sahip olduğu her şeyi bir kutuda görmek kadar," dedi Indira, "acıklı bir şey yok."

Başımı salladım. Gözlerimi odada üzgünce gezdirdim.

"Gerçekten şaşırtıcı," diye devam etti. "Alicia'nın çok az şeyi varmış. Diğer hastaların bir sürü çerçöp biriktirdiklerini düşününce... Onun sahip olduklarıysa birkaç kitap, birkaç çizim ve kıyafetlerinden ibaret."

Stephanie'nin talimatları doğrultusunda Indira ile birlikte Alicia'nın odasını boşaltıyorduk. Stephanie, "Bir daha kalkması muhtemelen mümkün olmayacak," demişti. "Ve işin doğrusu, yatağa ihtiyacımız var." Neyi saklayacağımıza, neyi atacağımıza karar verirken pek konuşmadan çalıştık. Eşyasını dikkatle inceliyordum. Beni suçlu durumuna düşürecek, ayağıma dolanacak hiçbir şey olmamasına dikkat ediyordum.

Alicia'nın günlüğünü bu kadar uzun süre nasıl saklayabildiğini merak ediyordum. Her hastanın The Grove'a gelirken yanında az miktarda kişisel eşya getirme hakkı vardı. Alicia bir eskiz portfolyosu ile beraber gelmişti ki günlüğünü onun içinde sakladığını düşünüyordum. Portfolyoyu açıp çizimler arasında gezindim. Çoğunluğu bitirilmemiş kurşunkalem eskizler ve çalışmalardı. Sayfanın üzerine gelişigüzel çizilmiş ama hemen yaşam bulan, son derece gerçekçi çizgiler.

Indira'ya bir eskizi gösterdim. "Sensin bu," dedim.

"Ne? Yok canım."

"Sensin."

"Öyle mi?"

Indira çok memnun göründü ve eskizi yakından inceledi. "Öyle mi diyorsun? Beni çizdiğini hiç görmemişim. Ne zaman yaptı acaba? Güzel olmuş, değil mi?"

"Evet, güzel. Bence bunu sen almalısın."

Indira suratını ekşitip eskizi geri verdi. "Alamam."

"Alabilirsin. Aldırmaz nasılsa." Gülümsedim. "Kimse bilmeyecek."

"Herhalde. Bilmez..." Yerde dik duran, duvara dayalı resme baktı. Elif tarafından tahrip edilen, şu yanan binanın yangın çıkışında Alicia ile olduğumuz resme.

"Peki, bu?" dedi Indira. "Bunu alacak mısın?"

Başımı salladım. "Jean-Felix'i ararım. O ilgilenebilir."

Indira başını salladı. "Sende kalmaması yazık."

Bir an resme baktım. Beğenmemiştim. Alicia'nın bütün resimleri arasında tek sevmediğim bu olmuştu. Tuhaf. Hâlbuki resmin konusu bendim.

Baştan söyleyeyim: Alicia'nın Gabriel'ı vuracağını düşünmemiştim. Bu önemli bir nokta. Onu öldürmesini ne istedim ne bekledim. Yapmak istediğim tek şey, Alicia'yı, bana olduğu gibi, evliliğiyle ilgili hakikate uyandırmaktı. Gabriel'ın onu sevmediğini, hayatının bir yalan olduğunu, evliliklerinin sahteliğini göstermekti niyetim. Anca o zaman onun da benim gibi yıkıntılardan yeni bir hayat yaratma şansı olacaktı. Yalanlar değil, gerçekler üzerine kurulu bir hayat.

Alicia'nın ruhsal dengesizlik geçmişinden haberim yoktu. Bilseydim asla o kadar ileri gitmezdim. Böyle davranacağını bilemezdim. Olay medyaya çıkıp Alicia cinayetten yargılanmaya başladığında büyük bir sorumluluk hissettim; suçumun kefaretini ödemek ve olanlardan sorumlu olmadığımı kanıtlamak istiyordum. Onun için The Grove'daki işe başvurdum. Cinayetin sonrasını atlatmasına, olanları anlamasını, kavramasını

sağlamaya ve kurtulmasına yardım etmek istemiştim. Elbette kuşkuculardansanız izlerimi kapamak için deyim yerindeyse olay yerine geri döndüğümü düşünebilirsiniz. Doğru değil. Böyle bir şeyin risklerini, yakalanma ihtimalini ve bütün bunların korkunç bir halde bitebileceğini bilmeme rağmen başka şansım yoktu. Böyle biri olduğum için.

Unutmayın, ben bir psikoterapistim. Alicia'nın yardıma ihtiyacı vardı ve ona nasıl yardım edebileceğimi bir tek ben biliyordum.

Taktığım maskeye ve sesimi değiştirmeme rağmen beni tanıyabileceğinden korkuyordum. Ama Alicia beni tanımış gibi görünmeyince hayatında yeni bir rol üstlenebildim. Ve sonra, Cambridge'deki o gece bilmeden tekrar neyi harekete geçirdiğimi, unutulup gitmiş bir mayına bastığımı anladım nihayet. Gabriel, Alicia'yı ölüme mahkûm eden ikinci erkekti; orijinal travmanın tekrarlanışı, kaldırabileceğinden fazlasıydı. Yerdeki tüfeği bu yüzden, uzun zamandır bekleyen intikamını babası yerine Gabriel'a yöneltmek üzere almıştı. Tahmin ettiğim gibi, cinayetin yaptıklarımdan çok daha eskiye ve derinlere giden sebepleri vardı.

Ama bana Gabriel'ın nasıl öldüğüyle ilgili yalan söylediğinde Alicia'nın beni tanıdığını ve beni denediğini anladım. Alicia'yı susturmak için harekete geçmek zorunda kaldım. Suçu Christian'a yüklemenin ilahi adalet olduğunu hissettim. Suçu ona yıkmakta hiçbir beis görmedim. Christian Alicia'ya en ihtiyacı olduğu anda yardım etmemişti; cezalandırılmayı hak ediyordu.

Alicia'yı susturmak o kadar kolay olmadı. Ona morfin zerk etmek, hayatımda yaptığım en zor şeydi. Ölmeyip uyuyor olması daha iyi. Böylelikle onu hâlâ her gün ziyaret edebilir, yatağında yanında oturabilir ve elini tutabilirim. Onu kaybetmedim.

Indira, "Tamam mıyız?" diye sorarak düşüncelerimi böldü.

"Galiba."

"İyi. Gitmem gerekiyor. Saat on ikide hastam var."

"Sen git," dedim

"Öğlen yemeğinde görüşür müyüz?"

"Tabii."

Indira kolumu hafifçe sıkıp gitti.

Saatime baktım. Eve erken gitmeyi düşündüm. Çok yorgundum. Tam ışıkları kapatıp çıkacakken aklıma gelen bir fikirle kasılıp kaldım.

Günlük. Neredeydi?

Gözlerim odayı taradı. Her şey toplanmış, kolilenmişti. Hepsi elimizden geçmişti. Kişisel eşyalarının hepsini bizzat gözden geçirmiştim. Ve günlük orada değildi.

Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilmiştim? Hep Indira'nın bitmez tükenmez muhabbeti yüzündendi; dikkatimi dağıtmış ve odaklanmam gereken şeyi unutturmuştu.

Neredeydi? Burada olmalıydı. O günlük olmadan Christian'ı mahkûm ettirmek için çok az delil kalıyordu. Onu bulmam gerekiyordu.

Odayı ararken endişelerim gitgide arttı. Kolileri baş aşağı çevirip içindekileri yere boşalttım. Dökülenleri karıştırdım ama orada değildi. Kıyafetlerini didik didik ettim ama hiçbir şey bulamadım. Portfolyosunu açtım, eskizleri yere saçtım ama günlük aralarında değildi. Ardından dolapları taradım ve boş çekmeceleri teker teker çıkarıp kontrol ederek bir kenara fırlattım.

Yoktu.

3

Vakıf'tan Julian McMahon beni resepsiyonda bekliyordu. Yapılı, kıvırcık kızıl saçlı bir adamdı ve konuşurken "aramızda kalsın" ya da "günün sonunda" ya da "nihayetinde" gibi lafları genellikle hepsini aynı cümlede toplayacak şekilde kullanmayı seviyordu. Esasen zararsız bir adamdı; Vakıf'ın dostane yüzüydü. Eve gitmeden önce benimle konuşmak istemişti.

"Şimdi Profesör Diomedes'in yanından geliyorum," dedi. "Bilmeniz gerektiğini düşündüm; istifasını verdi."

"Hım."

"Erken emekliliği seçti. Aramızda kalsın ama ya emekli olacaktı ya da başı fena derde girecekti..." Omuzlarını silkti. "Onun için üzülüyorum doğrusu... Bu kadar uzun ve saygın bir kariyer için görkemli bir son değil tabii. Ama en azından basın ve tüm tantanadan kurtulmuş olacak. Laf arasında sizden bahsetti."

"Diomedes mi?"

"Evet. İşini size vermemizi tavsiye etti." Göz kırptı. "Bu işin tam adamı olduğunuzu söyledi."

Gülümsedim. "Sağ olsun."

"Maalesef, günün sonunda, Alicia'ya olanlar ve Christian'ın tutuklanmasıyla birlikte The Grove'u açık tutmanın hiçbir yolu yok. Tamamen kapatıyoruz."

"Şaşırdığımı söyleyemem. Yani aslında vereceğiniz bir iş yok bana."

"Nihayetinde durum şu: Önümüzdeki aylarda burada yeni, daha uygun maliyetli bir psikiyatri servisi açmayı planlıyoruz. Servisi yönetme konusunu düşünmenizi istiyoruz."

Heyecanımı bastırmak zordu. Memnuniyetle kabul ettim. Onun laflarından birini ödünç alarak "Aramızda kalsın," dedim, "hayalini kurduğum bir fırsat." Gerçekten de öyleydi. Sadece ilaç vererek değil, insanlara gerektiği şekilde yardım etme imkânı. Ruth'un bana yardım ettiği gibi; Alicia'ya yardım etmeye çalıştığım gibi.

İşler lehime gitmişti. Bunu kabul etmezsem nankörlük etmiş olurum.

Görünüşe göre istediğim her şeye kavuşmuştum. Neredeyse.

Geçen sene, Kathy ile birlikte Londra'dan Surrey'ye, büyüdüğüm yere taşındık. Babam öldükten sonra evi, annemin ölene kadar orada oturması şartıyla bana bıraktığı ortaya çıktı. Annem evi bize vermeye karar verdi ve bir huzurevine taşındı.

Kathy ile fazladan odanın ve bir bahçenin Londra'ya gidip gelmeye değeceğine karar vermiştik. Bizim için iyi olacağını düşünmüştüm. Evi değiştireceğimize dair kendimize söz vermiştik; yeniden dekore etmek ve kötü anılardan arındırmak üzere planlar yapmıştık. Ancak taşınalı bir yıl olmasına rağmen hiçbir şey bitmemişti. Dekorasyon tamamlanmamıştı; resimler ve Portobello Pazarı'ndan aldığımız ayna hâlâ boyanmamış duvarlara dayalı duruyorlardı. Ev, içinde büyüdüğüm ev olarak kalmıştı. Ama sandığım kadar umursamıyordum bunu. Hatta kendimi fazlasıyla evimde hissediyordum. Komik.

Eve gelip içeri girdim. Hemen paltomu çıkardım. İçerisi boğucu, neredeyse sera gibiydi. Girişteki termostatın derecesini düşürdüm. Kathy içerinin sıcak olmasını seviyor. Ben ise soğuğu tercih ediyorum. Haliyle derece savaş alanlarımızdan biri. Girişten televizyonun sesini duyabiliyordum. Kathy bugünlerde çok fazla televizyon seyrediyor gibi. Bu evdeki yaşantımızın biteviye, sefil fon müziği.

Kathy'yi salonda, kanepeye kıvrılmış buldum. Kucağında koca bir karides cipsi torbası vardı. Yağlı kırmızı parmaklarını içine daldırıp ağzına avuç dolusu tıkıştırıyordu. Sürekli bu pislikleri yiyip duruyor, son zamanlarda kilo almış olmasına şaşırmamak lazım. Geçtiğimiz birkaç yıl pek çalışmadı. İçine kapandı; neredeyse depresyonda diyebiliriz. Doktoru antidepresan vermeyi önerdi ama ben caydırdım. Bir terapiste gitmesini ve duygularını anlatmasını istiyordum; hatta ona bir doktor bulmayı önerdim. Ama anladığım kadarıyla Kathy konuşmak istemiyor.

Bazen bana bir tuhaf bakarken yakalıyorum ve ne düşündüğünü merak ediyorum. Bana Gabriel ile olan ilişkisinden bahsetmek için cesaret mi topluyor? Ama tek kelime etmiyor. Sadece sessizce oturuyor, tıpkı Alicia'nın yaptığı gibi. Keşke ona yardım edebilsem ama ona ulaşamıyorum. Feci ironi bu zaten: Her şeyi Kathy'yi elimde tutabilmek için yaptım ama onu yine de kaybettim.

Kolçağa tüneyip onu bir dakika kadar seyrettim. "Hastalarımdan biri aşırı doz aldı," dedim. "Artık komada." Tepki vermedi. "Çalışanlardan biri ona bilerek aşırı doz vermiş olabilir. Bir meslektaş." Tepki yok. "Beni dinliyor musun?"

Kathy hafifçe omuz silkti. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Biraz anlayış iyi olabilir mesela."

"Kimin için? Senin için mi?"

"Onun için. Bir süredir onu ben tedavi ediyorum. Bireysel terapi. Adı, Alicia Berenson."

Bunu söylerken ona baktım. Kathy tepki vermedi. En ufak bir duygu belirtisi yoktu. Devam ettim: "Şöhretli, daha doğrusu kötü şöhretli bir kadın. Birkaç yıl öne herkes ondan bahsediyordu. Kocasını öldürmüştü... Hatırladın mı?"

"Hayır, hatırlamadım." Omuz silkip kanalı değiştirdi.

Ve böylece '–mış gibi yapma' oyununu sürdürdük.

Bugünlerde sürekli –mış gibi yapıyorum zaten. Kendim dâhil pek çok kişiye karşı. Galiba bunları bu yüzden yazıyorum.

Devasa egomu baypas edip kendimle ilgili gerçeğe ulaşabilmek için. Mümkünse.

Bir içkiye ihtiyacım vardı. Mutfağa gidip ufak bir bardağa buzluktan çıkardığım votkadan koydum. Kafaya diktim, boğazımı yaktı. Bir bardak daha koydum.

Bundan altı yıl önce yaptığım gibi tekrar Ruth'a gitsem ve her şeyi itiraf etsem ne derdi, merak ediyorum. Ama mümkün değildi, biliyordum. Artık bambaşka, daha suçlu, dürüstlüğe daha uzak bir yaratık olduğumu biliyordum. Beni onca zaman korumuş, bana iyilikten, terbiyeden, hakikatten başka şey vermemiş yaşlı, kırılgan hanımın karşısına oturup sulanmış mavi gözlerine bakarak ne beter, ne gaddar, ne intikamcı ve sapkın olduğumu, ona ve benim için yaptıklarına ne denli layık olmadığımı nasıl açıklayabilirdim? Üç hayatı mahvettiğimi nasıl söyleyebilirdim ona? Ahlak kuralı falan tanımadığımı, feci şeyleri zerre pişmanlık duymadan yapabildiğimi ve tek derdimin paçayı sıyırmak olduğunu nasıl açıklayabilirdim?

Bunları anlattığım anda Ruth'un gözlerinde belirecek şok, tiksinti veya belki korkudan beteri, keder, hüsran ve kendi kendine kızma olurdu. Sadece onu hüsrana uğratmakla kalmamış olacaktım çünkü: Beni hüsrana uğrattığını, sadece beni değil, konuşma tedavisini de başaramadığını düşünecekti. Söz konusu tedavide hiçbir terapist Ruth'un yakaladığı fırsatı yakalayamamıştı: Evet, sahiden hasarlı biriyle yıllarca çalışma şansı bulmuştu ama ötesi, o kişi gençti, bir çocuktu ve değişmeye, iyileşmeye, tedavi olmaya oldukça istekliydi. Ama saatler süren psikoterapiye, konuşmaya, dinlemeye ve analize rağmen onun ruhunu kurtaramamıştı.

Kapı zili çalarak beni düşüncelerimden uyandırdı. Gece kapımızın çalınması Surrey'e taşındığımızdan beri sık yaşadığımız bir durum değildi. En son ne zaman arkadaşlarımız bize gelmişti, hatırlamıyordum bile.

"Birini bekliyor muydun?" diye seslendim ama cevap gelmedi. Kathy muhtemelen televizyondan beni duyamıyordu.

Kapıya gidip açtım. Karşımda Başkomiser Allen'ı görünce şaşırdım. Üzerinde bir palto, boynunda bir atkı vardı ve yanakları soğuktan kızarmıştı.

"İyi akşamlar, Mr. Faber," dedi.

"Başkomiser Allen? Burada ne yapıyorsunuz?"

"Buralardaydım, bir uğrayayım dedim. Size anlatmak istediğim birkaç gelişme oldu. Şu an uygun musunuz?"

Tereddüt ettim. "Tam yemek hazırlığına girişiyordum, yani..."

"Uzun sürmez."

Allen gülümsedi. Ret cevabını kabul etmeyeceği belliydi; yana çekilip içeri girmesine izin verdim. İçeri girdiğine memnun görünüyordu. Eldivenlerini ve paltosunu çıkardı.

"Dışarısı hayli soğudu," dedi. "Kar yağacak kadar soğuk."

Buğulanmış gözlüklerini çıkardı ve mendiliyle sildi.

"Ne yazık ki burası biraz fazla sıcak," dedim.

"Benim için değil. Ne kadar sıcak, o kadar iyi."

"Karımla iyi anlaşırsınız."

Tam o anda Kathy girişte belirdi. Bana ve başkomisere soru dolu gözlerle baktı. "Neler oluyor?"

"Kathy, bu Başkomiser Allen. Sana bahsettiğim hasta hakkındaki soruşturmayı yürütüyor."

"İyi akşamlar Mrs. Faber."

"Başkomiser Allen benimle bir konu hakkında konuşmak istiyor. Uzun sürmez. Sen yukarı çıkıp banyonu yap, yemek hazır olduğunda seslenirim."

Başkomisere mutfak tarafına geçmesini işaret ettim.

"Önden buyurun," dedim.

Başkomiser Allen dönüp mutfağa gitmeden önce bir kez daha Kathy'ye baktı. Onu takip ettim. Kathy girişte biraz daha oyalandı, sonra yukarı çıkan ayak seslerini duydum.

"Bir şey içer miydiniz?" diye sordum.

"Teşekkürler. Çok naziksiniz. Bir fincan çay güzel olur."

Tezgâhın üzerinde duran votka şişesine baktığını gördüm. Gülümsedim.

"Ya da tercih ederseniz daha kuvvetli bir şey?"

"Hayır, teşekkürler. Çay yeterli."

"Nasıl alırsınız?"

"Koyu lütfen. Renk versin diye çok az süt. Şeker istemem, bırakmaya çalışıyorum."

O konuşurken zihnim çalışıyordu. Burada ne yapıyordu? Korkmam gereken bir şey var mıydı? O kadar güler yüzlü biriydi ki insanın kendini yanında güvende hissetmemesi çok zordu. Ayrıca beni ele verecek hiçbir şey yoktu, değil mi?

Çaydanlığın düğmesine bastım ve ona döndüm.

"Evet, başkomiser. Benimle ne hakkında konuşmak istemiştiniz?"

"Esasen Mr. Martin hakkında."

"Jean-Felix mi? Gerçekten mi?" Şaşırmıştım. "Ne olmuş ona?"

"The Grove'a Alicia'nın sanat malzemelerini almaya geldi ve konu konuyu açtı. Mr. Martin ilginç bir adam. Alicia'nın işlerinden retrospektif bir sergi açmayı düşünüyor. Onu bir sanatçı olarak yeniden değerlendirmenin tam zamanı olduğu kanısında. Hakkında bu kadar çok konuşulduğunu düşünürsek aslında haklı." Allen ne düşündüğümü anlamaya çalışır gibi baktı. "Siz de onunla ilgili yazmayı düşünebilirsiniz, efendim. Bir kitap ya da benzeri bir çalışmanın çok ilgi göreceğinden eminim."

"Hiç düşünmemiştim," dedim. "Jean-Felix'in retrospektifinin benimle ne ilgisi var, başkomiser?"

"Mr. Martin yeni resmi görme konusunda özellikle heyecanlıydı. Elif'in resmi boyamış olmasını umursamıyordu. Hatta onun resme fazladan değer kattığını söyledi. Tam olarak kelimelerini hatırlayamıyorum. Sanat hakkında fazla bir şey bilmiyorum maalesef. Siz?"

"Pek değil." Konuya ne zaman geleceğini ve neden gitgide daha çok gerildiğimi merak ediyordum.

"Neyse," dedi başkomiser, "Mr. Martin resme hayran kaldı. Daha yakından bakmak için resmi kaldırınca gördük."

"Neyi?"

"Bunu."

Ceketinin cebinden bir şey çıkardı. Hemen tanıdım.

Günlük.

Su kaynamıştı; mutfağı bir tıslama sesi doldurdu. Kapattım ve fincana biraz kaynamış su koydum. Karıştırırken elimin hafif titrediğini fark ettim.

"Ah, güzel," dedim. "Nerede olduğunu merak ediyordum."

"Resmin arka tarafına saklanmıştı," dedi. "Çerçevenin sol üst kısmında. Oraya sıkıştırılmıştı."

Demek oraya saklamış, diye düşündüm. Nefret ettiğim resmin arkasına. Bakmadığım tek yere.

Başkomiser kırışmış, soluk siyah kapağını okşadı ve gülümsedi. Günlüğü açıp sayfalara baktı. "Müthiş. Oklar, karmaşa."

Başımla onayladım. "Sorunlu bir zihnin portresi."

Başkomiser Allen sonuna kadar sayfaları taradı ve birden yüksek sesle okumaya başladı:

"...korkuyordu. Sesimden... Bileğimi tuttu... Ve damarıma bir iğne batırdı."

Paniğin ani çöküşünü hissettim. Bu kelimeleri tanımıyordum. Bu kısmı okumamıştım. Aradığım, beni suçlayacak delildi bu ve yanlış ellerdeydi. Defteri Allen'ın elinden kapıp sayfaları yırtmak istedim ama kıpırdayamadım. Kapana kısılmıştım. Kekelemeye başladım.

"Be... Bence en iyisi..."

Fazla gergin konuşmuştum ve başkomiser, sesimdeki korkuyu duymuştu.

"Evet?"

"Hiç."

Onu durdurmak için daha fazla bir şey yapmadım. Ne yapsam işe yaramayacaktı nasılsa. Çıkış yoktu. Ve işin tuhafı, rahatladığımı hissediyordum.

"Bence buralarda falan değildiniz, başkomiser," diyerek çayını verdim.

"A... Hayır, değildim, haklısınız. Kapıda geliş sebebimi söylememenin daha iyi olacağını düşündüm. Ama açıkçası bu, işleri bambaşka bir yöne götürüyor."

"Duymak isterim," dediğimi duydum. "Yüksek sesle okur musunuz?"

"Pekâlâ."

Pencerenin kenarındaki sandalyede otururken içimi tuhaf bir sükûnet kapladı. Başkomiser hafifçe öksürerek boğazını temizledi ve başladı.

"Theo biraz önce gitti," diye okudu, "Yalnızım. Mümkün olduğu kadar hızlı yazıyorum..."

Dinlerken üstümüzden geçen beyaz bulutlara baktım. Nihayet açılmışlardı ve kar yağmaya başlamıştı. Dışarıda kar taneleri düşüyordu. Pencereyi açtım, elimi uzattım. Bir kar tanesi yakaladım. Yok olup gidişini, parmağımın ucunda eriyişini izledim. Gülümsedim.

Bir tane daha yakalamak için uzattım elimi.

Teşekkür

Bütün bunların olmasını sağlayan ajansım Sam Copeland'e sonsuz teşekkürlerimi sunarım. Özellikle de editörlerim İngiltere'de Ben Willis ve Amerika'da Ryan Doherty'ye kitabın çok daha iyi hale gelmesini sağladıkları için minnettarım. Hal Jensen ve Ivan Fernandez Soto'ya eşsiz yorumları için; Brett Kahr ve Kate White'a terapinin ne kadar işe yaradığını yıllarca bana gösterdikleri için; Northgate'deki gençlere ve çalışanlara bana öğrettikleri her şey için; Diane Medak'a evini yazarken kullanmama izin verdiği için; Uma Urman ve James Haslam'a beni daha iyi bir yazar yaptıkları için teşekkür ederim. Bütün faydalı önerileri ve beni yüreklendirdikleri için Emily Holt, Victoria Holt, Nedie Antoniades ve Joe Adams'a şükranlarımla.

Yazar Hakkında

Alex Michaelides, Cambridge Üniversitesi İngiliz Edebiyatı Bölümü'nü bitirdikten sonra Amerika Film Akademisi'nde senaryo yazarlığı eğitimi aldı. Rosemund Pike'ın başrolünü oynadığı *Devil You Know*'un yanı sıra *The Con is On*'un senaryosunu da filmin yönetmeni olan James Oakley ile birlikte yazdı. Kırk altı ülkede yayımlanan ilk romanı *Sessiz Hasta* sinemaya uyarlanmaktadır. Kıbrıs'ta Kıbrıslı Yunan bir babayla İngiliz bir annenin çocuğu olarak dünyaya gelen Michaelides, Londra'da yaşamaktadır.